

- [Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ](#)
- [ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΕ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ](#)
- [Θέσεις](#)
- [Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ](#)
- [ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ. ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ](#)
- [ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΕΚΔΟΤΗ](#)
- [ΜΑΖΙΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ & ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ](#)
- [«ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ Η ΕΛΛΑΣ; ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΑΚΗ ΣΥΝΥΠΑΡΞΗ Η ΣΧΕΣΗ ΕΛΛΑΔΟΣ-ΤΟΥΡΚΙΑΣ»](#)
- [ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ Ε.Ε.](#)
- [Ο ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΕΠΩΦΕΛΟΥΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ](#)
- [«Μετανάστευση και Οργανωμένο Εγκλημα»](#)
- [ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟΥ: «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»](#)

Η ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΓΕΜΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ ΤΗΣ

Του κ. Θ. Μπατρακούλη
Δρ Γεωπολιτικής

Η ενταξιακή πορεία προς την Ε.Ε. έφερε στο προσκήνιο και τις εσωτερικές κοινωνικές και πολιτικές αντιφάσεις που χαρακτηρίζουν την Τουρκία. Σε περίπτωση πλήρους ένταξης, ο κρατικός κεμαλικός πυρήνας και ο στρατός όφειλαν να παραιτηθούν από τα θεσμοποιημένα και άτυπα προνόμιά τους. Αυτό φαινόταν πολύ δύσκολο, αν όχι αδύνατο. Οι «ισλαμοεκσυγχρονιστές» - πολιτικοί, διανοούμενοι, μερίδα επιχειρηματιών - παρά τις ιδεολογικές επιφυλάξεις ή και την αντίθεσή τους στην πλήρη ένταξη, θεωρούν χρήσιμη την υποψηφιότητα, ώστε να αποθαρρύνεται νέα ανοικτή στρατιωτική παρέμβαση.

Η αντιπαλότητα κεμαλιστών - «ισλαμοεκσυγχρονιστών» οξύνθηκε ενόψει σειράς αλλαγών και των εντός του έτους εκλογών (Προέδρου της Δημοκρατίας, νέας Εθνοσυνέλευσης). Η Προεδρία της Δημοκρατίας αποτελεί στην Τουρκία σημαντικό πόλο εξουσίας και μέρος του σκληρού πυρήνα του κεμαλισμού. Ο αρχηγός του Κράτους προεδρεύει του Συμβουλίου Εθνικής Ασφαλείας, που συνιστά πραγματική κυβέρνηση της χώρας και στο οποίο ο πρωθυπουργός συμμετέχει ως απλό μέλος, δίπλα στους επιτελάρχες. Σε κλίμα έξαρσης των εθνικιστικών και αντιευρωπαϊκών αισθημάτων, οι εκπρόσωποι των δύο πλευρών επιδίδονταν σε μια πλειοδοσία εθνικιστικών δηλώσεων και υπεράσπισης των εθνικών στόχων της Τουρκίας. Ο Ερντογάν ασκούσε έντονη κριτική στη γερμανική προεδρία του Συμβουλίου της Ε.Ε. για τους αργούς ρυθμούς των ενταξιακών διαπραγματεύσεων. Καλούσε την Ένωση να αποφασίσει εάν «είναι πραγματικά μια οικογένεια με διαφορετικούς πολιτισμούς ή απλώς μια χριστιανική λέσχη». Η πιθανότητα να καταληφθεί η Προεδρία της τουρκικής Δημοκρατίας από τον Ερντογάν ή τον στενό συνεργάτη του Αμπντουλλάχ Γκιούλ προκάλεσε έντονη αναταραχή. Εκατοντάδες χιλιάδες κεμαλιστές διαδήλωσαν κατά του κυβερνώντος ισλαμιστικών καταβολών Κ.Δ.Α. (ΑΚΡ) στις μεγαλύτερες πόλεις (Αγκυρα, Κωνσταντινούπολη, Σμύρνη κ.α.). Υπήρχαν απροκάλυπτες κατηγορίες και σκληρές φράσεις εναντίον του πρωθυπουργού («Ο Ερντογάν είναι προδότης») και του Γκιούλ, με αναφορές στη σχέση τους με την Ουάσιγκτον (π.χ. «Ο Αμπντουλλάχ άνθρωπος των ΗΠΑ στο Κ.Δ.Α.»). Οι διαδηλώσεις θεωρούνται πράξη πίστεως στις κεμαλιστικές αρχές, αλλά και προειδοποίηση του στρατού προς τον Ερντογάν. Άλλωστε το σχετικό προηγούμενο δεν ήταν και τόσο μακρινό. Με κοινοβουλευτικό πραξικόπημα είχε αποκαθλωθεί από την πρωθυπουργία ο επίσης ισλαμιστής Ερμπακάν το 1997.

Η στρατιωτική ηγεσία, «ως αφοσιωμένος υπερασπιστής του κοσμικισμού», παρακολούθησε «με ανησυχία» την εκλογική διαδικασία. Μετά από προσφυγή του κύριου κόμματος της αντιπολίτευσης (C.H.P.), το Συνταγματικό Δικαστήριο, αποδεικνύοντας το ρόλο του ως του δεύτερου, μετά τον στρατό, στυλοβάτη του κεμαλικού «βαθέος κράτους», κήρυξε άκυρη την πρώτη ψηφοφορία στην

Εθνοσυνέλευση λόγω έλλειψης απαρτίας. Επρόκειτο για ένα δικαστικό πραξικόπημα. Ο πρωθυπουργός Ερντογάν, καταγγέλοντας την απόφαση, πρότεινε συνταγματική αναθεώρηση, ώστε ο πρόεδρος της δημοκρατίας να εκλέγεται από το εκλογικό σώμα, να μειωθεί η διάρκεια της θητείας του από επτά σε πέντε έτη, αλλά με δικαίωμα επανεκλογής για δεύτερη θητεία. Τέλος, προτεινόταν να μειωθεί η κυβερνητική θητεία από πέντε σε τέσσερα έτη. Προκηρύχθηκαν πρόωρες εκλογές για τις 22 Ιουλίου 2007. Στις δημοσκοπήσεις καταγραφόταν άνετο προβάδισμα του Κ.Δ.Α., επιτρέποντας στον αρχηγό του να βαδίζει προς τις εκλογές για νέα Εθνοσυνέλευση από θέση πολιτικής ισχύος. Ωστόσο, αν δύο τουλάχιστον κεμαλιστικά κόμματα κατορθώσουν να υπερβούν το όριο του 10% και εκπροσωπηθούν στη νέα Εθνοσυνέλευση, υπάρχει μεγάλη πιθανότητα το Κ.Δ.Α. να μη διαθέτει την αναγκαία πλειοψηφία για να εκλέξει δικό του πρόεδρο της Δημοκρατίας.

Στην εκλογή Προέδρου με καθολική ψηφοφορία, το Κ.Δ.Α. είχε την υποστήριξη του μικρού κεντροδεξιού Κόμματος της Μητέρας Πατρίδας (ANAP, ηγέτης ο Ερκάν Μουμτζού), με τις ψήφους του οποίου συγκέντρωνε τον αριθμό που χρειαζόταν. Ωστόσο, στις 5 Μαΐου, το ANAP με το άλλο μικρό κεντροδεξιό κόμμα, το Κόμμα του Ορθού Δρόμου (ηγέτης ο Μεχμέτ Αράρ). Σύμφωνα με το Σύνταγμα, η διαδικασία αναθεώρησης μπορεί να οδηγηθεί είτε σε βέτο που μπορούσε να ασκήσει ο απερχόμενος Πρόεδρος είτε σε δημοψήφισμα. Αυτός είχε στη διάθεσή του 15 μέρες για να αποφασίσει. Σε περίπτωση δημοψηφίσματος, ο νόμος προέβλεπε ότι απαιτούνταν 120 ημέρες για την διεξαγωγή του. Ο γνωστός για την προσήλωσή του στις κεμαλιστικές αξίες Σεζέρ, διέθετε εκτεταμένα περιθώρια να προχωρήσει σε καθυστερήσεις και να μη συμπέσουν βουλευτικές και προεδρικές εκλογές. Πάντως, στις 16 Μαΐου, έληξε η θητεία του Σεζέρ. Ήταν τουλάχιστον αμφιλεγόμενη η νομιμότητα της άσκησης από υπηρεσιακό Πρόεδρο τέτοιων δικαιωμάτων, που αφορούν τη συνταγματική τάξη. Ο Σεζέρ μπορούσε απλά να καθυστερήσει την επικύρωση των συνταγματικών μεταρρυθμίσεων, ώστε αυτές να μην εφαρμοστούν ενόψει των πρόωρων εκλογών.

Σε περίπτωση άνετης εκλογικής επικράτησης του Κ.Δ.Α., ενδέχεται είτε ο Γκιούλ είτε ο ίδιος ο Ερντογάν να εκλεγεί πρόεδρος της Δημοκρατίας, μεταβάλλοντας τις ισορροπίες του τουρκικού κράτους. Έτσι, οι «ισλαμοεκσυγχρονιστές» θα μπορούσαν να επιχειρήσουν τις αναγκαίες συνταγματικές μεταρρυθμίσεις, ώστε να περιοριστεί ο πολιτικός ρόλος των στρατιωτικών. Το ισχυρό κεμαλικό κατεστημένο δείχνει, για πρώτη φορά, να έχει περιορισμένες επιλογές. Η πρώτη είναι μια ανοιχτή στρατιωτική παρέμβαση. Ωστόσο, ένα στρατιωτικό πραξικόπημα θα προκαλούσε διακοπή των ενταξιακών διαπραγματεύσεων και ενδεχομένως αναστολή όλων των σχέσεων με την Ε.Ε. Το στρατογραφειοκρατικό κατεστημένο επιθυμεί όντως την ενσωμάτωση της χώρας αποτελεί βεβαιότητα ότι θα ήταν αναίμακτο, αφού στις ένοπλες δυνάμεις υπάρχει σημαντική διείσδυση του ισλαμικού στοιχείου. Ερώτημα υφίσταται όσον αφορά την στάση που θα τηρούσαν έναντι μιας τέτοιας εξέλιξης οι ΗΠΑ, το Ισραήλ και οι διεθνείς χρηματοπιστωτικοί οργανισμοί. Άλλη κίνηση θα μπορούσε να είναι μια εκλογική συσπείρωση όλων των μη ισλαμικών δυνάμεων

προκειμένου να πετύχουν ισχυρή κοινοβουλευτική εκπροσώπηση και να αποτρέψουν τα σχέδια των «ισλαμοεκσυγχρονιστών». Όμως, η υπέρβαση των διχογνωμιών ανάμεσα στα μη ισλαμικά κόμματα δεν είναι εύκολη. Και φαίνεται ότι απουσιάζει ένας αδιαμφισβήτητος, «χαρισματικός» πολιτικός ηγέτης.

Άραγε, ο Ερντογάν και το «Κόμμα Δικαιοσύνης και Ανάπτυξης» θα έπεφταν και αυτοί (όπως παλαιότερα ο Σουλεϊμάν Ντεμιρέλ και το «Κόμμα Δικαιοσύνης» ή όπως κινδύνευσε ο ίδιος το 2004), θύμα του «βαθέος κράτους»; Ή ο «ισλαμομεταρρυθμιστής» ηγέτης θα ήταν εκείνος που θα κατόρθωνε να πραγματοποιήσει την τέλεια ισορροπία με τους στρατηγούς ή και να ανατρέψει τους συσχετισμούς και τις ισορροπίες στο τουρκικό κράτος; Αν εκλεγεί ο Ερντογάν ή ο Γκιούλ ως Πρόεδρος, ο κεμαλισμός θα έχει υποστεί εντυπωσιακή ήττα, σε θεσμικό, πολιτικό και συμβολικό επίπεδο.

Οι Κούρδοι του Ιράκ έχουν πλέον προέχουσα θέση στις περιφερειακές εξελίξεις και προωθούν την δημιουργία ιδιαίτερης πολιτειακής οντότητας. Η κατανομή του πετρελαϊκού πλούτου είναι βασικός λόγος τριβής μεταξύ των διαφόρων αντιμαχόμενων στο Ιράκ. Υπάρχει κίνδυνος μακροχρόνιου εμφύλιου πολέμου και τριχοτόμησης του Ιράκ. Ο Ερντογάν επαναδιατύπωσε την πάγια θέση της Αγκύρας ότι το Κιρκούκ δεν πρέπει να περιέλθει στο ιρακινό Κουρδιστάν. Ο κουρδικός εθνικισμός είναι σήμερα ισχυρός και αποκρυσταλλωμένος. Επί πλέον, σε αντίθεση με την δεκαετία του '90, έχει διεισδύσει στους κουρδικούς πληθυσμούς που ζουν στην δυτική Τουρκία. Υπάρχει πάντοτε πιθανότητα κλιμάκωσης της έντασης και εξάπλωσης των ενόπλων συγκρούσεων. Το Κουρδικό απασχολεί όλους στην Τουρκία, θέτοντας πολύ πιο κάτω στις προτεραιότητές τους τα προβλήματα με την Ελλάδα και με την Κυπριακή Δημοκρατία. Πάντως και τα τρία αποτελούν θέματα που εξακολουθούν να σκιάζουν την ενταξιακή πορεία της Τουρκίας προς την Ε.Ε. Και όλα τα προαναφερόμενα περιπλέκουν τις οπωσδήποτε δύσκολες ευρωτουρκικές διαπραγματεύσεις.

Άραγε, ο κεμαλισμός, στριμωγμένος στα ανατολικά και αντιμέτωπος με εσωτερικό αδιέξοδο, θα μπορούσε να καταφύγει στη δημιουργία έντασης στο Αιγαίο ή στη Θράκη, με σκοπό να συσπειρώσει τις δυνάμεις του, να αμαυρώσει τη διεθνή εικόνα του Ερντογάν και να αποτρέψει επιδιώξεις εκείνων που «ονειρεύονται τον διαμελισμό της Τουρκίας», όπως είχε δηλώσει τον Φεβρουάριο κατά την επίσκεψή του στην Ουάσιγκτον ο Τούρκος επιτελάρχης Μπουγιουκανίτ;

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΑΓΚΕΣ ΜΕ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Του Υποστρατήγου ε.α. Α. Διαμαντοπούλου
Ψυχολόγου - Δρ Φιλοσοφίας

Με ιδιαίτερο επιστημονικό και κοινωνικό ενδιαφέρον δέχθηκα την πρωτοβουλία της δημιουργίας του «Βήματος Ιδεών» και αυτό διότι δίδεται η δυνατότητα στους επιστήμονες να διατυπώνουν δημόσια τις γνώμες τους εφ'όλων των θεμάτων που αφορούν την επιστήμη και την κοινωνία, ως ένα αντίρρευμα λόγου προς τον παραλογισμό που τείνει να κυριαρχήσει.

Επίσης μέσα από το «Βήμα Ιδεών» παρέχεται η δυνατότητα επιστημονικού διαλόγου, όπου από τον «μέσο» και τον «ορθό» λόγο αυτών - όπως λέει ο Αριστοτέλης - ανοίγονται νέοι ορίζοντες γνώσης.

Καθόσον οι ιδέες σύμφωνα με τον Πλάτωνα, αλλά και κατά τον Αλβέρτο Αϊνστάϊν, αποτελούν τα θεμέλια της επιστημονικής πρακτικής και καθίστανται ακόμα παραγωγικότερες όσον ευρύτερα διαδίδονται σε Δύση και Ανατολή.

Υπ'αυτές τις συνθήκες, θα ήταν και δική μου τιμή να συμμετάσχω στο «Βήμα Ιδεών», αρχίζοντας έναν διάλογο καταθέτοντας τις σκέψεις μου σχετικά με το εξαιρετικό άρθρο του Καθηγητή κυρίου Τάσου Γιαννίτη, το οποίο δημοσιεύθηκε στο 1^ο τεύχος, την 1^η Μαΐου 2007 και με τίτλο «Η Σχέση μας με το Μέλλον μας».

Στο άρθρο αυτό πραγματικά γίνεται ευγενέστατα, αλλά ουσιαστικά, μία σύντομη ανατομία των προβλημάτων της χώρας μας και συγχρόνως καταγράφεται η αδυναμία της πολιτικής επί δεκαετίες να επιλύσει αυτά τα προβλήματα.

Επίσης καθορίζονται οι κατά προτεραιότητα στόχοι και η αναγκαιότητα της ευέλικτης συλλογικής πολιτικής απόφασης, ώστε να επιτυγχάνεται η σύγκλιση σ'αυτούς, προκειμένου να λυθούν αυτά τα χρόνια προβλήματα της Ελλάδας, ιδιαίτερα σήμερα που λειτουργούμε μέσα σ'ένα διεθνές περιβάλλον πολύ-επίπεδων και ταχέων εξελίξεων.

Αυτή όμως η «σύγκλιση» κατά τον κύριο Γιαννίτη και η «διαλεκτική σύνθεση» κατά την άποψή μου, επιτυγχάνεται μόνο με την επιστημονική σκέψη και την πολιτική διάθεση, όπως φαίνεται στο κατωτέρω διάγραμμα.

Έτσι μόνο, κατά την άποψή μας, αντιμετωπίζονται οι ανάγκες με την προοπτική του «αύριο» ώστε κάθε προβληματισμός για το «σήμερα» που παρακάμπει το «αύριο» να μην αποτελεί κρίσιμο πολιτικό έλλειμμα, όπως επίσης λέει ο κύριος Γιαννίτης και το οποίο αποτελεί την επωδό σ'αυτό το ωραίο και συνάμα χρήσιμο άρθρο του.

Αλλά ας μου επιτραπεί, μετά θάρρους γνώμης και με κάθε αγαθή προαίρεση, να διατυπωθεί η άποψη ότι αυτό το «έλλειμμα» έχει δυστυχώς οργανική ύπαρξη στην πολιτική, μέσω της λειτουργίας των κομμάτων.

Καθόσον «πολιτικό έλλειμμα» αποτελεί ο κομματικός ωφελιμισμός και η αποφυγή του λεγόμενου «κόστους» έστω και αν προτιμάται στις πολιτικές αποφάσεις σε βάρος της κοινωνικής εξέλιξης και της ευημερίας του συνόλου των πολιτών, με συνέπεια να μην τολμώνται οι αναγκαίες μεταρρυθμίσεις.

Ως «πολιτικό έλλειμμα» επίσης δύναται να καταγραφεί και η αμφίβολη οικονομική ενίσχυση κομμάτων και προσώπων, σύμφωνα με όσα ακούονται από τα Μέσα Ενημέρωσης, αφήνοντας ανάλογες εντυπώσεις σε μας τους θεατές και ακροατές για την λειτουργία της Δημοκρατίας μας.

Επίσης ως «πολιτικό έλλειμμα» δύναται να θεωρηθεί και η δημιουργία ευάριθμων Ανεξάρτητων Αρχών, προκειμένου να ελέγχουν την ευρυθμία της «Πολιτείας» (αποφεύγεται ο όρος Κράτος διότι εκφράζει την έννοια της εξουσίας, ενώ ουσιαστικά το Κράτος-Πολιτεία εκφράζει την έννοια της μέριμνας) και των οποίων η λειτουργία δηλώνει την αδυναμία της κομματικής εξουσίας να εξασφαλίσει την κανονική λειτουργία της «Πολιτείας» και ως εξ αυτού προκύπτει ανάγκη να θεσμοθετηθούν επί πλέον άλλες αρχές εκτός του κομματικού κράτους.

Τέλος «πολιτικό έλλειμμα» δηλώνουν οι εξωθεσμικοί επιστημονικοί σύμβουλοι που πλαισιώνουν τους εκάστοτε Υπουργούς, ερμηνευόμενη αυτή η εγκατασταθείσα «τάξη» ως έλλειψη εμπιστοσύνης προς τους ομολόγους τους της Δημόσιας Διοίκησης.

Κατόπιν όλων αυτών και τυχόν άλλων που δεν καταγράφηκαν, δίκαια ο πολίτης διερωτάται τι μπορεί να γίνει :

Κατ' αρχάς, κατά την γνώμη μου, απαιτείται μία άμεση αλλαγή του κομματικού λόγου και ήθους προς τις πραγματικές διαστάσεις των θεμάτων της Χώρας μας και αυτή η μεταβολή μπορεί να επιτευχθεί μόνον με την διαλεκτική συνεργασία τουλάχιστον των δύο μεγάλων κομμάτων.

Επειδή όμως τα πολιτικά αυτά «ελλείμματα» έχουν μεταλλαχθεί σε μία οργανική λειτουργικότητα και κατά πιθανότητα σε διεθνή έκταση και επειδή η δημοκρατία συνδέεται συγγενικά προς το ανθρώπινο αγαθό της ελευθερίας, είναι αναγκαίο διαρκώς να εξελίσσεται ώστε να παραμένει πάντα ζωντανή σύμφωνα με την βιολογία του Κάρολου Δαρβίνου.

Μία εξέλιξη προερχόμενη από βαθιά μετάλλαξη και προκαλούμενη από τους ίδιους τους κατέχοντες, όπως προτείνεται από τον Πλάτωνα στις προς τον Διονύσιο των Συρακουσών «Επιστολές» του, χάριν της ομαλότητας της μεταβολής.

Η εξέλιξη αυτή εκτιμάται, ότι πρέπει να συνίσταται στην μετάλλαξη των πολιτικών ιδεολογιών προς την επιστήμη, πάλι ο Πλάτων φθάνει στο σημείο να θεωρεί αναγκαία και πιο πάνω από τα κριτήρια διαχωρισμού των πολιτευμάτων-ιδεολογιών, διότι μόνον αυτή είναι κατάλληλη για την μέριμνα των πολιτών («Πολιτικός» 267c, 291e, 304a, 305e).

Ο δε Αριστοτέλης για ν' αποφευχθεί η «τυραννία των πολλών» λέει ότι το είδος της δημοκρατίας είναι ανάλογο προς την πόλη και τους πολίτες, έτσι ώστε η οργάνωση και η λειτουργία των θεσμών ν' αποτελούν διαλεκτικό συνδυασμό των διαφόρων πολιτευμάτων-ιδεολογιών («Πολιτικά» 1317a - 1321b/10).

Αυτή η μίξη στην εποχή μας με προοπτική στο μέλλον δύναται, κατά την άποψή μου, να συμβεί μεταξύ δημοκρατίας και επιστήμης, με το σκεπτικό που φαίνεται στο κατωτέρω διάγραμμα και πρακτικά με την ακόλουθη μεταρρύθμιση:

- Η Εκτελεστική Εξουσία να περιέλθει εξ' ολοκλήρου στη Δημόσια Διοίκηση, εκλεγόμενο το κυβερνητικό προσωπικό και ελεγχόμενο στο έργο τους από την Βουλή.
- Η Βουλή μπορεί ν' αποτελείται από δύο σώματα :

Ένα βουλευτήριο, όπως έχει σήμερα και ένα άλλο, το οποίο να συνθέτουν οι εκπρόσωποι των επαγγελματικών ομάδων, συμπεριλαμβανομένων και των φοιτητών, αντί οι εκπρόσωποι αυτών να καταφεύγουν για τα προβλήματά τους στους «δρόμους» και στις «καταλήψεις».

Το έργο των Βουλών θα είναι νομοθετικό και ελεγκτικό, χωρίς τα μέλη της να συμμετέχουν στην Εκτελεστική Εξουσία.

Κατ' αυτόν τον τρόπο δικαιώνεται και ο Αριστοτέλης που θέλει την «Βουλή» και τον «Δήμο» να εκλέγουν και να ελέγχουν τις αρχές, χωρίς να λαμβάνουν προσωπικά τα αξιώματα και ο οποίος Αριστοτέλης αναγνωρίζει μεν την γνώση και την πείρα των επιστημόνων, αλλά για σπουδαία θέματα βαρύτητα δίνει στην γνώμη των πολλών («Πολιτικά» 1281b/30-35, 1282a/5-40).

Προσωπική άποψη, η οποία πάλι είναι σύμφωνη με τον διαχωρισμό των εξουσιών κατά τον Αριστοτέλη, του οποίου η «Πολιτεία» του, δηλαδή η ευνομούμενη Δημοκρατία, πρέπει να λειτουργεί με τρεις βασικούς θεσμούς :

- Πρώτον το σώμα, το οποίον θα διασκέπτεται για τα κοινά συμφέροντα της πόλης.
- Δεύτερον το σώμα των δημοσίων αρχών, του οποίου ο νομοθέτης θα καθορίζει το ποιόν, τα δικαιώματα και τον τρόπο της εκλογής.
- Τρίτον το δικαστικό σώμα («Πολιτικά» 1297b/25, 1298a).

Συμπερασματικά θα μπορούσε να διατυπωθεί η γνώμη ότι εμπνεόμενοι από το αρχαίο Ελληνικό Πνεύμα είναι δυνατόν να μεταλλάξουμε την Δημοκρατία μας, ώστε όχι μόνον ν' αντιμετωπίσει τις ανάγκες της εποχής μας, αλλά συγχρόνως να έχει και μελλοντική προοπτική σε οικουμενική ακτινοβολία, σ' έναν κόσμο πολλαπλώς και ταχέως εξελισσόμενο.

Θέσεις

Προσωπικής
Δημητρίου Θ. Μανίκα

Ευθύνης

29 Μαΐου 2007

Τρίτη 29^η Μαΐου 1453

ΕΛΛΩ η ΠΟΛΙΣ

Έπεσε η Πόλη, Πάρθηκε η Πόλη

Όμως δε ΧΑΘΗΚΕ η ΠΟΛΗ

Τις τελευταίες ημέρες, σ' όλη την Ελλάδα κι' όπου, σ' όλο τον κόσμο, υπάρχει ζωντανός Ελληνισμός, έγιναν δεκάδες εκδηλώσεις αφιερωμένες στην Πτώση της Κωνσταντινουπόλεως.

Η Βυζαντινή Αυτοκρατορία μέχρι και το ΙΘ' αιώνα ήταν ένας θολός και μάλλον απωθητικός χώρος, για τους ιστορικούς της προηγμένης Δύσης. Τα χίλια εκατό και πλέον χρόνια της τα θεωρούσαν μεσαιωνικά και την πτώση της Πόλης, ως αρχή της αναγεννήσεως.

Ακόμη και ο διαφωτισμός και ο ουμανισμός έκαναν ένα τεράστιο άλμα σύνδεσής τους, μέσω Ρώμης, με την αρχαία κλασσική Ελλάδα ως τον Αριστοτέλη και τον Πλάτωνα κι' αυθαίρετα κι απαξιωτικά παρέγραφαν κι' όλη την ελληνιστική περίοδο, ως ιστορικό χώρο παρακμής.

Η ιστορία όμως γράφεται απ' τα γεγονότα και τις συνέπειές τους. Οι ιστορικοί συγγραφείς, όταν δεν είναι συνεπείς στην ιστορική αλήθεια, παραγράφονται. Σήμερα η ιστορική επιστήμη στέκεται με σεβασμό μπροστά στη Βυζαντινή ιστορία κι' εκατοντάδες τόμοι γεμίζουν τις βιβλιοθήκες. Το Βυζάντιο εξακολουθεί να είναι δυσνόητο και πολλές φορές ακατανόητο, αλλά είναι για όλους μεγάλο, σημαντικό, σπουδαίο κι' οπωσδήποτε μοναδικό. Η άλωση της Κωνσταντίνου-πόλεως απ' τους Τούρκους, σφραγίδα εξάλειψης, ως κράτους, της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας, θεωρείται και πάλι ορόσημο ιστορικό. Όχι όμως ως στοιχείο παρακμής, αλλά ως ατύχημα ανακοπής πνευματικής προόδου, όλης της περιοχής, που περικλείστηκε και επηρεάστηκε από την ελληνιστική και τη βυζαντινή εποχή.

Δεν σκοπεύω σήμερα να παρουσιάσω τη Βυζαντινή ιστορία, ούτε να περιγράψω τα γεγονότα της πολιορκίας και αλώσεως της Κωνσταντινουπόλεως. Προσφέρεται γι' αυτά τεράστια βιβλιογραφία. Από τους συγχρόνους της Φραντζή, Δούκα, Κριτόβουλο κ.α. ως τους Πασπάτη, Ράνσιμαν, Τζερμιά, ακόμη και τον Κορδάτο.

Άλλωστε όλοι μας έχουμε ασχοληθεί και έχουμε υπόψη για το Βυζάντιο και την Πόλη.

Εμείς οι Έλληνες φαινόμαστε κάποτε παράξενοι, γιατί τιμούμε και ίσως γιορτάζουμε ιστορικά γεγονότα καταστροφής. Τιμούμε τις Θερμοπύλες, το Μεσολόγγι, το Κούγκι, το Αρκάδι, τη μάχη των Οχυρών. Ναι. Τιμούμε και Δίκαια γιορτάζουμε. Γιατί αυτές οι καταστροφές είναι θυσίες, προσφορές και θυμιάματα αρετής στο άσβεστο πνεύμα και πάθος της ελευθερίας και της τιμής, που διαιώνίζει την Ελλάδα. Τέτοιο ιστορικό γεγονός είναι η Άλωση της Πόλης.

Γι' αυτό θα μου επιτρέψετε να σας μιλήσω για τη δική μου «ΠΟΛΗ», παίρνοντας από την ιστορία εκείνα τα στοιχεία, αναμφισβήτητα πάντοτε, που την ορίζουν και την περιγράφουν. Η Ιστορία της Κωνσταντινουπόλεως, είναι η Ιστορία της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Η Βυζαντινή είναι η Αυτοκρατορία της Κωνσταντινουπόλεως, όπως η Ρωμαϊκή της Ρώμης, μόνο που η Ρώμη δημιούργησε μια κυριαρχία, που απαιτούσε Αυτοκρατορία για να διοικηθεί και η Ρώμη δεν μπορούσε να ανεχθεί Αυτοκράτορα και Αυτοκράτορες δεν χωρούσαν στη Ρώμη.

Στον ιστορικό κόσμο, από τον Τρωϊκό Πόλεμο, μέχρι τις ανακαλύψεις των νέων δρόμων και νέων χωρών, είναι καταλυτική η γεωπολιτική και γεωστρατηγική αξία του Αιγαίου και των εδαφών, που το περιβάλλουν ως δακτύλιος. Τούτον τον εδαφικό δακτύλιο τον ονομάζω Αυτοκρατορικό. Όποιος στην αναφερθείσα ιστορική περίοδο τον κατείχε, αυτομάτως αποκτούσε την κυριαρχία, επί του γνωστού τότε κόσμου. Αυτόν επιχείρησαν να κατακτήσουν οι Πέρσες. Αυτόν κατείχαν οι διασπασμένοι Έλληνες. Αυτόν κατέκτησε ο Αλέξανδρος και κυριάρχησε. Για την κυριαρχία του αγωνίστηκαν οι επίγονοι. Αυτόν κατέκτησε η Ρώμη. Σ' αυτόν στηρίχθηκε για 1000 χρόνια το Βυζάντιο. Αυτόν επιχείρησαν να καταλάβουν οι Φράγκοι Σταυροφόροι, αλλά διέσπασαν την ενότητά του. Αυτόν δεν μπόρεσε να συνενώσει το Βυζάντιο στα τελευταία του. Και τελικώς αυτόν κατάκτησαν οι Οθωμανοί και έστησαν την αυτοκρατορία τους.

Η Ρώμη λοιπόν, όταν κατέκτησε αυτόν τον δακτύλιο, μοιραία κυριάρχησε στην περιοχή, που τον περιβάλλει και έγινε αυτοκρατορία. Μια αυτοκρατορία όμως δεν κυβερνιέται με Υπάτους και Συγκλητικούς απεσταλμένους της μνησικάκης και εκδικητικής Ρώμης.

Ίσως πρέπει κάποτε αναλυτικά να ασχοληθούμε με την προβολή της ζηλοφθονίας, της μοχθηρίας, μνησικακίας και εκδικητικού πάθους της Ρώμης, για να κατανοήσουμε πολλά από τα παλιά, αλλά και από τα σημερινά. Αφού Ρώμη είναι η δύναμη πέρα από την Αδριατική. Εδώ μνημονεύω μόνο, πως για να γράψει ο Βιργίλιος την Αινειάδα, αυτόν τον πλαστό μύθο, χρειάστηκε η Ρώμη να καταστρέψει την μητέρα της Άλμπα Λόγκα, την Καρχηδόνα και τελικά την Κόρινθο. Πόλεις, που τα ιερατικά τους αρχεία, διέψευδαν το παραμύθι της Αινειάδας.

Πρώτος είδε το ασυμβίβαστο ο Καίσαρ, μετά το πέρασμα του Ρουβίκωνα. Κάποια στιγμή σκέφθηκε την Αλεξάνδρεια. Στη συνέχεια ο Αύγουστος, όταν έγινε Αυτοκράτωρ, έριξε τη ματιά του στην Τροία. Ο Τιβέριος απομονώθηκε στο Κάπρι, Κανείς όμως δεν είδε ή δεν τόλμησε να υποστηρίξει φανερά, πως η Ρώμη δεν ταίριαζε για πρωτεύουσα Αυτοκράτορα.

Αυτό το ασύμβατο οδήγησε σε Αυτοκράτορες, Στρατηγούς ή κληρονόμους τους, που τους προστάτευαν οι Πραιτωριανοί και τελικά σε Αυτοκράτορες, φαύλους και ανδρείκελα, που επέβαλαν οι Πραιτωριανοί. Ο Διοκλητιανός και οι διάδοχοί του κυβερνούσαν, απ' όπου στάθμευαν. Θεσσαλονίκη, Μεδιόλανο, Νικομήδεια, Παρίσι. Η λογική της τετραρχίας οδήγησε σε ανελέητες συγκρούσεις Αυγούστων και Καισάρων και σε ακραίες πράξεις πατροκτονίας, αδελφοκτονίας και παιδοκτονίας. Δύο αφίδες θριαμβικές αποκαλύπτουν το μέγα πρόβλημα. Στη Θεσσαλονίκη υψώνεται του Γαλερίου η Καμάρα για την Αυτοκρατορική νίκη κατά των Περσών του 297-98. Στη Ρώμη στήνεται το 315 η ασίδα του Κωνσταντίνου, για τη συντριβή του Μαξεντίου στη Μιλβία γέφυρα το 312. Μια περιφερειακή πόλη τιμά την αυτοκρατορική νίκη. Η πρωτεύουσα τιμά την επικράτηση στην εμφύλια σύγκρουση. Ο Κωνσταντίνος, οδηγημένος από το όραμα της παραμονής της μάχης της Μιλβίας, δρα ως μοιραίος αναδημιουργός της Αυτοκρατορίας. Το ίδιο το όραμα δίνει το περιεχόμενο. Ο Σταυρός του Χριστού και η ΕΛΛΗΝΙΚΑ γραμμένη Θεία παραίνεση και υπόσχεση ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ. Από αυτή τη στιγμή, όλα οδηγούν εκεί που δυναμικά υπάρχουν Χριστιανοί, εκεί που η Ελληνική γλώσσα και οι παραδόσεις κυριαρχούν.

Το 313 με το Διάταγμα του Μεδιολάνου επιβάλλεται ανεξιθρησκεία. Η διεκδίκηση της μονοκρατορίας και η έλξη του αυτοκρατορικού δακτυλίου, οδηγούν στη ρήξη και τη σύγκρουση με το Λικίνιο και κατευθύνουν τον Κωνσταντίνο προς τη Νέα Ρώμη. Το 324 συγκρούεται με τον Λικίνιο στη Χρυσούπολη και την Ανδριανούπολη, τον νικά, τον συλλαμβάνει, τον εξορίζει και καταλαμβάνει το Βυζάντιο, παρηκμασμένο και μισοκαταστραμμένο. Αναζητεί τη θέση της Νέας Ρώμης Ναϊσός, Σαρδική, Θεσσαλονίκη, Νικομήδεια, εξετάζονται. Προτιμάει την Τροία. Σχεδιάζει τη Νέα Ρώμη, και αρχίζουν οι εργασίες. Όμως για το Βυζάντιο ο Ηρόδοτος γράφει, πως όταν ο Πέρσης Μεγάβαζος έφθασε στο Βυζάντιο αποκάλεσε τους Χαλκηδονίους Τυφλούς, αφού δεν είδαν την υπεροχή της θέσεως του Βυζαντίου. Αργότερα αναφέρθηκε πως το Μαντείο των Δελφών χρησιμοποίησε στη δεύτερη αποικιακή αποστολή των Μεγαρέων. «Εγκατασταθείτε απέναντι απ'την πόλη των τυφλών».

Η παράδοση αναφέρει ότι νέο όραμα οδήγησε τον Κωνσταντίνο στο Βυζάντιο. Ίσως απλά άνοιξε τα μάτια του. Έτσι στο τέλος του 324, με ένα ακόντιο στο χέρι, χάραξε τα όρια και το σχέδιο της Νέας Ρώμης, της Κωνσταντίνου-πόλεως, της βασιλεύουσας απλά της ΠΟΛΗΣ, απείκασμα της πρεσβυτέρας Ρώμης, με επτά λόφους, δεκατέσσερα διαμερίσματα, Ιππόδρομο, Παλάτιον. Η νέα πρωτεύουσα στολίστηκε με συμβολικά ελληνικά καλλιτεχνήματα.

Ο Δίας της Δωδώνης, ο Τρίπους των Πλαταιών απ'τους Δελφούς, οι Ελικωνιάδες Μούσες, ο Πύθιος Απόλλων και ο Τρίπους της Πυθίας, το Παλλάδιο Ξόανο της Ρώμης, κλεμμένο απ'τον ίδιο τον Κωνσταντίνο, ο Ήλιος Απόλλων της Τροίας, που η κεφαλή του αντικαταστάθηκε με του Κωνσταντίνου και ονομάστηκε Ανθήλιος.

Όμως από την πρώτη στιγμή αφιερώθηκε στην Αγία Τριάδα. Ο Κωνσταντίνος θεμελίωσε τους Ναούς της Αγίας του Θεού Σοφίας, της Αγίας Ειρήνης και της Αγίας Τριάδος. Αυτό το Ναό τον αφιέρωσε μετά στους Αγίους Αποστόλους, όπου τοποθετήθηκαν δώδεκα κενοτάφια και ο τάφος ο δικός του, ως δεκάτου τρίτου Ισαποστόλου. Αυτός ο Ναός ορίστηκε ως χώρος ταφής των Αυτοκρατόρων.

Στις 11 Μαΐου του 330 εγκαινιάστηκε η νέα πρωτεύουσα, η Νέα Ρώμη, η Κωνσταντίνου-πόλις, η πόλη των Ελλήνων, η Θεοφύλακτη και Θεοσκέπαστη.

Στις 21 Μαΐου του 337, στη Νικομήδεια, ο Κωνσταντίνος βαπτισμένος, εξομολογηθείς και φέρων μόνον τον λευκόν του κατηχουμένου ιματισμόν, απέθανε. Η ιστορία τον ονόμασε «Μέγα», η Εκκλησία Άγιον Ισαπόστολον. Η πόλη του και μαζί της η Αυτοκρατορία της, έφτασε στα 1453. Η κρίση του ή αν θέλετε τα οράματά του δικαιώθηκαν και τελικά τον δικαίωσαν.

Η «πόλις» του Κωνσταντίνου είναι δημιούργημα ανθρώπινο, για πραγματικές ανάγκες των ανθρώπων. Τολμώ να ισχυρισθώ ότι πρόλαβε την ιστορία και την οδήγησε. Μάζεψε και φύλαξε για 1000 χρόνια, ότι, τα προηγούμενα 1000 χρόνια, είχε κερδίσει σε πρόοδο η ανθρωπότητα. Συνέθεσε και συγκέρασε τα δώρα της Θείας Αποκαλύψεως του Χριστιανισμού και τα πνευματικά και πολιτιστικά επιτεύγματα του Ελληνισμού. Ο Ελληνισμός προσέφερε στο Χριστιανισμό τη γλώσσα του. Η σαφήνεια, η ακρίβεια των εννοιών της, ο πλούτος και η λεπτότης των εκφράσεων και η ομορφιά των ποιητικών δυνατοτήτων της, έδωσε τη δυνατότητα να διατυπωθεί το Δόγμα, να διδαχθεί η Θρησκεία, να υμνηθεί η πίστη. Ο Χριστιανισμός από την πλευρά του διέσωσε τη γλώσσα, διαφύλαξε όσα σ'αυτήν είχαν εκφρασθεί, τη διέδωσε σ'όσους προσήλκυσε και τα διέσωσε για τους νεότερους.

Η ιστορία της Κωνσταντινουπόλεως και μαζί της της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας αποτελεί φαινόμενο διαρκείας, μεγαλείου και συνθέσεως Χριστιανισμού και Ελληνισμού.

Αυτή η σύνθεση του επέτρεψε να αντιμετωπίσει εχθρούς επιδρομείς από Βορρά, Νότο και Ανατολή. Πολλούς απώθησε, άλλους υπέταξε, άλλους ενσωμάτωσε. Σε όλους όμως προσέφερε πολιτισμό, το Χριστιανισμό, πρότυπο κρατικής οργάνωσης και ένταξης στην ιστορία.

Συγχρόνως αποκρούοντας κυρίως την Ισλαμική επιδρομή, έδωσε χρόνο και χώρο στην Κεντρική και Δυτική Ευρώπη να ισχυροποιηθεί, να αφομοιώσει το

Χριστιανισμό, να συγκροτηθεί σε κρατικές υποστάσεις, που είχαν το Βυζάντιο ως πρότυπο και τελικώς να γίνουν κράτη πολιτισμένα και με προοπτική.

Σ' αυτές τις σχέσεις με τους Δυτικούς τους Φράγγους ή Λατίνους, όπως τους ονόμαζαν οι Βυζαντινοί, πέρασε το πνεύμα της διαφοράς της Νέας και της Πρεσβυτέρας Ρώμης. Η Κωνσταντινούπολη είχε Αυτοκράτορα Ισαπόστολο, κεφαλή κράτους και Εκκλησίας. Αυτός επικύρωνε την ανάδειξη του Πατριάρχη και μέχρι τον Θ' αιώνα και του Πάπα. Η Ρώμη είχε Πάπα, ο οποίος από τον Θ' αιώνα απέσεισε την Αυτοκρατορική επικύρωση και έκτοτε έστεφε Αυτοκράτορες στη Δύση, οι οποίοι δεν επικυριαρχούσαν στη Ρώμη. Οι Πατριάρχες της Κωνσταντινουπόλεως, μπορεί να υπέκειντο του Αυτοκράτορα, όμως από τον Γ' αιώνα, με τον προσηλυτισμό των Σλαύων, απέκτησαν πνευματική επικράτεια έξω από τη Βυζαντινή κυριαρχία. Και εκεί ήρθαν σε σύγκρουση με τη Δυτική Εκκλησία. Με την παρεμβολή των Δογματικών διαφορών, δημιουργήθηκε ένταση μεταξύ των Εκκλησιών. Η αδυναμία της κεφαλής της Ορθοδοξίας, του Αυτοκράτορα, να επιβάλλει το δογματικό δίκαιό της, με τη σύγκλιση μιας Οικουμενικής Συνόδου, όπως στο παρελθόν, εξέθρεψε την Παπική αλαζονεία. Συγχρόνως όμως οι Αυτοκράτορες, διαβλέποντες τις απειλές της Ανατολής και την ισχυροποίηση της Δύσης, δεν διεννοούντο ένα θρησκευτικό πόλεμο, για την επιβολή του ορθού δόγματος και προσπαθούσαν να συμβιβάσουν τα πράγματα.

Έτσι οδηγηθήκαμε στο Σχίσμα. Αυτό που δεν μπορούσαν ή δεν ήθελαν οι Αυτοκράτορες του Βυζαντίου, δεν απέτρεψε τους πνευματικούς υπηκόους του Πάπα να το εφαρμόσουν προς το Βυζάντιο, όταν η εξασθένηση του Βυζαντίου οδήγησε στις Σταυροφορίες. Οι Άγγελοι Αυτοκράτορες, σημάδι παρακμής, μέλωναν μεταξύ τους. Κατέλαβαν την πόλη διώχνοντας τον ΑΛΕΞΙΟ Γ' και ανακήρυξαν συναυτοκράτορα τον ΑΛΕΞΙΟ Δ' μαζί με τον πατέρα του. Όμως αυτός όφειλε να πληρώσει ότι είχε υποσχεθεί και να μετάσχει στη Σταυροφορία. Ήταν αδύνατο να είναι συνεπής. Ο λαός θεώρησε προδότες πατέρα και γιό, επαναστάτησε, τους καθήρεσε και ανακήρυξε Αυτοκράτορα τον Αλέξιο Δούκα Μούρτζουφλο ως ΑΛΕΞΙΟ Ε'. Αυτός ανήκε στο Εθνικό Κόμμα εχθρικό προς τους Σταυροφόρους, φυλάκισε τον ΙΣΑΑΚΙΟ Β' και διέταξε το φόνο του ΑΛΕΞΙΟΥ Δ'. Οι Σταυροφόροι θεώρησαν ότι, απέναντι στο νέο Αυτοκράτορα, δεν έχουν οποιαδήποτε δέσμευση και αποφάσισαν να καταλάβουν την Πόλη και να μοιραστούν τη Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Είναι καταπληκτικό σε κυνισμό, πολιτική ανωριμότητα και ληστρική νοοτροπία το Συμβόλαιο διανομής των συμμάχων Σταυροφόρων.

Στις 13 Απριλίου 1204 παρά την επί ημέρες πείσμονα αντίσταση, η Πόλη καταλήφθηκε. Ο Αυτοκράτωρ Αλέξιος Ε' Μούρτζουφλος διέφυγε. Οι Σταυροφόροι, πιστοί στα έθιμά τους, για τρεις ημέρες επιδόθηκαν σε ένα όργιο λεηλασίας, βίας, ιεροσυλίας και ερημώσεως. Τίποτε δεν έγινε σεβαστό. Εκκλησίες, άγια λείψανα, βιβλιοθήκες, μνημεία τέχνης, ατομική ιδιοκτησία, όλα θεωρήθηκαν λεία.

Οι Ιππότες της Δύσεως, κάθε καρυδιάς, ευγενείς τιτλούχοι και οι Λατίνοι Μοναχοί και Ηγούμενοι, πρωτοστάτησαν στη λεηλασία. Γράφει ο Νικήτας Χωνιάτης : «**Ω πόλις, πόλις, πόλεων πασών οφθαλμέ, άκουσμα παγκόσμιον, θέαμα υπερκόσμιον..., ποια πρέπει να είναι η κατάσταση του πνεύματος εκείνου που θα διηγηθεί τις συμφορές που υπέστη η βασίλισσα των πόλεων κατά τη διάρκεια της βασιλείας των επιγείων αγγέλων**». Ο ίδιος ο Βιλαρδουίνος γράφει : «**Από την εποχή της δημιουργίας του κόσμου ποτέ σε καμιά πόλη δεν κατακτήθηκαν τόσα λάφυρα**».

Αυτή ίσως ήταν μια από τις μεγαλύτερες οικονομικές και πολιτιστικές εισφορές της Κωνσταντινούπολης προς τη Δύση. Έτσι μετά την κατάκτηση της Ελλάδος από τη Ρώμη και την ανελέητη θησαυροληστεία των Ρωμαίων, πλουτίστηκε και πάλι η Δυτική Ευρώπη με θησαυρούς, έργα τέχνης και βιβλία. Ένα δείγμα προσιτό τα τέσσερα άλογα του Ιπποδρόμου που στέφουν έκτοτε τον Άγιο Μάρκο της Βενετίας, και ήταν οι Βενετοί οι πιο κοντινοί και οι πιο πολιτισμένοι.

Η Αυτοκρατορία διανεμήθηκε και η ΠΟΛΗ τεμαχίστηκε. Οι Σταυροφόροι, ως καλοί χριστιανοί, μοιράσανε τα ιμάτιά της.

Όμως όλα αυτά τα χρόνια, από το Γ' κυρίως αιώνα και όσο η δύναμη της Αυτοκρατορίας φθίνει, το πνεύμα το ελληνικό θεριεύει. Τέχνες, επιστήμες ανθούν και η ελληνική εθνική συνείδηση οριστικοποιείται.

Δεν έχει σημασία αν ο Ρωμαίος σημαίνει τον Έλληνα, αφού ο Έλληνας στιγματίζεται ως ειδωλολάτρης. Ρωμαίους τους αποκαλούν και οι Φράγγοι και οι Λατίνοι γιατί εννοούν Έλληνες. Ήδη άρχισαν να τους λένε και Έλληνες.

Με τη διαίρεση της Αυτοκρατορίας η λατινική καρικατούρα δεν κατάφερε να στήσει ένα κράτος, έστω και χαλαρού δυτικού φεουδαρχισμού. Αντίθετα προέκυψαν στην περιφέρεια κράτη Ελληνικά. Οι Αυτοκρατορίες της Νικαίας και της Τραπεζούντος και τα Δεσποτάτα της Ηπείρου και του Μορέως (Μυστρά).

Σύντομα το 1261 ο Αυτοκράτωρ της Νικαίας Μιχαήλ Παλαιολόγος ανέκτησε την Κωνσταντινούπολη και έγραψε στην αυτοβιογραφία του : « **Η Κωνσταντινούπολις, η Ακρόπολις του Κόσμου, η Αυτοκρατορική πρωτεύουσα των Ρωμαίων, η οποία σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, ευρίσκετο υπό την κατοχή των Λατίνων, περιήλθε και πάλιν υπό την εξουσία των Ρωμαίων' τούτο, ήτο θέλημα του Θεού να συμβή δια μέσου ημών**».

Αυτό και μόνο το κείμενο δείχνει, πέρα από κάθε αμφιβολία, όσα πριν από λίγο ανέφερα. Η γλώσσα θα μπορούσε να είναι σημερινή, αν το Ρωμαίος θεωρηθεί, όπως και σήμαινε, Έλληνας ή εθνική ελληνική συνείδηση διατυπώνεται. Ίσως οι Παλαιολόγοι να πετύχαιναν την ανασύσταση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Όμως γύρω από την αδύναμη αυτοκρατορία αναπτύσσονταν καινούργιοι λαοί οι Σέρβοι ΒΔ και οι Οθωμανοί ανατολικά. Ακόμη οι Ενετοί και Γενοβέζοι απέκτησαν τον

έλεγχου του Εμπορίου και της Οικονομίας. Όμως, παρά την παρακμή στον καιρό των Παλαιολόγων, αναπτύσσεται εντόνως πλέον η εθνική ελληνική συνείδηση και η επίμονη προβολή σχέσεως και συνεχείας προς την Αρχαία Ελλάδα. Δημοσίως πλέον ονομάζονται Έλληνες. Η σπουδή της αρχαίας φιλοσοφίας ανθεί και η καλλιέργεια της γλώσσας είναι φανερή. Όλο αυτό το νέο πνεύμα διακομίζεται και προς τη Δύση, κυρίως την Ιταλία, με κέντρο την Φλωρεντία. Οι συνεχείς αποστολές συνεννοήσεως των Εκκλησιών, από τη Νίκαια ακόμη, οδηγούν σε επικοινωνία. Οι Έλληνες ομιλούν και γράφουν ωραία ελληνικά και καταλαβαίνουν τα λατινικά και οι Λατίνοι μαθαίνουν και πάλι ελληνικά και ηδονίζονται να διαβάζουν τα αρχαία κείμενα, όσα τους δωρίζουν και όσα έχουν αρπάξει.

Η ένωση όμως δεν επιτυγχάνεται. Όσο η Αυτοκρατορία παρήκμαζε τόσο η ελληνική συνείδησή της δυνάμωνε και οι διασωσμένες ελληνικές αξίες προβάλλονταν και μεταδίδονταν. Η Πόλη και ο Μυστράς κράτησαν τη λάμψη και τη συνείδηση του ελληνισμού. Ο Πληθών Γεμιστός γράφει στο Μανουήλ : **«Εσμέν γαρ συν ως ηγείσθε τε και βασιλεύετε Έλληνες το γένος, ως η τε φωνή και η πάτριος παιδεία μαρτυρεί. Έλλησι δε ουκ εστιν ευρείν ήτις άλλη οικειότερα χώρα ουδέν μάλλον προσήκουσα ή Πελοπόννησός τε και δη ταύτη της Ευρώπης προσεχής των τε ου νήσων αι επικείμεναι. Ταύτην γαρ δη φαίνονται την χώραν Έλληνες αεί οικούντες οι αυτοί εξ ότου περανθρώποι διαμνημονεύουσιν...»**.

Αλλά την ίδια περίοδο ο Βησαρίων, Έλληνας της Τραπεζούντας, θρέμμα της Πόλης, μαθητής του Πλήθωνα, Καρδινάλιος στη Βενετία, φωτισμένος χριστιανός, φιλόσοφος, παρ'όλιγον Πάπας, δίνει άλλο μήνυμα ελληνικότητας. Γράφει στους γιούς του Πλήθωνα σε συλλυπητήριο γράμμα του : **«Πέπυσμαι τον κοινόν πατέρα τε και καθηγεμόνα, το γεώδες παν αποθέμενον, ες ουρανόν και τον ακραιφνή μεταστήναι χώρον, τον μυστικόν τοις Ολυμπίοις Θεοίς συγχορευσαντα ίακχον»**.

Οι Οθωμανοί ανακάμπτουν από το κτύπημα του Ταμερλάνου. Οι Λατίνοι όσο και αν θέλουν δεν μπορούν να βοηθήσουν ή δεν θέλουν όσο χρειάζεται. Ο Αυτοκράτορας Μανουήλ ξοδεύει χρόνια σε ένα ταξίδι Βενετία, Παρίσι, Λονδίνο, πάλι Παρίσι και γυρίζει άπρακτος. Το 1422 οι Οθωμανοί Τούρκοι πολιορκούν την ΠΟΛΗ αλλά αποτυγχάνουν.

Το 1448 η Αυτοκρατορία ήταν η Κωνσταντινούπολη, με μικρή ενδοχώρα στη Θράκη και το Δεσποτάτο του Μυστρά. Στις 31 Οκτωβρίου του 1448 πέθανε χωρίς απογόνους ο ΙΩΑΝΝΗΣ Β΄ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ.

Ένας από τους τρεις αδελφούς Κωνσταντίνο, Δημήτριο και Θωμά θα ήταν ο επόμενος αυτοκράτωρ. Κωνσταντίνος και Θωμάς ήσαν στο Μυστρά, ο Δημήτριος δίπλα στη Σηλυβρία. Όμως η μητέρα τους Ελένη, νόμιμη αντιβασίλισσα, κάλεσε τον Κωνσταντίνο.

Στέφθηκε στο Μυστρά ως Κωνσταντίνος ΙΑ΄ Παλαιολόγος Δραγάσης και το Μάρτιο του 1449 ανέλαβε την εξουσία στην ΠΟΛΗ. Πριν φύγει αποδίδει στους γιούς του Πλήθωνος Γεμιστού την πατρική περιουσία.

Με την άφιξή του στην Κωνσταντινούπολη πληρούται μια υφέρπουσα, ως προφητεία, λαϊκή παράδοση : «Ένας Κωνσταντίνος γιος Ελένης ήταν ο πρώτος Αυτοκράτορας. Ένας Κωνσταντίνος γιος Ελένης θα είναι ο τελευταίος».

Στα τέσσερα χρόνια της βασιλείας του θα προσπαθήσει, όπου όλοι οι προκάτοχοί του απέτυχαν. Να ενισχύσει την Αυτοκρατορία, να ισχυροποιήσει την ΠΟΛΗ. Ενίσχυσε τα τείχη, συγκέντρωσε τροφές, οργάνωσε τους κατοίκους Έλληνες και Λατίνους.

Στο μεταξύ, όσο έβλεπε τις προετοιμασίες του Μωάμεθ και κυρίως το φρούριο του Ρουμελή Χισάρ τελειωμένο, έστειλε γράμμα στον Πάπα Νικόλαο δηλώνοντάς του έτοιμος για την ένωση. Ο Νικόλαος με το Βησαρίωνα προσπάθησαν αλλά δεν βρήκαν ανταπόκριση. Έστειλαν για βοήθεια τον Καρδινάλιο Ισιδώρο με 200 τοξότες. Ακόμη ήλθε από τη Χίο ο Γενοβέζος Ιουστινιάνης με 700 μαχητές αξιόλογους. Η άφιξη του Ισιδώρου δημιούργησε την εντύπωση πως και άλλες ενισχύσεις θα ακολουθούσαν, έτσι έτυχε θερμής υποδοχής.

Όμως άλλη βοήθεια δεν ήλθε, μόνο φήμες. Στις 12 Δεκεμβρίου 1452 έγινε στην Αγία Σοφία ενωτική λειτουργία. Ο Αυτοκράτορας και η Αυλή όλη ήταν εκεί, ο Πάπας και ο Πατριάρχης, που έλειπαν, μνημονεύτηκαν και διαβάστηκαν τα διατάγματα της Φλωρεντίας για την Ένωση, η οποία ανακηρύχθηκε επίσημα. Με την αρχή της Οικονομίας, που επικαλέσθηκε ο συκοφαντημένος Νοταράς, αν η βοήθεια ερχόταν, θα έσωζε την ΠΟΛΗ και θα αναστήλωνε την Αυτοκρατορία. Ο λαός, που είχε δεχθεί με σκυθρωπή επιφυλακτικότητα το τετελεσμένο και αντιδρούσε μόνο με τον εκκλησιασμό του σε αμόλυντες εκκλησίες, θα αποζημιωνόταν με τη διατήρηση της Χριστιανικής Αυτοκρατορίας. Τελικά πλήρωσαν το αντίτιμο, που ζήτησε η Ρώμη και εξαπατήθηκαν.

Ο Μωάμεθ πλήρως προπαρασκευασμένος άρχισε από το Μάρτιο του 1453 τις πολιορκητικές του ενέργειες. Τέλος Μαρτίου μπήκε ο Στόλος στην Προποντίδα. Στις 23 Μαρτίου ξεκίνησε ο ίδιος από την Ανδριανούπολη και στις 5 Απριλίου έφθασε με τα τελευταία τμήματα έξω από την Πόλη. Δεχόμενοι τις Τουρκικές πηγές 80.000 Τακτικός Στρατός, περίπου 20.000 Βασιβουζίκιοι και τα Συντάγματα των Γενιτσάρων περίπου 12.000, πολιορκητικές μηχανές, μηχανικό και ισχυρό πυροβολικό.

Η πολιορκία κράτησε ως το τέλος Μαΐου. Μάχες έγιναν πολλές. Η σχέση των μαχητών ήταν 10:1. Όσο και αν προσπαθούσαν οι πολιορκητές εύρισκαν αντίσταση ισχυρή. Ότι γκρέμιζαν τα πυροβόλα γεμίζονταν. Όσες απόπειρες έγιναν στα τείχη αποκρούστηκαν. Και η είσοδος του Φλαντανελλά καθαίρεσε το Ναύαρχο Μπάλτογλου. Αλλά στις 22 Απριλίου εβδομήντα Τούρκικα πλοία, ρυμουλκημένα

πάνω σε έλκυθρα, έπεσαν στον Κεράτιο. Ζητήθηκε από τους ουδέτερους Γενοβέζους του Πέραν, να μετάσχουν σε γενική επίθεση μέσα στον Κόλπο, αλλά αρνήθηκαν. Απόπειρα να καούν τα Τουρκικά πλοία, προδόθηκε από Γενοβέζο, που το έμαθε και απέτυχε. Ο κλοιός έσφιξε περισσότερο και οι ελπίδες έσβηναν. Στις 24 Μαΐου ήταν πανσέληνος, σημειώθηκε τρίωρη έκλειψη σελήνης. Στις 25 έγινε λιτανεία της εικόνας της Παναγίας, ένα τρομερό χαλάζι που άσπρισε τους δρόμους της πόλης υποχρέωσε την εγκατάλειψη της λιτανείας. Στις 26 πυκνή ομίχλη κάλυψε την ΠΟΛΗ. Το βράδυ όταν σηκώθηκε η ομίχλη, ένα παράξενο φως έπαιζε γύρω από τον τρούλο της Αγίας Σοφίας. Οιωνοί κακοί. Νωρίτερα στις 20 Μαΐου, με τη μεσολάβηση Γενοβέζων, προτάθηκε στον Κωνσταντίνο να παραδώσει την Πόλη και να φύγει στο Μυστρά, όπου του εγγυάτο ο Μωάμεθ ασφάλεια. Σε Σύνοδο της Συγκλήτου δήλωσε πως δεν αφήνει την Πόλη, που είναι «**η Ελπίδα και η Δόξα των Ελλήνων**» και με τη σύμφωνο γνώμη όλων απάντησε : «**Το δε την πόλιν σοι δούναι ου εμόν εστί, ουτ' άλλου των κατοικούντων ενταύθα' κοινή γαρ γνώμη άπαντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμε μη φειδόμενοι της ζωής ημών**».

Ένα άλλο μέσο των πολιορκητών ήσαν οι υπόνομοι για την καταστροφή των τειχών. Όλες απέτυχαν, η ΠΟΛΗ κρατούσε.

Το απόγευμα της 28^{ης} Μαΐου όλοι πια περίμεναν την έφοδο των Τούρκων. Εκκλησιάστηκαν, εξομολογήθηκαν, κοινωνήσαν και πήγαν στις θέσεις τους στα τείχη. Αποφασισμένοι κλείδωσαν τις εσωτερικές πόρτες, για να μην υπάρχει υποχώρηση.

Δύο ώρες πριν, την αυγή της 29^{ης} Μαΐου 1453, ημέρα Τρίτη, άρχισε η έφοδος, ήταν τρομερή, μα οι πολιορκούμενοι κρατούσαν. Βασιβουζικοί και Ανατολίτες ορμούσαν χωρίς αποτέλεσμα. Κάποια στιγμή πέτυχαν ένα ρήγμα στο τείχος, τριακόσιοι περίπου Ανατολίτες εισχώρησαν φωνάζοντας πως μπήκαν στην ΠΟΛΗ. Ο Αυτοκράτορας με τη φρουρά του τους περικύκλωσε, σκότωσαν τους περισσότερους, έδιωξαν τους υπόλοιπους και βάλθηκαν με ενθουσιασμό να κλείσουν το ρήγμα.

Ήρθε η ώρα των Γενιτσάρων, τους οδήγησε ο ίδιος ο Μωάμεθ στην τάφρο, κατά κύματα ορμούσαν, αλλά ρήγμα δεν πετύχαιναν. Εκείνη τη στιγμή βρέθηκε ξεχασμένη ανοικτή η Κερκόπορτα. Τούρκοι όρμησαν μέσα στα τείχη. Υπερασπιστές τρέξαν να τους διώξουν και θα το πετύχαιναν, όμως ένας πυροβολισμός από κοντά τρύπησε τον θώρακα και τραυμάτισε στο στήθος τον Ιουστινιάνη. Αυτός ζήτησε να τον μεταφέρουν στο καράβι του. Ένας δικός του πήγε στον Αυτοκράτορα και ζήτησε το κλειδί της εσωτερικής πύλης. Ο Κωνσταντίνος έτρεξε κοντά του και τον παρακάλεσε να μη φύγει, άδικα, ο Γενοβέζος είχε τσακίσει. Άνοιξε η πύλη και τον μετέφεραν μέσα από την πόλη στο καράβι του. Μερικοί στρατιώτες του νόμισαν πως υποχώρησε στο εσωτερικό τείχος, οι περισσότεροι πίστεψαν πως χάθηκε η μάχη.

Πριν ξανακλείσει η εσωτερική πόρτα όλοι οι Γενοβέζοι έφυγαν και έμεινε ο Κωνσταντίνος με μόνους τους Έλληνες.

Ο Μωάμεθ κατάλαβε τον πανικό και διέταξε τους Γενίτσαρους να ορμήσουν και πάλι. Ο λόχος του γίγαντα Χασάν ορμάει, το βραβείο του Μωάμεθ είναι μεγάλο. Ο ίδιος πέφτει νεκρός από πέτρα, δεκαεφτά σύντροφοί του σκοτώνονται, οι Έλληνες αμύνονται, αλλά το βάρος του αριθμού τους απωθεί στο εσωτερικό. Οι Γενίτσαροι είναι τώρα πάνω στον εξωτερικό τοίχο. Κάποιος γυρίζει και βλέπει σημαίες Τουρκικές στον πύργο της Κερκόπορτας και απερίσκεπτα φωνάζει «**Η Πόλις Εάλω**».

Ο Κωνσταντίνος με τον ξάδελφό του Θεόφιλο και τον Φρατζίσκο του Τολέδο, που ισχυριζόταν πως ήταν ξάδελφός του και τον Ιωάννη Δαλμάτη, ορμούν προς τα ρήγματα του τείχους για να ανασυντάξουν τους Έλληνες, μάταια όμως. Πεζεύουν, κρατούν την πρόσβαση προς την πύλη που έφυγε ο Ιουστινιάνης. Η άμυνα όμως έχει σπάσει. Ο Θεόφιλος φωνάζει πως προτιμά να πεθάνει, ορμά και χάνεται σπαθίζοντας μέσα στις ορδές που έρχονται. Ο Κωνσταντίνος πετάει τα εμβλήματα και με τον Φρατζίσκο και τον Δαλμάτη στο πλευρά του ακολουθούν το Θεόφιλο. Κανείς δεν τον ξαναείδε πια.

Ο Δούκας τώρα, μιμούμενος τον Νικήτα Χωνιάτη, θα γράψει τον νέο θρήνο : «**Ω πόλις, πόλις, πόλεων πασών κεφαλή ! Ως πόλις, πόλις κέντρον των τεσσάρων του κόσμου μερών ! Ως πόλις, πόλις, Χριστιανών καύχημα και βαρβάρων αφανισμός**».

Η πόλη έπεσε, πάρθηκε, αλλά δεν χάθηκε, γιατί η ιστορία της πόλης, είναι μια γέφυρα, που ένωσε τον αρχαίο Ελληνισμό και το Χριστιανισμό με την αναγέννηση της Ευρώπης, αλλά και την νέα Ελλάδα.

Η αλωθείσα Κωνσταντινούπολις, τη στιγμή της πτώσης της, έστησε το τελευταίο, μεσόβαθρο της γέφυρας του Ελληνισμού και για να μείνει ακλόνητο και ακαταμάχητο αυτό το μεσόβαθρο θυσιάστηκε στο θεμέλιό του ο ίδιος ο Αυτοκράτορας Κωνσταντίνος ο ΙΑ΄ Παλαιολόγος Δραγάσης γι' αυτό δεν βρέθηκε το σώμα του, γι' αυτό δεν υπάρχει ο τάφος του. Από το γεφύρι αυτό πέρασε πάλι στην Ευρώπη το πνεύμα της αναγέννησης, αυτό που τη διαμόρφωσε και την οδήγησε στην ανάπτυξη και την όποια προκοπή, αυτήν και όλον τον πολιτισμένο κόσμο.

Με τα υπολείμματα που επιβίωσαν στο Πατριαρχείο και το Φανάρι ζωντάνεψε και επέζησε, ως δύναμη, μέσα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία και κυριάρχησε στις Ηγεμονίες, δίνοντας χώρο ανάπτυξης, άνθησης και καλλιέργειας στον Ελληνισμό και ισχυρή συνείδηση διεκδικήσεως της ελευθερίας. Πέρασε όμως «με τη γλώσσα και την πάτριον παιδείαν» και την εθνική συνείδηση στους Έλληνες και πρώτα απ' όλα στο χώρο του Μυστρά, έτσι ώστε δίκαια ο αγράμματος Κολοκοτρώνης να βροντοφωνάζει το '21 «Έλληνες» τους ξεσηκωμένους Ραγιάδες και να δηλώνει «εμείς έχουμε Βασιλιά, είναι εκεί στην Πόλη».

Συγγνώμη αν σας κούρασα, θεώρησα αυτή τη ΘΕΣΗ μνημόσυνο τιμής και αναγνωρίσεως της δημιουργού και ζωογόνου θυσίας «των αυτοπροαιρέτως αποθανόντων», για να μη χαθεί για μας η ΠΟΛΗ γέφυρα της εθνικής υποστάσεως και συνειδήσεώς μας. Ελπίζω να συντάξω τη δική μου με τη δική σας ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-ΠΟΛΗ. Ευχαριστώ για την υπομονή της ανάγνωσης. Άμποτε να συνειδητοποιήσουμε οι ΕΛΛΗΝΕΣ το μεγαλείο της πρώτης (1204) και της δεύτερης (1453) αλώσεως της ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ-ΠΟΛΕΩΣ.

Υ.Γ. : Τα ιστορικά στοιχεία της αφηγήσεως είναι βασισμένα σε βιβλιογραφία αναμφισβήτητου κύρους και παραδοχής.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
Ο ΕΠΗΡΕΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΚΑΙ ΟΙ ΦΙΛΟΣΟΦΟΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΟΣ ΤΟΥ

Του Χ. ΜΠΑΛΟΓΛΟΥ

Βραβείον Ακαδημίας Αθηνών
Εκδοθέν από την Ιστορική και Λαογραφική Εταιρεία Χαλκιδικής

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΤΙΚΗ

Υπό του Στρατηγού ε.α. Δ. ΣΚΑΡΒΕΛΗ
Επιτίμου Αρχηγού ΓΕΕΘΑ - Ακαδημαϊκού

Η πολυσύνθετη και πολυτάλαντη προσωπικότητα του Μ. Αλεξάνδρου έχει απασχολήσει ανά τους αιώνες μεγάλο αριθμό επιστημόνων (ιστορικών, πολιτικών, στρατιωτικών κ.α.) σε μία προσπάθεια αποτύπωσης της φυσιογνωμίας του ανδρός και της επίδρασής του πάνω στο ιστορικό γίγνεσθαι.

Στην πολιτική και στρατιωτική πλευρές του, έρχεται ύστερα από σειρά μελετών να προστεθεί και η φιλοσοφική διάσταση της προσωπικότητός του. Ο Πλούταρχος τον αποκαλεί «φιλοσοφώτατον πάντων». Κατά τον Ισοκράτη ήτο «φιλόανθρωπος, φιλαθήναιος και φιλόσοφος». Η σχέση του Μ. Αλεξάνδρου με τους φιλοσόφους της εποχής του και την φιλοσοφία απετέλεσε θέμα προκήρυξης της Ακαδημίας Αθηνών και η σχολιαζόμενη εδώ μελέτη απέσπασε το Βραβείον της το έτος 2002.

Όντως ο μελετητής, «μετ' επιμελείας και επιστήμης πολλής» συνέγραψε το πόνημα τούτο. Ανέτρεξε σε όλες τις υπάρχουσες πηγές, αρχαίες και νεώτερες, πράγμα που αποδεικνύεται από την καταγραφομένη πλούσια βιβλιογραφία, ημετέρα και ξένη. Με εξαιρετική ερευνητική διάθεση και φροντίδα περισσή επέλεξε και κατέγραψε γνώμες, μαρτυρίες, περιγραφές και ιστορήσεις από την εκπληκτική δράση του ανδρός, καθώς και παν σχετικό με το θέμα. Με ιδιαίτερα δε επιστημονικότητα συσχέτισε, ανέλυσε και εκτίμησε τα ευρήματά του, ώστε να δυνηθεί να συνθέσει το πόνημά του, όπερ εφεξής και αυτό το ίδιο αποτελεί σημαντικότερη πηγή για το εν λόγω αντικείμενο.

Μέσα από τις γραμμές του βιβλίου γίνονται κατανοητοί οι μεγαλεπήβολοι πολιτικοί και στρατηγικοί σχεδιασμοί του Μ. Αλεξάνδρου και το όραμά του για μία πανανθρώπινη κοινότητα. Χωρίς τον φιλοσοφούντα νου του, η δράση του, η συμπεριφορά του και ο στόχοι του δεν βρίσκουν αιτιολογία.

Ο Χρ. Μπαλόγλου με την εργασία του εφωτοδότησε μία σημαντική, ίσως την σημαντικότερη πλευρά αυτής της Μεγάλης Προσωπιότητας, του Έλληνα-Μακεδόνα Μ Αλεξάνδρου.

**ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
«ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
12-14 Φεβρουαρίου 2007**

**ΤΟ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ. ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΙΝΟΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ**

**Υπό κ. Π. ΝΕΑΡΧΟΥ
Ιστορικού - Διεθνολόγου**

ΜΕΡΟΣ Ι

Το Φαινόμενο, ο Χαρακτήρας, οι Αιτίες και η Δυναμική του

Η Ελλάδα ήταν μέχρι τώρα χώρα κατ' εξοχήν εκπομπής μεταναστών. Είναι επίσης μια χώρα χωρίς αποικιοκρατικό παρελθόν στη νεώτερη ιστορική της περίοδο και χωρίς ιδιαίτερη βιομηχανική ανάπτυξη. Ανάπτυξη που θα απαιτούσε, όπως συνέβη μεταπολεμικά με άλλες Ευρωπαϊκές χώρες (Γερμανία, Βέλγιο, Γαλλία, Σουηδία, Αγγλία), πλήθος εργατικών χεριών.

Σημειώνεται επίσης ότι η εισαγωγή ξένων εργατών στις χώρες αυτές έγινε κατά τρόπο νόμιμο, ελεγχόμενο και προγραμματισμένο.

Όταν άρχισε η παράνομη εισβολή μεταναστών στην Ελλάδα, περί το 1989, η χώρα είχε επισήμως ποσοστό ανεργίας 10% και ανεπισημώς υψηλότερο. Είχε επίσης, όπως συμβαίνει και σήμερα, ποσοστό πληθυσμού 20% κάτω από το όριο της φτώχειας.

Αξίζει να επισημανθεί ότι μέχρι τότε καμιά Ελληνική Κυβέρνηση, κανένα πολιτικό κόμμα και κανένας πολιτικός ηγέτης, δεν είχε διαπιστώσει ότι η Ελλάδα έχει ανάγκη από ξένους εργάτες ή μετανάστες και δεν είχε ζητήσει συναφώς την εισαγωγή ή την πρόσκλησή τους.

Ορισμένοι παρουσιάζουν το φαινόμενο ως συνδεδεμένο με την ένταξη της Ελλάδος στην ΕΕ. Αυτό δεν είναι ακριβές. Πρώτον, γιατί η Ελλάδα είχε ήδη ενταχθεί από το 1981 και δεν είχε παρατηρηθεί σημαντικό πρόβλημα από το 1981 έως το 1989. Δεύτερον, γιατί οι «μετανάστες», που είναι στην πραγματικότητα λαθρομετανάστες, προέρχονται από τρίτες χώρες και δεν αφορούν υπηκόους των χωρών-μελών της ΕΕ, που έχουν το δικαίωμα ελεύθερης διακινήσεως και εγκαταστάσεως.

Λαμβανομένου υπ' όψιν του γεγονότος ότι το έτος 1989 είναι το έτος της καταρρεύσεως του Ανατολικού Συνασπισμού, προβάλλεται λογικά ως κύρια αιτία του φαινομένου η κατάρρευση αυτή. Η τελευταία απελευθέρωσε νέες δυνάμεις και δημιούργησε νέα κατάσταση. Συγκεκριμένα, δημιούργησε έντονες και ανεξέλεγκτες μεταναστευτικές πιέσεις δια δύο λόγους : Πρώτον, γιατί η πτώση των καθεστώτων παρέσυρε και τους αυστηρούς ελέγχους που παρεμπόδιζαν την έξοδο στο εξωτερικό των υπηκόων τους. Δεύτερον, γιατί η δημιουργία οικονομικού χάους ως αποτέλεσμα της καταρρεύσεως και της άναρχης μεταβάσεως στην οικονομία της αγοράς, υπονόμεισε και το ελάχιστο που εξασφάλιζε μέχρι τότε το προηγούμενο πολιτικό και οικονομικό σύστημα.

Έχουμε τότε τη μαζική έξοδο Αλβανών και σε μικρότερη κλίμακα άλλων Βαλκανίων και Ανατολικο-Ευρωπαίων.

Το φαινόμενο όμως δεν σταμάτησε εκεί. Συνεχίσθηκε και συνεχίζεται με λαθρομετανάστες απ' όλο τον Τρίτο Κόσμο, κυρίως τώρα από την Ασία και την Αφρική. Κατά την τελευταία περίοδο, την πρώτη θέση έχουν καταλάβει λαθρομετανάστες από το Μπαγκλαντές και από τη Μαύρη Αφρική.

Το φαινόμενο δεν εξηγείται επομένως από μόνη την κατάρρευση του Ανατολικού Συνασπισμού. Δεν εξηγείται επίσης μόνο από τη φτώχεια και τη δυστυχία στον Τρίτο Κόσμο. Η φτώχεια και η δυστυχία δεν εμφανίσθηκαν μετά το 1989. Προϋπήρχαν. Τίθεται επομένως το ερώτημα : γιατί δεν έρχονταν προηγουμένως λαθρομετανάστες στην Ελλάδα, από τις χώρες αυτές και έρχονται τώρα;

Παγκοσμιοποίηση και Λαθρομετανάστευση

Η απάντηση βρίσκεται, προφανώς, στην πολιτική της παγκοσμιοποίησης, που κυριάρχησε ως πολιτική και στρατηγική επιλογή της μεγάλης δυνάμεως, που εξήλθε νικηφόρα από τον Ψυχρό Πόλεμο, των ΗΠΑ. Η τελευταία είδε στην πολιτική αυτή τον θρίαμβο και την επιβολή της υπερφιλελεύθερης αγοράς σ' όλο τον κόσμο και ένα όχημα ηγεμονικών επιδιώξεων και προαγωγής μιας Νέας Διεθνούς Τάξεως.

Τι είναι ακριβώς η παγκοσμιοποίηση; Κανείς δεν μπορεί να δώσει έναν πολύ ακριβή ορισμό. Μπορεί όμως να τη συνοψίσει ως εξής :

α. Στο οικονομικό επίπεδο, ως προς την προώθηση διεθνώς ενός ακραίου νεοφιλελεύθερου οικονομικού συστήματος, που εμπνέεται από τις αρχές της λεγομένης «Συναινέσεως της Ουάσιγκτον» της εποχής Ρήγκαν (δεκαετία του '80). Οι αρχές αυτές περιλαμβάνουν :

(1) Τον περιορισμό του ρόλου του κράτους στην οικονομία.

(2) Την πολιτική ιδιωτικοποιήσεων και «απελευθερώσεως» της αγοράς από τον κρατικό έλεγχο.

(3) Την εξυγίανση των δημοσίων οικονομιών με ιδιωτικοποιήσεις.

(4) Την εγκατάλειψη των πολιτικών υποκαταστάσεως των εισαγωγών, όπως επίσης των εθνικών πολιτικών και στρατηγικών.

Η πολιτική αυτή επεβλήθη στους Διεθνείς Οικονομικούς Οργανισμούς (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, Διεθνής Οργανισμός Εμπορίου).

Με απλά λόγια, η πολιτική αυτή προβάλλει την παγκόσμια αγορά ως τη βασική αναφορά του διεθνούς οικονομικού συστήματος και συστήνει, στο πνεύμα αυτό, τη χαλάρωση των εθνικών φραγμών και των εθνικών συνόρων και την πλήρη φιλελευθεροποίηση του εμπορίου, με στόχο τη δημιουργία μιας ενιαίας παγκόσμιας αγοράς.

Τεχνικό υπόβαθρο της πολιτικής αυτής είναι, βεβαίως, η τεχνολογική επανάσταση, ειδικότερα στις τηλεπικοινωνίες, την ηλεκτρονική, την πληροφορική και τις μεταφορές που καθιστούν εφικτές και φθηνές τις παγκόσμιες εμπορευματικές και χρηματοπιστωτικές συναλλαγές. Οι τελευταίες αναγορεύονται σε υπέρτατη και κυρίαρχη αξία του συστήματος.

Η πολιτική αυτή δεν είναι εντελώς νέα. Έχει προΐστορία. Είναι από τους μεγάλους σταθμούς στην προώθησή της, είναι, όπως αναφέρθηκε, η «**Συναίνεση της Ουάσιγκτον**». Η στρατηγική αυτή παρουσιάσθηκε ως οικονομική πολιτική αλλά ήταν, προφανώς, κάτι πολύ παραπάνω από απλή οικονομική πολιτική.

β. Η παγκοσμιοποίηση ως ομολογημένη και διακηρυγμένη πολιτική στο πολιτικό επίπεδο. Πάνω στην ίδια οικονομική βάση, ο Αμερικανός Πρόεδρος Κλίντον, μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Συνασπισμού, εξήγγειλε ως πολιτική την παγκοσμιοποίηση, δίνοντας έμφαση όχι μόνο στην οικονομική αλλά και στην πολιτική και ιδεολογική της διάσταση.

Αμφισβήτηση του Ρόλου του Έθνους και του Εθνικού Κράτους

Συγκεκριμένα, στο πολιτικό επίπεδο αμφισβητήθηκε ο ρόλος του έθνους και του εθνικού κράτους και εμμέσως το εθνοκρατικό διεθνές σύστημα που βασίζεται σ' αυτό.

Στο ιδεολογικό επίπεδο, προβλήθηκε θορυβωδώς η ιδέα της λεγομένης «πολυπολιτισμικότητας». Η τελευταία παρουσιάστηκε και παρουσιάζεται ως περίπτωση συνώνυμη του διεθνισμού, του κοσμοπολιτισμού και του οικουμενισμού, παραπέμποντας επιτηδείως και συγχέοντας καταχρηστικά και παραπλανητικά την «πολυπολιτισμικότητα» της παγκοσμιοποίησης με τον καλώς νοούμενο διεθνισμό και οικουμενικό ανθρωπισμό.

Ποια είναι όμως η πραγματικότητα :

α. Η πολυπολιτισμικότητα εμφανίστηκε κατ'αρχήν στις νέες χώρες μεταναστών, όπως ο Καναδάς, οι ΗΠΑ, η Αυστραλία. Ήταν μια ποιο ήπια και πιο ανεκτική πολιτική σε σχέση με την ακολουθούμενη μέχρι τότε άτεγκτη πολιτική της «αφομοίωσης» (integration).

Η πολιτική αυτή προβλήθηκε στη συνέχεια σε ορισμένες Ευρωπαϊκές χώρες, κατά πρώτο λόγο την Ολλανδία, που είχαν ήδη σημαντικό μεταναστευτικό πληθυσμό, ως πολιτική ήπιας αφομοίωσης και κοινωνικής εντάξεως των ξένων μεταναστών.

Μετά την κατάρρευση του Ανατολικού Συνασπισμού και την εξαγγελία και προώθηση της παγκοσμιοποίησης ως νέας βασικής διεθνούς στρατηγικής των ΗΠΑ, η προωθούμενη μέχρι τότε «πολυπολιτισμικότητα» άλλαξε ουσιαστικά νόημα και έγινε ιδεολογικό όπλο για την προώθηση της παγκοσμιοποίησης.

Παρουσιάστηκε τότε στη χώρα μας το παράδοξο οι πολιτικές ηγεσίες, υπό την επιρροή της πολιτικής αυτής, να διακηρύσσουν ότι, η Ελλάδα πρέπει να γίνει «πολυπολιτισμική», όταν ακόμη η Ελλάδα είχε μια ζηλευτή στα Βαλκάνια και στην Ευρώπη εθνική συνοχή της τάξεως του 97%. Ο καθένας μπορεί, βεβαίως, να αναρωτηθεί πώς μια χώρα με ένα τόσο εθνικά συμπαγή πληθυσμό μπορεί να γίνει «πολυπολιτισμική», όπως επίσης γιατί να γίνει;

Ένας λόγος περισσότερο μάλιστα όταν άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, όπως η Ολλανδία, που πρωτοστάτησαν προς αυτή την κατεύθυνση, κάνουν σήμερα πίσω ολοταχώς και λαμβάνουν αυστηρότερα μέτρα κατά της λαθρομεταναστεύσεως.

β. Η «πολυπολιτισμικότητα» της παγκοσμιοποίησης δεν ταυτίζεται σε καμιά περίπτωση με τον οικουμενισμό που έχει ως βάση και αναφορά οικουμενικές αξίες και ελεύθερα άτομα και έθνη. Αντιτάσσεται ως αξία στο έθνος, που διαβάλλεται εξ ορισμού ως εθνικισμός. Αναφέρεται επίσης όχι σε οικουμενικές αξίες, όπως αυτές

που εκπροσωπεί διαχρονικά η Ελληνική Παιδεία, αλλά ως «ισότητα» των διαφόρων πολιτισμών.

Με τη λογική αυτή, η επιβολή της επιβάλλει την αποδόμηση της εθνικής ιδέας και την υποκατάστασή της από τον «πολυπολιτισμό» της παγκοσμιοποίησης.

Με τον τρόπο αυτό, η λεγόμενη «πολυπολιτισμική» πολιτική γίνεται ιδεολογικό εργαλείο για την αποεθνικοποίηση του κράτους, την καταστροφή δηλαδή του Ελληνικού εθνικού κράτους και της Ελληνικής εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας, υπό το πρόσχημα του σεβασμού και της προστασίας των άλλων που έρχονται ως λαθρομετανάστες και εγκαθίστανται παρανόμως στη χώρα.

Πρόσκληση Φουκουγιάμα στους Ευρωπαίους. «Αφήστε τις Σκληρές Εθνικές Ταυτότητες

Η πολιτική αυτή παραπέμπει στα γνωστά ιδεολογήματα του θεωρητικού της Νέας Τάξεως Φράνσις Φουκουγιάμα, ο οποίος κάλεσε τους Ευρωπαίους να εγκαταλείψουν τις «σκληρές» εθνικές ταυτότητες, που βασίζονται στην εθνική καταγωγή, το εθνικό έδαφος και την εθνική ιστορία και πολιτισμό και να υιοθετήσουν «ήπιες», λάιτ ταυτότητες, που βασίζονται σε κοινά δικαιώματα και στον κοινό συνταγματικό χάρτη.

Ορισμένοι παραπέμπουν επίσης στη θέση που υπεστήριξε στη δεκαετία του '70 ο Γερμανός Γιούργκεν Χάμπερμας για ένα νέο «συνταγματικό πατριωτισμό». Παραλείπουν όμως να σημειώσουν το γεγονός ότι ο ίδιος στο πιο πρόσφατο έργο του «Ο Μεταεθνικός Αστερισμός», 2003, απορρίπτει όσα είχε υποστηρίξει προηγουμένως, υπό το βάρος του Γερμανικού ενοχικού συμπλέγματος. Υποστηρίζει σήμερα ότι η μια δημοκρατική κοινωνία πρέπει να μπορεί να κάνει διάκριση μεταξύ μελών και μη μελών. Υποστηρίζει επίσης ότι «μια κοσμοπολίτικη κοινότητα δεν μπορεί να είναι δημοκρατική γιατί δεν λειτουργεί μέσα σ' αυτήν η αλληλεγγύη των πολιτών που εκπορεύεται από την αίσθηση της κοινής εθνικής ταυτότητας».

Η σύγχυση που επικρατεί για την παγκοσμιοποίηση σε μερίδα της πολιτικής ηγεσίας της χώρας μας, φαίνεται από τα όσα είπε ο Αρχηγός της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως κ. Γιώργος Παπανδρέου κατά την παρουσίαση, στο Γαλλικό Ινστιτούτο, τον Μάιο του 2006, της μεταφράσεως ενός βιβλίου του πρώην Πρωθυπουργού της Γαλλίας Λιονέλ Ζοσπέν.

Αναφερόμενος, με την ευκαιρία αυτή, στην «πολυπολιτισμική» πολιτική, ο Γ. Παπανδρέου είπε : «**Εάν βασίσουμε την ταυτότητά μας**

αποκλειστικά στη θρησκεία, την εθνική ή φυλετική καταγωγή, τότε επιλέγουμε κοινωνίες είτε θεοκρατικές, είτε βαθιά αυταρχικές, ρατσιστικές ή ακραία εθνικιστικές».

Οι ιδεοληψίες αυτές θέτουν πολλά ερωτήματα. Δεν όφειλε να γνωρίζει ένας Έλληνας πολιτικός ηγέτης ότι η ίδια η Αθήνα, που είναι το λίκνο της δημοκρατίας και μάλιστα υπό την πιο προωθημένη μορφή της, της άμεσης δηλαδή δημοκρατίας, ήταν υπόδειγμα εθνικής και θρησκευτικής συνοχής; Ακόμη και ο ίδιος ο μεγάλος Περικλής δεινοπάθησε για να κάνει αποδεκτή την αναγνώριση ως Αθηναίου του γιου του, που τον είχε κάνει με μια Ελληνίδα, την Ασπασία, αλλά από άλλη πόλη, τη Μίλητο.

Είναι γνωστός επίσης ο ορισμός του έθνους, που τον έκανε σε ανύποπτο χρόνο, τον 5^ο αιώνα π.Χ., ο ιστορικός Ηρόδοτος, με τρεις λέξεις: το όμαιομον, το ομόθησκον, το ομόγλωσσον.

Ευρωπαϊκή Ένωση και Παγκοσμιοποίηση

Κατά τον ίδιο τρόπο που προβάλλεται από ορισμένους η ανακριβής ιδέα και εντύπωση ότι η λαθρομετανάστευση και η ανοχή της είναι δήθεν επιταγή της ΕΕ και αναπόφευκτη συνέπεια και παράμετρος της εντάξεως της Ελλάδος σ' αυτήν, έτσι και σε ό,τι αφορά την «πολυπολιτισμική» πολιτική, προβάλλεται ο ισχυρισμός ότι και αυτή αποτελεί δήθεν μέρος της συμμετοχής μας στην ΕΕ. Υπογραμμίζεται μάλιστα η πολυεθνική και η εκ των πραγμάτων πολυπολιτισμική συγκρότηση της ΕΕ. Είναι προφανές όμως ότι γίνεται και στο θέμα αυτό μια σκόπιμη σύγχυση.

Η ΕΕ αποτελεί συμπολιτεία κρατών και εθνών, που αναγνωρίζουν μεταξύ τους κοινά Ευρωπαϊκά χαρακτηριστικά και αξίες και συγκατατίθενται ελεύθερα στη δημιουργία μιας Ενώσεως στη βάση της ισότιμης συμμετοχής και του σεβασμού της ιδιαιτερότητας και της εθνικής και πολιτιστικής ταυτότητας του κάθε λαού. **Η ΕΕ δεν έχει ως στόχο τη συναίρεση των πολιτισμών στο εσωτερικό κάθε χώρας και την καταστροφή των εθνικών και πολιτιστικών ταυτοτήτων. Αντιθέτως, αναφέρεται ρητά στις καταστατικές της αρχές, η προστασία τους.**

Ακόμη και χώρες, όπως η Ολλανδία, οι οποίες εφάρμοσαν «πολυπολιτισμικές» πολιτικές με στόχο την κοινωνική ένταξη ξένων μεταναστών, ανακρούουν σήμερα πρύμναν, όπως ήδη αναφέρθηκε, λόγω των ανεπιθύμητων παρενεργειών τέτοιων πολιτικών και προβληματικών αποτελεσμάτων. Ορόσημο των εντάσεων και αντιδράσεων που προκάλεσαν αποτέλεσε η δολοφονία του εγγονού του μεγάλου ζωγράφου Βαν Γκόγκ από φανατικό Μαροκινό Ισλαμιστή μετανάστη για λόγους θρησκευτικούς.

Ανεξάρτητα από τη λαθρομετανάστευση και την «πολυπολιτισμική» πολιτική που τη συνακολουθεί ως πτυχή της παγκοσμιοποίησης, τίθεται επίσης και ένα άλλο πολύ σημαντικό ερώτημα, που έχει σχέση με τη λογική και την προοπτική της ΕΕ. Η τελευταία ιδρύθηκε ως συμπολιτεία κρατών και εθνών και ως περιφερειακή Ένωση για να δώσει στις Ευρωπαϊκές χώρες-μέλη, με τη συνασπισμένη ισχύ τους, μια άλλη διεθνή διάσταση, βάρος και βεληνεκές. Οι χώρες-μέλη διαπραγματεύθηκαν και συμφώνησαν μεταξύ τους να καταργήσουν τα σύνορα και να επιτρέψουν σταδιακά την ελεύθερη διακίνηση στο εσωτερικό της ΕΕ εμπορευμάτων, κεφαλαίων και προσώπων.

Πού οδηγείται όμως η Ένωση αυτή όταν, με την παγκοσμιοποίηση και την προώθηση μιας ενιαίας παγκόσμιας αγοράς, ανοίγουν τα σύνορα προς όλο τον κόσμο; Είναι φανερό ότι το ερώτημα αυτό έχει πολύ ιδιαίτερη σημασία γιατί συνδέεται με το μέλλον της ΕΕ και με τη σύγκρουση που γίνεται στους κόλπους της μεταξύ εκείνων που θέλουν μια ΕΕ, που θα εξελιχθεί σταδιακά σε μια πραγματική πολιτική Ένωση, με προοπτική γεωπολιτικής αυτονομίας στο μέλλον και εκείνων που θέλουν μια υπερδιευρυμένη ΕΕ, που θα αποτελεί περισσότερο ζώνη ελευθέρων εμπορικών ανταλλαγών και λιγότερο μια συνεκτική πολιτική Ένωση.

Το ερώτημα αυτό ενδιαφέρει ιδιαίτερα την Ελλάδα, γιατί αυτή επεζήτησε την ένταξή της για να αποκτήσει ένα γεωπολιτικό πλεονέκτημα, ενωμένη με άλλους Ευρωπαϊκούς λαούς που έχουν κοινούς παρονομαστές και κοινές αξίες και για να κατοχυρώσει καλύτερα το εθνικό της μέλλον, την ασφάλεια και την ευημερία της.

Είναι προφανές ότι η Ελλάδα πλήττεται ιδιαίτερα από την πολιτική της παγκοσμιοποίησης, πρώτον, γιατί υστερεί σε βιομηχανική και τεχνολογική ανάπτυξη. Δεν μπορεί επομένως να αντισταθμίσει με τεχνολογικά προϊόντα τον αθέμιτο και άνισο ανταγωνισμό που υφίσταται σε μια σειρά τομείς της οικονομίας της, κυρίως στη γεωργία, τα βιοτεχνικά προϊόντα και την ελαφρά βιομηχανία.

Κατά δεύτερο λόγο, η γεωγραφική της θέση στην άκρη της Ευρώπης και σε άμεση γειννίαση με τις δημογραφικές μάζες του Τρίτου Κόσμου, την εκθέτει ιδιαίτερα στη λαθρομετανάστευση αλλά και σε κάθε είδους παράνομη εισαγωγή προϊόντων, που πλήττουν τη δική της παραγωγή.

Η παγκοσμιοποίηση αποδείχθηκε επωφελής για ορισμένες μεγάλες χώρες του Τρίτου Κόσμου, όπως η Κίνα και η Ινδία. Πρέπει όμως να σημειωθεί ότι οι χώρες αυτές συνδύασαν την ελεύθερη αγορά και ροή των προϊόντων με ισχυρό κρατικό οικονομικό έλεγχο.

Παγκοσμιοποίηση και Μεταναστευτικά Κινήματα

Η έννοια κάθε αγοράς και στη συγκεκριμένη περίπτωση μιας ενιαίας παγκόσμιας αγοράς, προϋποθέτει τρεις βασικές ελευθερίες : την ελεύθερη διακίνηση προϊόντων, κεφαλαίων και εργατικού δυναμικού. Αντιλαμβάνεται κανείς τι σημαίνει αυτό όταν γίνεται λόγος για μια αγορά σε παγκόσμιο επίπεδο, που χαρακτηρίζεται από τόσο μεγάλες και σε ορισμένες περιπτώσεις αβυσσαλέες διαφορές μεταξύ των διαφόρων περιοχών του κόσμου, ιδίως μεταξύ του ανεπτυγμένου και του αναπτυσσόμενου κόσμου.

Η εξαγγελία της πολιτικής της παγκοσμιοποίησης συνοδεύθηκε από πλήρη σχεδόν εγκατάλειψη της ιδέας του λεγομένου Διαλόγου μεταξύ Βορρά και Νότου, που κυριάρχησε κατά τις προηγούμενες δεκαετίες. Ο Διάλογος Βορρά - Νότου αφορούσε τη συντεταγμένη μεταφορά πόρων από τον ανεπτυγμένο στον αναπτυσσόμενο κόσμο, στο πλαίσιο ενός ριζοσπαστικού παγκόσμιου προγράμματος αναπτυξιακής βοήθειας προς τον Τρίτο Κόσμο, με παράλληλη αναδιοργάνωση του διεθνούς οικονομικού συστήματος.

Η έλλειψη συγκεκριμένων προοπτικών σε μεγάλες περιοχές του Τρίτου Κόσμου, καταλήγουν στο πλαίσιο μιας ενιαίας παγκόσμιας αγοράς, σε τεράστια μεταναστευτικά κινήματα. **Η δυναμική των κινήματων αυτών είναι πρακτικά ανεξάντλητη και επιτείνεται αντί να ανακόπτεται όταν αντιμετωπίζεται με «φιλελεύθερες» δήθεν πολιτικές ανοχής. Η δυναμική τους, εάν μείνει ανεξέλεγκτη, μπορεί να αποσταθεροποιήσει πλήρως τα εθνικά κράτη και τις κοινωνίες του ανεπτυγμένου κόσμου, κατά πρώτο λόγο της Ευρώπης. Ένας λόγος παραπάνω, εκτός των άλλων, είναι και το γεγονός ότι αποτελεί και ένα ιδιαίτερα επικερδές δουλεμπόριο νέου τύπου. Από το δουλεμπόριο αυτό τα δίκτυα των διακινητών αποκομίζουν τεράστια και εύκολα κέρδη.**

ΜΕΡΟΣ II

Θέματα και Προκλήσεις που τίθενται σε σχέση με την Εθνική Ασφάλεια

Η Ελλάδα είναι μια χώρα που αντιμετωπίζει, δυστυχώς, ακόμη εθνικά προβλήματα και προβλήματα εθνικής ασφάλειας. Το θέμα της παράνομης εισβολής και εγκαταστάσεως στο Ελληνικό έδαφος μεγάλων ξένων πληθυσμών, δεν μπορεί να μην ειπωθεί και μέσα από τη σκοπιά της εθνικής ασφάλειας της χώρας.

Δεν μπορεί, ειδικότερα, να μην ειπωθεί :

α. Πρώτον, μέσα από τη σκοπιά των γεωπολιτικών ανακατατάξεων στα Βαλκάνια.

β. Δεύτερον, μέσα από τη σκοπιά των προβλημάτων που υπάρχουν με την Τουρκία, μέσω της οποίας, άλλωστε, έρχεται ο μεγαλύτερος και από την κατεύθυνση αυτή αποκλειστικά σχεδόν μουσουλμανικός αριθμός λαθρομεταναστών. Στη συντριπτική πλειοψηφία τους, οι παραπάνω λαθρομετανάστες, προέρχονται μάλιστα από ιδιαίτερα φανατικές μουσουλμανικές χώρες, όπου δρουν Ισλαμιστικά κινήματα (Πακιστάν, Μπαγκλαντές, Σομαλία).

Σε ότι αφορά το πρώτον, τις γεωπολιτικές δηλαδή ανακατατάξεις στα Βαλκάνια, πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν οι επιδιωκόμενες από την Ατλαντική υπερδύναμη γεωπολιτικές αλλαγές και να τεθεί το ερώτημα εάν και πώς επηρεάζουν τα Ελληνικά συμφέροντα και την Ελληνική εθνική ασφάλεια.

Δεν υπάρχει αμφιβολία, ότι μέσα από όσα μπορεί κανείς να παρατηρήσει δια γυμνού οφθαλμού, κεντρικός στόχος των επιδιωκόμενων αλλαγών είναι η γεωπολιτική αναδιάρθρωση των Βαλκανίων. Η αλλαγή δηλαδή σε επίπεδο δομών, που προσδιορίζουν τις γεωπολιτικές ισορροπίες. Στόχος είναι, προφανώς, η αλλαγή των δεδομένων ώστε να αποκλεισθεί σταθερά για το μέλλον η επιστροφή της Ρωσικής παρουσίας όταν η Ρωσία θα ανακάμψει από την αδυναμία στην οποία βρέθηκε μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ και ιδίως μετά την καταστροφική διακυβέρνηση Γιέλτσιν.

Τι μπορεί να περιλαμβάνει η αναδιάρθρωση αυτή; Προφανώς, ενίσχυση του μουσουλμανικού παράγοντα, που είναι εξ ορισμού ανταγωνιστικός στη Ρωσική Ορθόδοξη επιρροή. Κατά δεύτερο λόγο, αποδυνάμωση συγγενικών προς τη Ρωσία κρατών, όπως η Σερβία, και πολυδιάσπαση των Βαλκανίων, με την αυτονόμηση μειονοτήτων και εθνικών ομάδων.

γ. Κατά τρίτο λόγο, με την προώθηση μιας ορισμένης εκδοχής της «πολυπολιτισμικότητας» με στόχο τη σταδιακή υποκατάσταση των εθνικών δομών με «πολυπολιτισμικές» δομές, υποκείμενες σε διεθνή κέντρα εποπτείας, προστασίας και ελέγχου. Η επιδίωξη αυτή πρέπει να επισύρει ιδιαίτερα την προσοχή μας σε σχέση με την εθνική ασφάλεια της Βορείου Ελλάδος.

Στόχος των «Πολυπολιτισμικών» Πολιτικών στα Βαλκάνια είναι το ίδιο το Εθνικό Κράτος, καταγγέλλει η Μάργκαρετ Θάτσερ

Μια ανέλπιστα και υπεράνω υποψίας καταγγελία για το στόχο των «πολυπολιτισμικών» πολιτικών στα Βαλκάνια, μας έρχεται από τη «σιδηρά κυρία» της Αγγλίας, την πρώην Πρωθυπουργό Μάργκαρετ Θάτσερ. Στο βιβλίο της «STATECRAFT, Strategies for a changing world», στο κεφάλαιο «Βαλκανικοί Πόλεμοι», σελ. 282-283, η πρώην Βρετανίδα

Πρωθυπουργός καταγγέλλει την «πολυπολιτισμική» πολιτική στα Βαλκάνια του Προέδρου Κλίντον και του Βρετανού Πρωθυπουργού Μπλερ. Η πολιτική αυτή, υποστηρίζει, επιδιώκει την εξάλειψη του εθνικού κράτους και της ίδιας της ιδέας της εθνότητας και την υποκατάστασή τους από πολυπολιτισμικές, πολυεθνικές δομές υπό τον έλεγχο διεθνών σωμάτων, όπως ο ΟΗΕ, το ΝΑΤΟ, η ΕΕ.

Λέει συγκεκριμένα : «Αυτοί, (εννοεί ο Κλίντον και ο Μπλερ), είναι πεπεισμένοι ότι ο μόνος τρόπος για να σταματήσει ο εθνικισμός να δημιουργεί πολέμους και ακρότητες - να το πούμε ωμά - είναι η εξάλειψη της ίδιας της ιδέας του έθνους (is to banish nationhood itself). Πιστεύουν ότι μόνο διεθνή σώματα - πολιτικά, στρατιωτικά και δικαστικά - είναι αξιόπιστα για τη διατήρηση αποδεκτών προτύπων συμπεριφοράς. Και όπως φαίνεται ότι θέλουν να μετατρέψουν την περιοχή των Βαλκανίων σ' ενός είδους ημιπροτεκτοράτου, με τη συμμετοχή του ΝΑΤΟ, του ΟΗΕ και της ΕΕ, έτσι θέλουν, ως απώτερο σκοπό, να επεκτείνουν τις πολυεθνικές προσεγγίσεις που θ' αναπτυχθούν εκεί και να τις εφαρμόσουν σε ολόένα και περισσότερα μέρη του παγκοσμιοποιημένου πλανήτη (global village)».

Πειραματικό πεδίο, λοιπόν, κατά τη Μάργκαρετ Θάτσερ, τα Βαλκάνια για την κατάλυση του έθνους και των εθνικών κρατών και την υποκατάστασή τους από παγκοσμιοποιημένες «πολυπολιτισμικές» δομές!

Επανεγκατάσταση στην Ελλάδα μαζικών Μουσουλμανικών πληθυσμών, ογδόντα περίπου χρόνια μετά την ανταλλαγή πληθυσμών.

Σε ό,τι αφορά το δεύτερο, τα εθνικά δηλαδή προβλήματα που αντιμετωπίζει ακόμη η Ελλάδα, κατά πρώτο λόγο με την Τουρκία, πρέπει να λάβει κανείς υπ όψιν τα παρακάτω :

α. Την επανεγκατάσταση στην Ελλάδα μεγάλων μουσουλμανικών πληθυσμών, περιλαμβανομένων πληθυσμών οι χώρες καταγωγής των οποίων έχουν στενές φιλικές σχέσεις με την Τουρκία (Πακιστάν, Μπαγκλαντές).

β. Τη Βαλκανιοποίηση με τον τρόπο αυτό της Ελλάδος, με την έννοια της δημιουργίας στο έδαφός της μεγάλων μουσουλμανικών ομάδων και άλλων ξένων μειονοτήτων.

Η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα στα Βαλκάνια που δεν είχε στο έδαφός της σημαντικές εθνικές ή θρησκευτικές μειονότητες, πέραν της μικρής μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης. Από την άποψη αυτή, δεν αποτελούσε μέρος του Βαλκανικού προβλήματος. Επέτρεψε όμως, με τη

λαθρομετανάστευση, να αποκτήσει και αυτή, ντε φάκτο, μια μεγάλη Αλβανική μειονότητα και επιπλέον πολλές άλλες αλλοεθνείς και αλλόθρησκες τριτοκοσμικές μειονότητες.

γ. Η επαπειλούμενη διάσπαση της εθνικής συνοχής της χώρας θα επέφερε επίσης κίνδυνο διασπάσεως της κοινωνικής συνοχής της χώρας. Λαμβάνοντας κανείς υπόψιν ότι το 20% του πληθυσμού είναι κάτω από το όριο της φτώχειας, αντιλαμβάνεται πόσο επικίνδυνο κοινωνικό μείγμα θα διαμορφωνόταν, εάν προσετίθετο σ' αυτό και ένα άλλο τόσο περίπου ποσοστό νομίμων ήδη και παρανόμων μεταναστών (ο αριθμός τους εκτιμάται, με τους μετριότερους υπολογισμούς, σε 2,5 εκατ. περίπου).

δ. Η προϊούσα υπονόμευση των εθνικών δομών της χώρας με την ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση με συνεχώς αυξανόμενο μάλιστα σήμερα τον παράγοντα των Ασιατών και Αφρικανών λαθρομεταναστών, τείνει να μεταβάλει σταδιακά την Ελλάδα από Ευρωπαϊκή χώρα και Ευρωπαϊκό πολιτιστικό σύνορο σε ενδιάμεσο Ευρω-Ασιατικό και Ευρω-Αφρικανικό χώρο.

Αντιλαμβάνεται κανείς τις συνέπειες μιας τέτοιας τάσεως. Όχι μόνο για την εθνική και κοινωνική συνοχή της χώρας αλλά και για τη συμμετοχή της στον σκληρό Ευρωπαϊκό πυρήνα, όπως φιλοδοξεί. Αντί να συγκλίνει προς τον Ευρωπαϊκό μέσο όρο, όπως είναι, υποτίθεται, η στρατηγική της επιδίωξη, η χώρα κινδυνεύει να αποκλίνει και να εγκλωβισθεί σε ρόλο ενδιάμεσου χώρου. Λογικά έχει κάθε συμφέρον να αναδείξει και να αξιοποιήσει το ρόλο της ως Ευρωπαϊκού συνόρου.

ε. Η συγκρότηση σε Ελληνικό έδαφος, με την ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση και τις μαζικές στη συνέχεια νομιμοποιήσεις μεγάλων εθνικών και θρησκευτικών ομάδων, δημιουργεί σε προοπτική νέους πολιτικούς όρους. Οι ομφάλιοι λώροι μεταξύ των ομάδων αυτών, ιδιαίτερα των μουσουλμανικών και των χωρών καταγωγής τους, κατά το πλείστον, θα διατηρηθούν. Αντιλαμβάνεται κανείς τη σημασία που έχει αυτό εάν δει το ρόλο που διαδραματίζει π.χ. το Μουσουλμανικό Μειονοτικό Κόμμα στη Βουλγαρία. Ασκεί σταθερά ρυθμιστικό ρόλο για τον σχηματισμό κυβερνήσεως κατά τα τελευταία δέκα χρόνια. Μπορεί επίσης να δει το ρόλο της Τουρκικής ψήφου στη Γερμανία, που επηρέασε προσφάτως σημαντικά την οριακή ψηφοφορία μεταξύ των δύο υποψηφίων για την Καγκελλαρία.

«Στασιωτικόν δε και το μη ομόφυλον, έως αν συμπνεύση»

(Αριστοτέλης)

Ένα ερώτημα που τίθεται εκ των πραγμάτων, μετά ιδίως τις ταραχές στα προάστεια των Παρισίων, είναι ο κίνδυνος των ταραχών και εσωτερικών συγκρούσεων, με την απότομη αλλαγή του δημογραφικού ιστού, των κοινωνικών ισορροπιών και τη δημιουργία κάθε είδους προβλημάτων και αντιθέσεων.

Έχει πολύ ιδιαίτερη σημασία για την περίπτωση αυτή η διδασκαλία του Αριστοτέλη, ο οποίος, στο Ε΄ βιβλίο των «Πολιτικών» του, παράγρ. 1303, μιλώντας για τον κίνδυνο στάσεων και εσωτερικών ρήξεων σε μια πόλη, επισύρει την προσοχή στον κίνδυνο στάσεως από αλλοφύλους. Λέει συγκεκριμένα : «Είναι στασιωτικόν και το μη ομόφυλον μέχρι να αποκτήσει το ίδιο πνεύμα». Όπως, λέει, μια πόλη δεν γίνεται από τυχαίο πλήθος, κατά τον ίδιο τρόπο δεν γίνεται σε τυχόντα χρόνο. Για το λόγο αυτό, όσες πόλεις δέχθηκαν συγκατοίκους ή εποίκους, στις περισσότερες περιπτώσεις οι τελευταίοι εστασίασαν . Παράδειγμα οι Αχαιοί που συγκατοίκησαν με τους Τροιζηνίους τη Σύβαριν. Όταν οι Αχαιοί έγιναν περισσότεροι, εξεδίωξαν τους Τροιζηνίους. Από εκεί προήλθε και το άγος που βάραινε τους Συβαρίτες. Και στην πόλη των Θουρίων οι Συβαρίτες, που ήθελαν να έχουν το πλεονέκτημα, θεωρώντας ότι ήταν δική τους η χώρα, τελικά εξεδιώχθησαν από αυτούς, με τους οποίους συγκατοίκησαν. Και στο Βυζάντιο οι έποικοι εστράφησαν κατά των παλαιών πολιτών. Έγιναν όμως εγκαίρως αντιληπτοί και κατανικήθηκαν με μάχη !!

Ο Αριστοτέλης αναφέρει στη συνέχεια και πολλά άλλα παραδείγματα, που αφορούν μάλιστα Έλληνες «αλλοφύλους». Μόνη εξαίρεση ξένων αλλοφύλων από τα παραδείγματα που παραθέτει είναι εκείνο των Συρακουσίων. «Και οι Συρακούσιοι» λέει, «μετά την κατάλυση της τυραννίας, έκαναν πολίτες τους ξένους και τους μισθοφόρους. Αυτοί όμως εστασίασαν και ήλθαν σε μάχη με τους Συρακουσίους».

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Η ακολουθούμενη πολιτική και τι πρέπει να γίνει

Θα έλεγε κανείς ότι η Ελλάδα ακολουθεί μια παράδοση πολιτική, η οποία βρίσκεται σε αντίφαση με την ιδιαίτερα εκτεθειμένη θέση που κατέχει και τα ιδιαίτερα προβλήματα που αντιμετωπίζει.

Ο πρώτος νόμος για τον έλεγχο, υποτίθεται, της λαθρομεταναστεύσεως ψηφίσθηκα το 1991. Ήταν ο νόμος 1975 και είχε ως τίτλο : «Είσοδος, Έξοδος, Διαμονή και Απέλαση Αλλοδαπών, διαδικασία για την αναγνώριση των προσφύγων και άλλα μέτρα».

Περιέργως όμως, κατά τα επόμενα χρόνια, αντί το κύμα των λαθρομεταναστών να ανακοπεί, πήρε, αντιθέτως, ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Είναι γνωστό ότι κατά την περίοδο αυτή, με αφορμή τον πόλεμο στη Γιουγκοσλαβία, ασκήθηκαν εξωτερικές πιέσεις στην Ελλάδα να χαλαρώσει την πολιτική της απελάσεως των λαθρομεταναστών που είχαν εισβάλει κατά κύματα στη χώρα, κυρίως Αλβανών.

Η χαλάρωση της πολιτικής της απελάσεως των παρανόμων, εκφράστηκε με τα πρώτα Προεδρικά Διατάγματα που ακολούθησαν το νόμο του 1991. Τα διατάγματα 358/1997 και 359/1997 εγκαινίασαν το πρώτο πρόγραμμα νομιμοποίησης (το 1998).

Η χαλαρή αυτή πολιτική, που υποστηρίχθηκε έντονα από τα ΜΜΕ, κόμματα και Μη Κυβερνητικές Οργανώσεις, με διεθνείς διασυνδέσεις, εκφράστηκε στο νέο νόμο 2910 του 2001. Ο ίδιος ο τίτλος του Νόμου εκφράζει το νέο κλίμα : «Είσοδος και Διαμονή Αλλοδαπών στην Ελληνική Επικράτεια. Νομιμοποίηση και Άλλα Μέτρα». Η «απέλαση» που αναφερόταν ως στόχος στον προηγούμενο νόμο αντικαταστάθηκε από τη «νομιμοποίηση και άλλα μέτρα».

Ο νόμος αυτός εισήγαγε, παραλλήλως με τη νομιμοποίηση, και την οικογενειακή επανένωση, που γίνεται βεβαίως αναπόφευκτη όταν η νομιμοποίηση εντάσσεται όχι σε μια προοπτική προσωρινής εργασίας αλλά σε μια προοπτική μόνιμης διαμονής.

Με βάση το νέο νόμο, άρχισε και η θέσπιση συνοδευτικών μέτρων για την καταπολέμηση «του ρατσισμού και της ξενοφοβίας», που έγινε το μεγάλο τύμπανο για την ανάσχεση οποιασδήποτε κριτικής ή αντιδράσεως και οποιασδήποτε ουσιαστικής δημόσιας συζητήσεως για τους στόχους, τα όρια και τη λογική της υποτιθέμενης «μεταναστευτικής πολιτικής» η οποία στην ουσία ταυτιζόταν με την απλή νομιμοποίηση λαθρομεταναστών.

Στην πραγματικότητα αντί να τίθενται στόχοι και όρια μιας πολιτικής και να οριοθετείται αυστηρά η λαθρομετανάστευση, με το νέο νόμο άνοιξε ένας κύκλος και εγκαινιάστηκε μια πρακτική διαδοχικών νομιμοποιήσεων, με συνεχή μείωση των αναγκαίων προϋποθέσεων γι' αυτό. Το τελευταίο είχε ως αποτέλεσμα όχι, βεβαίως, την ανάσχεση της λαθρομεταναστεύσεως αλλά τη συνέχισή της και τη διεύρυνση του κύκλου των χωρών που την εκπέμπουν, με προεξάρχουσες τώρα χώρες της Ασίας και της Αφρικής.

Νέος Νόμος το 2005

Η νέα Κυβέρνηση που διαδέχθηκε την Κυβέρνηση Σημίτη, έφερε στη Βουλή και ψήφισε νέο νόμο τον Αύγουστο του 2005. Ο στόχος του νόμου φαίνεται επίσης από τον τίτλο του : **«Είσοδος, Παραμονή και Ένταξη Υπηκόων Τρίτων Χωρών στην Ελλάδα»**. Ο στόχος της **«νομιμοποίησης»** που είχε αντικαταστήσει την **«απέλαση»** στον αρχικό νόμο του 1991, αντικαταστάθηκε με τη σειρά του από την **«ένταξη»** που υποδηλώνει πολιτική εντάξεως των λαθρομεταναστών στην Ελληνική κοινωνία.

Αναρωτιέται κανείς γιατί ένας λαθρομετανάστης να μη δοκιμάσει την τύχη του στην Ελλάδα όταν με τόση ευκολία διανοίγεται μπροστά του η προοπτική για μόνιμη εγκατάσταση στη χώρα μας;

Το Παράδειγμα της Αυστραλίας

Στο σημείο αυτό είναι σκόπιμο να αναφερθεί κανείς σε ένα περιστατικό που εξελίχθηκε στη μακρινή Αυστραλία. Ένα πλεούμενο σε πολύ κακή κατάσταση, ενοικιασμένο, προφανώς, από διακινητές λαθρομεταναστών και γεμάτο λαθρομετανάστες, κατευθύνθηκε, πριν τρία χρόνια, προς τις ακτές της Αυστραλίας.

Η τελευταία, αν και είναι μια χώρα μεταναστών και μια ήπειρος που έχει ακόμη μόνο 18 εκατ. κατοίκους, δεν ενέδωσε σε κάθε είδους διεθνείς πιέσεις για να δεχθεί, ως ανθρωπιστική χειρονομία, τους εξαθλιωμένους λαθρομετανάστες που βρίσκονταν στο πλεούμενο. Αντιθέτως, έστειλε το Ναυτικό της και δεν επέτρεψε στο σκάφος των λαθρομεταναστών να εισέλθει στα χωρικά της ύδατα. Με τη μεσολάβηση του ΟΗΕ, δέχθηκε τελικά ο Καναδάς του λαθρομετανάστες.

Οι Αυστραλοί δεν είναι, βεβαίως, λιγότερο φιλελεύθεροι και ανθρωπιστές από άλλους. Έχουν όμως μια μακρόχρονη συγκεκριμένη μεταναστευτική πολιτική. Θέτουν με αυτή στόχους και όρια. Δεν είναι διατεθειμένοι, με κανένα τρόπο, να χάσουν τον έλεγχο της πολιτικής τους, να παίξουν το παιχνίδι των δουλεμπορικών δικτύων, που διακινούν τους λαθρομετανάστες και προσπάθησαν, στη συγκεκριμένη περίπτωση, να ανοίξουν στη λαθρομετανάστευση την Αυστραλία, εκμεταλλευόμενοι τη σημερινή ευνοϊκή διεθνή συγκυρία. Η Αυστραλία δεν κάμφθηκε από πιέσεις. Έμεινε σταθερή στην πολιτική της. Αυτό που μπορεί κανείς να διαπιστώσει είναι το γεγονός ότι από τότε δεν έφθασε στις ακτές της κανένα άλλο πλεούμενο με λαθρομετανάστες

Η νέα Κυβέρνηση συνέχισε την ίδια πολιτική της Κυβερνήσεως Σημίτη

Στην Ελλάδα ούτε η αλλαγή κυβερνήσεως οδήγησε σε αλλαγή πολιτικής. Η νέα κυβέρνηση συνέχισε, δυστυχώς, την ίδια δήθεν

«φιλελεύθερη», «πρωτοποριακή» και «προοδευτική» πολιτική της κυβερνήσεως Σημίτη.

Μετά την εισαγωγή του νέου νόμου του 2005, ακολούθησαν Προεδρικά Διατάγματα και διαδοχικές τροποποιήσεις του νόμου, με στόχο την παραπέρα μείωση και χαλάρωση των προϋποθέσεων ώστε να γίνει δυνατή, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, η νομιμοποίηση όλων σχεδόν όσων βρίσκονται παρανόμως στη χώρα.

Η πολιτική αυτή συνοδεύεται από μια μεγάλη εκστρατεία προβολής και ενημερώσεως με επίκεντρο την κοινωνική ένταξη και την «πολυπολιτισμική» πολιτική. Πρωτοστατεί σ' αυτήν το Ινστιτούτο Μεταναστευτικής Πολιτικής, που οργανώνει για το σκοπό αυτό συνεχώς συνέδρια και ημερίδες ανά την επικράτεια, στις οποίες καλούνται να συμμετάσχουν και να κάνουν δηλώσεις πολιτικοί και κοινωνικοί φορείς. **Οι τελευταίοι συναγωνίζονται μεταξύ τους σε υποστήριξη πολιτικών για την κοινωνική ένταξη των «μεταναστών», για την καταπολέμηση του «ρατσισμού και της ξеноφοβίας» και τη μετάλλαξη της Ελλάδος σε «πολυπολιτισμική» κοινωνία.**

Ο ίδιος ο Δήμαρχος Αθηναίων μίλησε, σε υψηλό τόνο, για τη **«σταδιακή ανάδειξη της Αθήνας σε μεγάλη πολυπολιτισμική μητρόπολη»!** Παραβλέπει ο Δήμαρχος της Ελληνικής πρωτεύουσας ότι η πολυπολιτισμική μητρόπολη συνδέεται με διεθνή ρόλο στην οικονομία, την πολιτική και τον πολιτισμό και όχι με την παράνομη και ανεξέλεγκτη εγκατάσταση στην πόλη εξαθλιωμένων λαθρομεταναστών από κάθε γωνιά του πλανήτη.

Στον ίδιο τόνο, σ' ένα παρόμοιο συνέδριο, η Υπερνομάρχης Αττικής έθεσε θέμα αυτόματης αποκτήσεως της Ελληνικής υπηκοότητας των παιδιών που γεννούνται στην Ελλάδα, ανεξάρτητα εάν οι γονείς τους παραμένουν παράνομα στη χώρα. Με τη λογική αυτή, που αντιμάχεται την αρχή του διεθνούς δικαίου ότι «παράνομος νόμιμον ου ποιεΐ», θα μπορούσαν, π.χ., να θεωρηθούν Κύπριοι υπήκοοι και όσα παιδιά εποίκων στην κατεχόμενη Κύπρο γεννήθηκαν στο νησί.

Αυτό το οποίο κυριολεκτικά εκπλήσσει είναι η μονομέρεια, η οποία κυριαρχεί στην αντιμετώπιση ενός τεράστιου και πολύ σοβαρού θέματος, που μπορεί να έχει μέσα στο χρόνο καταλυτικές επιπτώσεις για τη μικρή μας χώρα.

Να ενταχθούν, π.χ., στην κοινωνία ποιος, πόσοι και με ποιες προϋποθέσεις; Να ενταχθούν μόνο αυτοί που είναι ήδη εδώ ή και αυτοί που εξακολουθούν να έρχονται και για τους οποίους η νομιμοποίηση και η ένταξη λειτουργεί ως μαγνήτης;

Είναι προφανές ότι η κοινωνική ένταξη ενός ορισμένου αριθμού μεταναστών, τους οποίους χρειάζεται η Ελληνική οικονομία, προϋποθέτει τον έλεγχο της λαθρομεταναστεύσεως. Δεν είναι δυνατόν να γίνεται μόνο λόγος για ένταξη και να μη λαμβάνονται αυστηρότατα μέτρα για τον έλεγχο της λαθρομεταναστεύσεως.

Δεν είναι επίσης δυνατόν να υπολαμβάνεται η Ελλάδα ως «νέα» χώρα ανοικτή σε διεθνή μετανάστευση και εποικισμό. Να δημιουργείται η εντύπωση ότι όποιος εισέρχεται και εγκαθίσταται παρανόμως έχει βάσιμη ελπίδα να νομιμοποιηθεί και να γίνει μόνιμος κάτοικος σήμερα και πολίτης αύριο της χώρας.

Το Παράδειγμα της Κύπρου

Η Κύπρος υφίσταται από τη θέση της παρόμοιες μεταναστευτικές πιέσεις με την Ελλάδα. Έχει επιπλέον να αντιμετωπίσει τη σκόπιμη διοχέτευση λαθρομεταναστών στην ελεύθερη Κύπρο από το κατοχικό καθεστώς, μέσω της γραμμής Αττίλα.

Η Κύπρος, όμως, βρίσκεται, παρ' όλα αυτά, σε πολύ καλύτερη κατάσταση, εφαρμόζοντας μια πιο αυστηρή πολιτική. Κύρια στοιχεία της πολιτικής αυτής είναι τα ακόλουθα :

α. Κάνει σαφές ότι δεν ενδιαφέρεται για μόνιμους μετανάστες αλλά για εργατικό δυναμικό.

β. Στο πνεύμα αυτό, χορηγεί άδεια εργασίας για 2 χρόνια. Αυτή μπορεί να ανανεωθεί για άλλα 2 χρόνια. Μετά τη λήξη της ανανεώσεως, ο ξένος εργαζόμενος πρέπει να αναχωρήσει. Εφόσον μείνει εκτός Κύπρου για 1 χρόνο, έχει δικαίωμα να επανέλθει για άλλα 4 χρόνια (2+2). Δεν επιτρέπεται δηλαδή στον ξένο εργαζόμενο να συμπληρώσει πενταετία και να καταστεί «επί μακρόν διαμένων» καθεστώς που του παρέχει επ' αόριστον διαμονή.

γ. Η κυβέρνηση διαβουλεύεται και συμφωνεί με τα εργατικά συνδικάτα για τον αριθμό των ξένων εργαζομένων, στους οποίους θα επιτραπεί να εισέλθουν στην Κύπρο για να εργασθούν. Προστατεύεται με τον τρόπο αυτό ο Κύπριος εργαζόμενος και αποφεύγεται η ανατροπή των όρων ισορροπίας μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας στην αγορά. Για το σκοπό αυτό, περισσότερο από την κυβέρνηση, επαγρυπνούν τα εργατικά συνδικάτα, που γενικά αντιτίθενται στην άκριτη και ανεξέλεγκτη εισαγωγή ξένου, φθηνού εργατικού δυναμικού.

δ. Οι ανάγκες καλύπτονται εν μέρει με την προσφορά εργασίας σε 15.000 Τουρκοκυπρίους.

ε. Η κυβέρνηση διατηρεί σε ισχύ, παρά τις πιέσεις των Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων, τη νομοθεσία για την παράνομη είσοδο στη χώρα (ποινικό αδίκημα). Οι παρανομούμενοι συλλαμβάνονται και είτε απελαύνονται, χωρίς άλλη διαδικασία, κατ' εφαρμογή του νόμου, είτε παραπέμπονται σε δίκη και απελαύνονται μετά την έκτιση της ποινής τους.

στ. Για να καταπολεμηθεί η μαύρη εργασία και η παράνομη απασχόληση λαθρομεταναστών, η κυβέρνηση έχει ποινικοποιήσει, με βαρείες ποινές, την απασχόληση παρανόμως εισελθόντων και διαμενόντων στην Κύπρο.

Το Παράδειγμα της Ισπανίας

Η σημερινή κυβέρνηση Θαπατέρο της Ισπανίας, όταν ανέλαβε την εξουσία, θέλησε να «λύσει» το πρόβλημα των παρανόμων μεταναστών στην Ισπανία με τη μαζική νομιμοποίηση 600.000 παρά τις αντίθετες συστάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής.

Υπενθυμίζεται σχετικά ότι το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο με ψήφισμά του για την κοινή μεταναστευτική πολιτική της ΕΕ (28-9-3006) έχει ταχθεί σαφώς κατά της πολιτικής των μαζικών νομιμοποιήσεων. Συγκεκριμένα, το σχετικό ψήφισμά του αναφέρει : **«Η μαζική νομιμοποίηση των παρανόμων μεταναστών δεν αποτελεί λύση μακροπρόθεσμη, δεδομένου ότι με ένα τέτοιο μέτρο δεν επιλύονται τα πραγματικά βαθύτερα προβλήματα».**

Η μαζική νομιμοποίηση δεν έλυσε, βεβαίως, το πρόβλημα στην Ισπανία. Αντιθέτως, το γιγάντωσε. Κατέστησε σύντομα την Ισπανία μαγνήτη και άρχισαν να έρχονται προς την Ισπανία νέα κύματα λαθρομεταναστών, ιδιαίτερα προς την κατεύθυνση των απομονωμένων Καναρίων Νησιών στον Ατλαντικό.

Η Ισπανία άλλαξε πολιτική άρδην. Κατέφυγε στην Ευρωπαϊκή Ένωση και ζήτησε κάθε είδους βοήθεια. Συνεκλήθησαν με δική της πρωτοβουλία τρεις Ευρωπαϊκές Διασκέψεις για την αντιμετώπιση της λαθρομεταναστεύσεως και κινητοποίησε το Ναυτικό και την Αεροπορία της για τον συνεχή έλεγχο των προσβάσεων της χώρας και την έγκαιρη αποτροπή νέων αποβάσεων λαθρομεταναστών στις ακτές της.

Το θέμα κατέστη πρώτο εθνικό θέμα. Σε δημοσκοπήσεις που έγιναν το 64% έως το 70% των Ισπανών έθεσαν ως πρώτο και μεγαλύτερο πρόβλημα της χώρας τη λαθρομετανάστευση. Σημειωτέον, ο αριθμός των ξένων μεταναστών στην Ισπανία, μια χώρα με πολλαπλάσιο πληθυσμό σε σχέση με την Ελλάδα είναι 3 εκατ. περίπου. Από αυτούς το 1 εκατ. είναι Ισπανόφωνοι της Λατινικής Αμερικής.

Το ίδιο κλίμα επικρατεί σε όλες σχεδόν τις Ευρωπαϊκές χώρες. Όλες λαμβάνουν αυστηρά μέτρα για τον έλεγχο της λαθρομεταναστεύσεως. Ακόμη και η τόσο φιλελεύθερη στον τομέα αυτό Σουηδία, που έχει μια ιστορία υποδοχής μεταναστών 60 τουλάχιστον χρόνων, έχει σήμερα 1 εκατ. περίπου μετανάστες (10% περίπου του πληθυσμού). Σημειωτέον, οι μετανάστες αυτοί εισήλθαν στη χώρα, στη συντριπτική τους πλειοψηφία, με νόμιμο και ελεγχόμενο τρόπο.

Η περίεργη «πρωτοπορεία» της Ελλάδος

Είναι εκπληκτικό και άκρως ανησυχητικό το γεγονός ότι η Ελλάδα, σε μια περίοδο 15 περίπου χρόνων, κατόρθωσε να αφήσει πίσω της, σε ποσοστό νομίμων και παρανόμων μεταναστών, χώρες με αποικιοκρατικό παρελθόν και με μεταναστευτική ιστορία περισσότερο του ενός αιώνα.

Η Ελλάδα σήμερα, με βάση τις Ευρωπαϊκές και εθνικές στατιστικές, έρχεται πρώτη σε ολόκληρη την Ευρώπη σε ποσοστό νομίμων και παρανόμων μεταναστών. **Ένα αποκαλυπτικό και χαρακτηριστικό δείγμα είναι πρόσφατη έρευνα του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Μελετών. Σύμφωνα με αυτή, στα 102 σχολεία της περιοχής Αθηνών, ο αριθμός των αλλοδαπών μαθητών ανέρχεται ήδη στο 30%. Σε ορισμένα σχολεία το ποσοστό ανέρχεται σε 80% και 90%.**

Η κατάσταση αυτή επιτάσσει επανεξέταση της ακολουθούμενης πολιτικής και τη λήψη αυστηρών μέτρων, με στόχο να σταλεί μήνυμα ότι η Ελλάδα δεν έχει και δεν θα έχει καμιά ανοχή της λαθρομεταναστεύσεως. Επί Φινλανδικής Προεδρίας, κατά το προηγούμενο εξάμηνο, οκτώ Πρωθυπουργοί, μεταξύ αυτών ο Έλληνας Πρωθυπουργός, και Πρόεδροι χωρών-μελών της ΕΕ έστειλαν κοινή επιστολή στον Πρόεδρο της ΕΕ κ. Μπαρόζο, εκφράζοντας την ανησυχία τους για τη λαθρομετανάστευση στην Ευρώπη και την ανάγκη να διαμορφωθεί μια κοινή και αποτελεσματική πολιτική για την αντιμετώπισή της.

Παρ' όλα αυτά, τόσο σε επίπεδο κυβερνητικής πολιτικής όσο και σε επίπεδο πολιτικών κομμάτων και ΜΜΕ το θέμα λαθρομετανάστευση δεν αναδεικνύεται επαρκώς ως εθνικό πρόβλημα της χώρας. Αντιθέτως, καλλιεργείται η εντύπωση ότι οι μετανάστες θα βοηθήσουν στη λύση των οικονομικών προβλημάτων και κυρίως του ασφαλιστικού, που παρουσιάζει μεγάλο πρόβλημα λόγω της δημογραφικής κρίσεως. Στην εκτίμηση όμως αυτή δεν λαμβάνονται υπ' όψιν, πρώτον, το πολλαπλάσιο κοινωνικό κόστος και δεύτερον, οι άλλες συνέπειες στην εθνική και κοινωνική συνοχή της χώρας.

Αφήνουν να εννοηθεί επίσης ότι περίπου είναι σχεδόν αναπόφευκτη με την παγκοσμιοποίηση, αν όχι ευκταία η μετάβαση σε μια «πολυπολιτισμική» κοινωνία και ότι για το λόγο αυτό δεν πρέπει να μας ανησυχεί η μεγάλη εισροή «μεταναστών».

Αφήνουν επίσης να εννοηθεί ότι το θέμα θα ρυθμισθεί περίπου από την αγορά εργασίας. Στο πνεύμα αυτό :

α. Υποβαθμίζεται η λαθρομετανάστευση ως πολιτικό θέμα.

β. Υπολαμβάνεται ως αφορμή και ως νέα αντικειμενική πραγματικότητα για την υποστήριξη και την προώθηση της λεγόμενης «πολυπολιτισμικής» κοινωνίας.

γ. Στο όνομα της «πολυπολιτισμικής» κοινωνίας αναλαμβάνονται πρωτοβουλίες για την προώθηση «νέου πνεύματος» στην παιδεία, δείγματα του οποίου είναι τα βιβλία Ιστορίας, κατά πρώτο λόγο το βιβλίο Ιστορίας της ΣΤ΄ Δημοτικού. Με απλά λόγια, επωφελούμενοι από το πνεύμα αυτό, ορισμένοι ζηλωτές φτάνουν στο σημείο να επιχειρούν και να απεργάζονται τη συστηματική αποδόμηση της εθνικής ιδέας και την υποκατάσταση της Ελληνικής Παιδείας από την «πολυπολιτισμική» Παιδεία της παγκοσμιοποίησης.

δ. Από την άποψη αυτή, είναι ενδεικτική επίσης η πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 5 του Συντάγματος, που υπεβλήθη από την Αξιωματική Αντιπολίτευση και αναφέρεται στα δικαιώματα των αλλοδαπών.

Κατά απροκάλυπτο τρόπο, υπολαμβάνεται ως πολιτική της Ελλάδος η παγκοσμιοποίηση και υποβάλλεται η ιδέα ότι η Ελλάδα πρέπει να πρωτοπορήσει προς την κατεύθυνση αυτή. Γιατί; Συγκεκριμένα, αναφέρονται μεταξύ άλλων τα εξής: «Η εισαγωγή συνταγματικής πρόβλεψης σχετικά με τα δικαιώματα των αλλοδαπών που μένουν μόνιμα στη χώρα μας αποτελεί μια αναγκαιότητα στη νέα πραγματικότητα της παγκοσμιοποίησης. Η Ελλάδα έχει γίνει πλέον μια σημαντική χώρα υποδοχής μεταναστών και οφείλουμε να κατοχυρώσουμε θεσμικά τη θέση τους στην κατεύθυνση της ενσωμάτωσής τους στην Ελληνική κοινωνία. Επισημαίνουμε ότι η εισαγωγή ρητής ρύθμισης για τους αλλοδαπούς στο Σύνταγμά μας θα αποτελούσε μια πρωτοποριακή πρόταση και θα ήταν πράγματι μια καινοτομία σε σχέση με τα Συντάγματα άλλων χωρών»!!

Τα ερωτήματα είναι αυτονόητα :

(1) Γιατί να σπεύσει η Ελλάδα να στείλει ένα άλλο λάθος μήνυμα που θα έχει ως αποτέλεσμα τη συνέχιση αν όχι τη μεγαλύτερη ακόμη ένταση της λαθρομεταναστεύσεως;

(2) Γιατί η Ελλάδα να σπεύσει να δέσει τα χέρια της και να δημιουργήσει τετελεσμένο γεγονός με ρητές διατάξεις στο Σύνταγμά της για ένα θέμα που εξελίσσεται στο μεγαλύτερο εθνικό πρόβλημα της χώρας, έστω και αν υποβαθμίζεται σκοπίμως και αποσιωπάται;

(3) Γιατί να «πρωτοπορήσει» η Ελλάδα και να «καινοτομήσει» σ' ένα θέμα στο οποίο όλες οι Ευρωπαϊκές χώρες εκφράζουν μεγάλη επιφύλαξη, ανησυχία και προβληματισμό;

(4) Γιατί η Ελλάδα να πρωτοστατεί στην προώθηση της παγκοσμιοποίησης και της λεγόμενης κατ' ευφημισμό «πολυπολιτισμικής» κοινωνίας, όταν είναι φανερό ότι αυτό οδηγεί στην υπονόμευση και αποδόμηση του εθνικού κράτους;

ε. Στο ίδιο πνεύμα, έγινε ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Κοινοτικής οδηγίας 109/2003 που αφορά στην «οικογενειακή επανένωση», τη μετάκληση δηλαδή στη χώρα της οικογένειάς του από κάθε μετανάστη, στον οποίο αναγνωρίζεται το καθεστώς του «επί μακρόν διαμένοντος» μετά από παραμονή πέντε ετών.

Η θέσπιση της οδηγίας είναι και αυτή πρωτοβουλία της Ελλάδος (Κυβέρνηση Σημίτη), επί Ελληνικής Προεδρίας. Οι περισσότερες Ευρωπαϊκές χώρες ήταν πολύ επιφυλακτικές μέχρι σαφώς αντίθετες. Αυτό φαίνεται από το γεγονός ότι η σχετική Κοινοτική οδηγία ενσωματώθηκε μέχρι τώρα στο Εθνικό Δίκαιο μόνο από πέντε χώρες-μέλη.

Η Οδηγία, σε συνθήκες ανεξέλεγκτης λαθρομεταναστεύσεως, λειτουργεί ως πολλαπλασιαστής, γιατί ο αριθμός των μεταναστών πολλαπλασιάζεται επί τον αριθμό των μελών της οικογένειας. Το μέτρο είναι ορθό και ανθρωπιστικό υπό συνθήκες ελεγχόμενης και προγραμματισμένης μεταναστεύσεως, οπότε συνυπολογίζεται στον αριθμό τους και στο όριο ασφαλείας και η οικογενειακή επανένωση.

Συμπέρασμα

1. Το πρόβλημα της λαθρομεταναστεύσεως αποτελεί μέγα εθνικό πρόβλημα, ανεξάρτητα αν υποβαθμίζεται από υποτίμηση, ιδεολογική σύγχυση, αμηχανία ή σκοπιμότητα.

2. Η παγκοσμιοποίηση αντιμάχεται εκ των πραγμάτων το εθνικό κράτος γιατί επιδιώκει να επιβάλει την ενιαία παγκόσμια αγορά

πέρα από εθνικούς φραγμούς και περιορισμούς. Περιβάλλει την επιδίωξη της αυτή με ιδεολογήματα περί διεθνισμού, κοσμοπολιτισμού, «πολυπολιτισμού» τα οποία δεν πρέπει κανείς να παίρνει τοις μετρητοίς και να τα δέχεται ανεπιφύλακτα.

3. Το εθνικό κράτος είναι το βάθρο της συλλογικής ελευθερίας και ανεξαρτησίας κάθε λαού και το πλαίσιο μέσα στο οποίο ασκεί τη λαϊκή κυριαρχία του, θεμελιώνει το δημοκρατικό του πολίτευμα και κατοχυρώνει τα ανθρώπινα και συλλογικά δικαιώματά του.

4. Η Ευρωπαϊκή Ένωση είναι μια ελεύθερη Ένωση, Συμπολιτεία εθνών και κρατών, μέσα στην οποία επιδιώκονται από κοινού στόχοι και κοινή πορεία. Αποτελεί μια περιφερειακή Ένωση, που έχει ως κοινό παρονομαστή συγκρίσιμα επίπεδα ζωής, γεωγραφική συνοχή, κοινά στοιχεία ιστορικού παρελθόντος και κοινές αξίες. Η σχετική εκχώρηση εθνικής κυριαρχίας στο πλαίσιο αυτό, στο οποίο κατοχυρώνεται θεσμικά η ισότιμη συμμετοχή, είναι νοητή και αποδεκτή.

Είναι προφανές όμως ότι η υπερφαλάγγιση και της υπερεθνικής αυτής Ενώσεως από την παγκοσμιοποίηση, θέτει ερωτήματα και προβληματισμούς. Είναι κάτι το οποίο πρέπει να συζητηθεί και να αντιμετωπισθεί σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, με την ενεργό συμβολή της Ελλάδος.

5. Η Ελλάδα δεν έχει κανένα λόγο να πρωτοστατεί σε πολιτικές παγκοσμιοποίησης και αποδομήσεως της εθνικής ιδέας και του εθνικού κράτους, που αυτή επιδιώκει.

6. Η σημερινή λαθρομετανάστευση είναι πτυχή της παγκοσμιοποίησης. Δεν πρέπει σ' αυτό να υπάρχει καμιά σύγχυση, ούτε σύγκριση με την Ελληνική μετανάστευση είτε στις νέες χώρες (ΗΠΑ, Καναδάς, Αυστραλία) είτε στην Ευρώπη (Γερμανία, Βέλγιο). Επρόκειτο και στις δύο περιπτώσεις για νόμιμη και ελεγχόμενη μετανάστευση.

7. Περιορισμένη, επιλεκτική και αυστηρά ελεγχόμενη μετανάστευση είναι επωφελής για την Ελληνική οικονομία και κοινωνία.

Η σημερινή όμως ανεξέλεγκτη λαθρομετανάστευση και οι άκριτες μαζικές νομιμοποιήσεις υπονομεύουν τα ίδια τα θεμέλια του Ελληνικού εθνικού κράτους και της κοινωνικής συνοχής.

8. Η Ελλάδα πρέπει επειγόντως να αντιμετωπίσει το πρόβλημα. Να θέσει επί τάπητος για σοβαρή δημόσια συζήτηση το θέμα.

9. Να διαμορφώσει άμεσα και να προωθήσει αποφασιστικά μια τολμηρή δημογραφική πολιτική για την αναστροφή των σημερινών επικίνδυνων τάσεων, που οδηγούν σε δημογραφική συρρίκνωση.

10. Να αναθεωρήσει την επικίνδυνη άποψη ότι πρέπει δέθεν αυτή να ακολουθήσει πρωτοποριακή πολιτική στην ανοχή της λαθρομεταναστεύσεως. Ας επιζητήσει τις πρωτοπορείες αλλού. Στην επιστήμη, την παιδεία, που έχει καταποντισθεί, την τεχνολογία και τον πολιτισμό. Όχι προς μια κατεύθυνση που απειλεί το ίδιο το εθνικό της μέλλον και την εθνική της ύπαρξη στο προσκήνιο της ιστορίας.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
«ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
12-14 Φεβρουαρίου 2007

ΜΑΖΙΚΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ & ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

Υπό κ. ΗΛΙΑ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ιστορικού- Διδάκτορας Λουδοβικείου-Μαξιμιλιανείου

Πανεπιστημίου Μονάχου / Αναλυτού Διεθνούς Πολιτικής & Πολιτικής Ασφαλείας

Στο μνημειώδες έργο τους υπό τον τίτλο «*Αμυντικές Πολιτικές των Εθνών*», εκδοθέν προ 15ετίας, οι συγγραφείς *Douglas Murray* και *Paul Viotti* διετύπωναν την θεμελιώδη αρχή ότι η ορθή απάντηση στο «δίλημμα ασφαλείας» (*security dilemma*), το οποίο ταλανίζει όλα τα Κράτη^[1] - ή, με άλλους λόγους, η εξασφάλιση της συνεχούς ανεξαρτητού και ασφαλούς υπάρξεως - αποτελεί πρώτιστο σκοπό εκείνων που φέρουν την ευθύνη της λήψεως αποφάσεων για το παρόν και το μέλλον εκάστου Κράτους.

Η πολιτική δράση των ιθυνόντων για την εξυπηρέτηση του προαναφερθέντος σκοπού συνιστά την **Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας**.^[2] Ειρήσθω εν παρόδω ότι επί των ημερών μας έχει καταστεί διεθνώς αποδεκτό ότι η Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας (*National Security Policy*) υπερβαίνει τα στενά όρια της **Αμυντικής Πολιτικής** και περιλαμβάνει το σύνολο των κρατικών ενεργειών που αποσκοπούν στην έγκαιρη και επαρκή διάθεση των καταλλήλων μέσων, διά των οποίων ικανοποιείται το αίτημα ασφαλείας ενός Έθνους και αποσοβείται κάθε άμεσος και ορατός κίνδυνος αλλά και κάθε λανθάνουσα **απειλή** κατά των **Εθνικών Συμφερόντων**.

Επομένως, στην Πολιτική για την Εθνική Ασφάλεια εμπίπτει - πέραν της **Εθνικής Στρατιωτικής Αμυντικής Στρατηγικής**, όπως αυτή ορίζεται από τον **Sir Basil Liddell-Hart**^[3] και η οποία αποσκοπεί στην αντιμετώπιση πάσης εξωτερικής απειλής (*external threat*) - η σχεδίαση μιας **Πολιτικής Εθνικής Συνοχής** (*Situational Security Policy*, κατά **Huntington**), η οποία αποβλέπει στην πρόληψη ενδεχομένης **διαβρώσεως** (*erosion*) της Εθνικής Ασφαλείας από τάσεις και μεταβολές κοινωνικής, οικονομικής, δημογραφικής και οικολογικής φύσεως, οι επιπτώσεις και παρενέργειες των οποίων εκδηλώνονται σε βάθος χρόνου, καθώς επίσης, συναφώς, και η σχεδίαση μιας **Πολιτικής Εσωτερικής Ασφαλείας** (*Internal Security Policy*, κατά **Huntington**), η οποία αποσκοπεί στην αποσόβηση της **υπονομεύσεως** (*subversion*) της Εθνικής Ασφαλείας εκ των έσω.^[4]

Μετά την λήξη του Διπολισμού εμφανίσθηκαν νέες απειλές, οι οποίες οδήγησαν σε περαιτέρω διεύρυνση του όρου «Εθνική Ασφάλεια». Αυτές διακρίνονται, κατά την τυπολογία του **Charles Weston**, σε:

α) απειλές της Εξωτερικής Ασφαλείας,

β) απειλές της Εσωτερικής Ασφαλείας,

γ) Οικονομικές απειλές και

δ) Οικολογικές απειλές.

Βεβαίως, η διάκριση είναι καθαρώς μεθοδολογική, καθώς οι απειλές αυτές «αλληλοεπικαλύπτονται, αλληλεπιδρούν και ενισχύουν η μία την άλλη».[5]

Εν προκειμένω, οφείλει για άλλη μία φορά να υπογραμμισθεί ότι, στις επιφυλάξεις ορισμένων συγγραφέων αναφορικά με το εάν εξελίξεις που δεν συνοδεύονται από το στοιχείο της στρατιωτικής κινητοποίησης, συνιστούν απειλές κατά της Εθνικής Ασφαλείας, άλλοι εξέχοντες Δυτικοί επιστήμονες (**Daniel Kaufman, Thomas Leney** etc) διαπιστώνουν και υπογραμμίζουν ότι «**σήμερα απαιτείται ένας πολύ ευρύτερος ορισμός της Εθνικής Ασφαλείας, ο οποίος σαφώς θα συμπεριλαμβάνει διπλωματικές, οικονομικές και κοινωνικές διαστάσεις, πέραν των στρατιωτικών.**

Ιδίως, η **Εσωτερική Ασφάλεια** - μία έννοια, η οποία κατά την περίοδο της υφέσεως του Ψυχρού Πολέμου ετύγχανε διαρκώς μειουμένης δημοσιότητας - επανέρχεται σήμερα, στο ρευστό μεταδιπολικό διεθνές περιβάλλον, ολοένα και εντονότερα στο προσκήνιο, σε συνάρτηση πλέον με την **δημογραφική απειλή και την απειλή γεωπολιτισμικής και γεωπολιτικής αναδιατάξεως χωρών και περιοχών - απειλή που εκπορεύεται από την Μαζική Μετανάστευση / Λαθρομετανάστευση.**

Είναι, όμως, η Μαζική Μετανάστευση / Λαθρομετανάστευση απειλή για την Εθνική Ασφάλεια των Κρατών; Η απάντηση συνάγεται αβίαστα από την μελέτη πλείστων όσων ιστορικών παραδειγμάτων (από της εκ των έσω αλώσεως του Δυτικού Ρωμαϊκού Κράτους από τους γερμανογενείς λαούς - αλλά και του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους, μία χιλιετία αργότερα, από τους τουρκογενείς λαούς- μέχρι της νεωτέρας Βαλκανικής Ιστορίας), αλλά και από την προσεκτική εξέταση των *τρεχουσών εξελίξεων* της διεθνούς πολιτικής καθώς και της *προϊούσης γεωπολιτικής αναδιατάξεως* ολοκλήρων περιοχών επί των ημερών μας.

Σήμερα, κατά την εκτίμηση εγκύρων αναλυτών, η Μαζική Μετανάστευση / Λαθρομετανάστευση απειλεί τα Κράτη με τους εξής τρόπους:

α) **εισαγωγή** πάσης φύσεως **εθνοπολιτισμικών (ethnocultural)** - εθνοφυλετικών/θρησκευτικών - **διενέξεων και αντιμαχιών**, δυναμένων να **κλιμακωθούν** σε ευθείες και άμεσες απειλές κατά της Εθνικής Ασφαλείας (π.χ. τέλεση τρομοκρατικών ενεργειών),

β) σταδιακή υπονόμευση της **εθνικής και κοινωνικής συνοχής** καθ' όσον η Μαζική Μετανάστευση απειλεί τα κεκτημένα επίπεδα ευημερίας και κοινωνικής προνοίας ενός Έθνους (ενώ, *απ'εναντίας*, όταν η είσοδος μεταναστών γίνεται υπό έλεγχο και βάσει *σαφώς ορισθέντων και αυστηρώς τηρουμένων ποιοτικών* κριτηρίων μπορεί να συμβάλει στην ενίσχυση της Εθνικής Οικονομίας). Περαιτέρω, η Μ.Μ. διαβρώνει την εθνική και κοινωνική συνοχή διά του σχηματισμού **παραλλήλων** κοινωνιών (**γκεττοποίηση**) με συνέπειες την **διάρρηξη του κοινωνικού ιστού**, την **ανατροπή κρισίων για την Εθνική Ασφάλεια δημογραφικών - ανθρωπογεωγραφικών ισορροπιών** και την εμφάνιση, μακροπροθέσμως, εσωτερικών εθνοτικών/πολιτισμικών διενέξεων,

γ) ανεξέλεγκτη δράση στοιχείων του **Διεθνούς Οργανωμένου Εγκλήματος, της Διεθνούς Нарκω-Τρομοκρατίας (narcoterrorism), της Διεθνούς Διακινήσεως γυναικών και ανηλίκων κ.λ.π.,**[6]

δ) απειλή κατά της **δημοσίας υγείας** με την εισαγωγή εντός μιας χώρας νέων ή αγνώστων μέχρι τούδε **νοσημάτων ή ιών**, ή την επανεμφάνιση ασθενειών που εθεωρούντο από μακροτάτου χρόνου ως εκλιπούσες.

Επειδή, όμως, ατυχώς, μία σοβαρή συζήτηση περί Μαζικής Μεταναστεύσεως έχει καταστεί σήμερα εν Ελλάδι οιοσεί αδύνατη, λόγω της κρατούσης ιδεοληπτικής εθελουφλώσεως και μονομερείας και της ασκουμένης ιδεολογικής τρομοκρατίας, οφείλουμε εδώ να διευκρινίσουμε τα στοιχειώδη, να προσπαθήσουμε να διαλύσουμε ευρέως διαδεδομένες πλάνες και ιδεολογήματα και να υπενθυμίσουμε ορισμένες αλήθειες:

Ο Νέστωρ της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας **Helmut Schmidt**, διατελέσας Καγκελλάριος της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, εξέπληξε προ ετών την Κοινή Γνώμη ομολογώντας δημοσίως ότι **ήταν μοιραίο λάθος, από της δεκαετίας του '60 και εντεύθεν, η εισαγωγή στην Γερμανία (και στην Ευρώπη εν γένει) εργατών από ξένες πολιτισμικές ζώνες, και δὴ από την Τουρκία.** Τα προβλήματα που θα επέφερε αυτή η πολιτική υποτιμήθηκαν, και στην Γερμανία και στην Ευρώπη, επεσήμανε ο τέως Καγκελλάριος και εξήγησε ότι **«πολυπολιτισμικές κοινωνίες μπορούν να υπάρξουν ειρηνικώς μόνο υπό συνθήκες αυταρχικών καθεστώτων».** Ως παράδειγμα ανέφερε την περίπτωση της **Σιγκαπούρης.**[7]

Επί της ουσίας, ο **Helmut Schmidt** είχε απόλυτο δίκαιο: Το ιδεολόγημα της **«πολυπολιτισμικής κοινωνίας»** - που τεχνηέντως και επιμόνως επιχειρούν να επιβάλουν ορισμένοι στα **ιστορικά έθνη-κράτη** της Ευρώπης - και **φενάκη** αποτελεί και **επ' ουδενί συμβαδίζει με την δυτικού τύπου Δημοκρατία,** η οποία **προϋποθέτει έναν κοινό εθνοπολιτισμικό παρονομαστή,** έναν υπαρκτό **«βαθμό εθνολογικής και πολιτισμικής συνοχής»**, όπως μας υπενθύμισε ο **Peter Brimelow**, στο πολύκροτο βιβλίο του **«Alien Nation».**[8] Άλλωστε, εάν θέλουμε να ακριβολογήσουμε μέχρι κεραίας,

ακόμη και ο όρος «πολυπολιτισμική κοινωνία» είναι, από την σκοπιά της Πολιτισμικής Ανθρωπολογίας και της Εθνολογίας, αντίφαση καθ' εαυτήν, *contradictio in adjecto*, καθ'όσον μία κοινωνία δεν μπορεί να διέπεται ει μη μόνον από ένα πολιτισμό: Στο Κοινωνιολογικό Λεξικό η «κοινωνία» ορίζεται ως «μία ομάδα ατόμων, η οποία διακρίνεται μέσω ενός ιδιαίτερου πολιτισμού (αξιακό σύστημα, παράδοση) και είναι ανεξάρτητη από άλλες ομαδοποιήσεις»^[9], ενώ τα μέλη της περί ης ο λόγος ομάδας συνδέονται μεταξύ τους με «**συνείδηση του "εμείς"**» (*Wir-Bewusstsein*), «**συνεκτικό σύστημα συμβόλων**» κ.λ.π.

Ο πολιτισμός (νοούμενος πάντοτε υπό την γερμανική έννοια της *Kultur*) είναι, κατά την διατύπωση του **Wilhelm E. Mühlmann**, ένας δεύτερος «συμβολικός κόσμος» (*symbolische Welt*), ο οποίος επικάθεται του πραγματικού, κατά τρόπον ώστε η εκ μέρους του συγκεκριμένου προσώπου πρόσληψη της «ούσης πραγματικότητας» να γίνεται μόνον μέσω αυτής της ιστορικώς προϋπαρχούσης «συμβολικής πραγματικότητας».^[10] Συνεπώς, μόνον **καταχρηστικώς** δύναται να γίνεται λόγος περί πολυπολιτισμικών κοινωνιών, προκειμένου να υποδηλωθούν περιπτώσεις παραλλήλων κοινωνιών διαβιουσών εντός της αυτής κρατικής επικρατείας (κατά κανόνα **Αυτοκρατορίας**, όπως θα δούμε ευθύς αμέσως).

Με όσα είπε ο ιστορικός ηγέτης της Γερμανικής και Ευρωπαϊκής Κεντροαριστεράς δεν ήλθε μόνον σε **διαμετρική αντίθεση προς την γραμμή που σήμερα επικρατεί στην Ευρωπαϊκή Κεντροαριστερά και Αριστερά** (και όχι μόνον). Συγχρόνως, προξένησε - ως εμφανίζεται και εκ των αντιδράσεων - σοβαρή ρωγμή σε αυτό το οποίο η διαπρεπής ισραηλινή ιστορικός **Bat Ye'or** έχει αποκαλέσει «**Κουλτούρα Θανασίμων Ψευδών**» (*culture of deadly lies*) των ευρωπαϊκών κοινωνιών, εννοώντας ως τοιαύτην την **συρραφή από πρόδηλα ψεύδη και μισές αλήθειες** που, ελέω μιας πρωτοφανούς για τα δεδομένα της Δυτικής φιλοσοφικής και πολιτικής παραδόσεως **ιδεολογικής τρομοκρατίας** ^[11], επικρατούν σήμερα σε ένα ουκ ευκαταφρόνητο τμήμα της ούτω καλουμένης προοδευτικής διανόησης των ευρωπαϊκών κοινωνιών - ιδίως δε στην τάλαινα Ελλάδα, επικρατούν δυστυχώς καθ'ολοκληρίαν, αντιστάσεως μη ούσης, σε επίπεδο ΜΜΕ , πανεπιστημίων, παιδαγωγικών ινστιτούτων και εν γένει Ιδεολογικών Μηχανισμών του Κράτους.

Τυπικό παράδειγμα αυτής της «**Κουλτούρας Θανασίμων Ψευδών**» είναι η διαρκής και συστηματική προπαγάνδισή του ιδεολογήματος της «**πολυ-πολιτισμικής κοινωνίας**», μολονότι κάθε σοβαρός επιστήμων που διαθέτει ιστορική γνώση και επίγνωση μπορεί να βεβαιώσει, **εάν** δεν εκκινεί από ιδεοληπτικής αφετηρίας, ότι η λεγόμενη «πολυπολιτισμικότητα» είναι τελείως ασύμβατη με συστήματα έστω και στοιχειωδώς **δημοκρατικά**. Πράγματι, είτε αναφερόμεθα στην κλασσική **Αθήνα** της αρχαιότητας, είτε στην **πρώιμη Ρωμαϊκή Δημοκρατία**, είτε στην **Βενετία** των ύστερων Μεσαιωνικών και πρώιμων Νεωτέρων Χρόνων, είτε στα νεώτερα ιστορικά συνταγματικά και δημοκρατικά **Έθνη-Κράτη** (Γαλλία, Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Ολλανδία, Σουηδία, Νορβηγία κ.λ.π.), παντού, το δημοκρατικό σύστημα διακυβερνήσεως καθώς επίσης και το σύστημα κοινωνικής αλληλεγγύης συνεβάδισαν με την σαφή, ιστορικά

διαπιστωμένη, εμφάνιση και κυριαρχία ενός συγκεκριμένου πολιτισμού, υπό την έννοια ενός συγκεκριμένου συστήματος αξιών, παραστάσεων, συμβολισμών, συλλογικής μνήμης και κοινών υπονοουμένων (ο πολύς Hofstätter ομιλεί για «κοινά αυτονόητα»)[12], τα οποία μοιράζονταν όλα τα μέλη που συναποτελούσαν το κοινό σύνολο.

Σημειωτέον ότι εξαίρεση δεν αποτελούν ούτε καν αυτές οι ΗΠΑ.[13] Εν αντιθέσει προς μία ευρέως διαδεδομένη σήμερα πλάνη, η **θαυμαστή εκείνη Δημοκρατία των Founding Fathers του 18^{ου} και 19^{ου} αι. οικοδομήθηκε επί σαφούς και διακριτής εθνο-πολιτισμικής βάσεως, ήτοι ευρωπογενούς («λευκής», αν θέλετε) / ιουδαιοχριστιανικής** (ο αφρικανικής καταγωγής πληθυσμός, που ευρίσκετο ήδη στο έδαφος των Πολιτειών όταν αυτές προχώρησαν στην ανεξαρτητοποίησή τους, δεν δύναται να θεωρηθεί ως ιδρυτική συνιστώσα της νεοπαγούς Δημοκρατίας καθ' όσον εστερείτο τότε **πολιτικών** δικαιωμάτων - και το αυτό ίσχυε για τους κιτρίνης, σινικής ή ιαπωνικής, καταγωγής κατοίκους των ΗΠΑ).[14] Και επί **ενάμισυ αιώνα** περίπου, η μετανάστευση στις ΗΠΑ παρέμεινε και **αυστηρώς ελεγχόμενη. Οι εξαιρέσεις** που υπήρξαν έμελλε να οδηγήσουν, αργότερα, σε **έγερση απειλής για την Εθνική Ασφάλεια** και να θέσουν σε δοκιμασία το δικαιοκρατικό και πολιτικό σύστημα της χώρας. Κατά μακρές περιόδους μάλιστα, η μετανάστευση στις ΗΠΑ υπήρξε **απολύτως απηγορευμένη**, προκειμένου η κοινωνία υποδοχής να «*χωνέψει*» τους νεοαφιχθέντες, αλλά και **αυστηρώς μονο-πολιτισμική** υπόθεση. Ακόμη και αυτή η περίφημη φλογερή φράση του εθνικού συγγραφέως και εκ των Ιδρυτών Πατέρων της Δημοκρατίας **Θωμά Παίην** για την Αμερική ως πολιτικό «*άσυλο της ανθρωπότητας*» έχει τύχει αθλίας παραπομπής και νοηματικής διαστρεβλώσεως εκ μέρους της «προοδευτικής πολυπολιτισμικής διανόησης», κατά παγίαν άλλωστε πρακτική της τελευταίας: Στο περίφημο έργο του «*Κοινός Νους*», ο πολύς **Thomas Paine** είχε καταστήσει απολύτως σαφές ότι αντιλαμβάνονταν την νεοπαγή Δημοκρατία ως **άσυλο των εξ Ευρώπης διωκομένων** («*we claim brotherhood with every European Christian*»).[15]

Η υπόθεση της «πολυπολιτισμικότητας» είναι και για τις ΗΠΑ σχετικά **πρόσφατη**: Ανάγεται στον **μοιραίο** εκείνο **Μεταναστευτικό Νόμο του 1965**, βάσει του οποίου, για **πρώτη** φορά, **αντικαθίστατο** το μέχρι τότε ισχύσαν, επί δύο αιώνες, **ποιοτικό** κριτήριο (**εθνοπολιτισμικό και επαγγελματικό**) με το κριτήριο της **οικογενειακής επανενώσεως** (*family reunification*), γεγονός το οποίο έμελλε να έχει, έκτοτε, **δεινές επιπτώσεις**, καθώς επέφερε **κατακόρυφη πτώση του επιπέδου των μεταναστών, αθρόα εισαγωγή τριτοκοσμικών μαζών, μη αφομοιωσίμων, καταγρηστική εκμετάλλευση των συστημάτων δημοσίας προνοίας και παιδείας, και ευρύτατη γκεττοποίηση, με την εμφάνιση πολλαπλών παραλλήλων κοινωνιών**. [16] Ο George Borjas, Καθηγητής Δημοσίας Πολιτικής του Πανεπιστημίου του Χάρβαρντ, γράφει σχετικώς: «*Οι σημερινοί μετανάστες είναι λιγότερο ικανοί από τους προκατόχους τους. Είναι σήμερα πολύ περισσότερο πιθανόν να ζητούν κοινωνική προστασία και βοήθεια, και πολύ περισσότερο πιθανόν να έχουν παιδιά ή να αποκτήσουν παιδιά τα οποία θα*

παραμείνουν σε πτωχές περιοχές - «γκέττο» - κεχωρισμένες από την υπόλοιπη κοινωνία».[17]

Έτσι, και ενώ μέχρι της εποχής εκείνης η ελεγχόμενη, λελογισμένη και εθνοπολιτισμικώς προσδιορισμένη μετανάστευση ήταν ευεργετική για την μεγάλη αυτή Δημοκρατία, η θέσπιση ως απολύτου κριτηρίου της οικογενειακής επανενώσεως - καταργηθέντος μάλιστα του εθνοπολιτισμικού κριτηρίου - ευθύνεται, καθ' ομολογίαν των Αμερικανών ρεαλιστών αναλυτών, για την σοβαρότερη απειλή εναντίον της εθνοπολιτισμικής και κοινωνικής συνοχής και της λειτουργίας των δημοκρατικών θεσμών στις ΗΠΑ, από της εποχής του Πολέμου της Ανεξαρτησίας. Ήδη δε εκφράζεται έντονη ανησυχία μήπως, εν τέλει, η εναπομείνασα Υπερδύναμη έχει την τύχη της Ρώμης, αλωθείσης έσωθεν υπό των «βαρβαρικών» στιφών![18] (όπως γράφει ο πολύς Huntington στο τελευταίο βαρυσήμαντο έργο του «Who Are We? The Crisis of American Identity»).

Σε κάθε περίπτωση, δεν είναι τυχαίο το ότι αυτό που σήμερα αποκαλείται «πολυ-πολιτισμική κοινωνία», ιστορικά, εμφανίζεται στην αχανή πολυεθνική/πολυθρησκευτική/πολυγλωσσική Περσική Αυτοκρατορία, στην ύστερη Ρώμη (την Ρώμη της Αυτοκρατορίας και της Παρακμής) ή, για να έλθουμε στους Νεωτέρους Χρόνους, στις αυταρχικές Αυτοκρατορίες, όπως εκείνη των Αψβούργων στην Κεντρική Ευρώπη (Αυστρία/Αυстроουγγαρία), ή εκείνη των Ρομανόφ στην τσαρική Ρωσία. Και βεβαίως, κατ' εξοχήν «πολυπολιτισμική κοινωνία» ήταν το Οσμανικό/Οθωμανικό δεσποτικό Κράτος.

Προσέτι, οι κορυφαίοι θεωρητικοί του Δυτικού Φιλελευθερισμού, οι οποίοι - εν αντιθέσει προς τρέχουσες εσφαλμένες παραστάσεις - δεν διακρίνονταν από μονοδιάστατη οικονομιστική αντίληψη των πραγμάτων, αλλά διέθεταν σαφώς αυτό που στην Ιστορία των Πολιτικών Θεωριών αποκαλούμε «normative background», θεωρούσαν αδιανόητη την ιδέα ότι μπορεί να συμβαδίσει η οικοδόμηση αστικής δημοκρατίας με ένα ανάλογο πολυ-αξιακό πλαίσιο, πιστεύοντας απ' εναντίας ότι ένας ικανοποιητικός βαθμός εθνολογικής και πολιτισμικής συνοχής είναι απολύτως αναγκαία προϋπόθεση υπάρξεως και ομαλής λειτουργίας και των δημοκρατικών θεσμών αλλά (ενδιαφέρον!) και της ελευθέρου οικονομίας. Την πίστη αυτή εκφράζουν, μεταξύ άλλων, στα γραπτά τους ο August Friedrich von Hayek και ο Murray Rothbard. Αλλά και μόλις προσφάτως μας υπενθύμισε τα ανωτέρω ο διαπρεπής Βρεταννός συγγραφέας David Conway, στο θαυμάσιο έργο του «*In Defence of the Realm. The Place of Nations in Classical Liberalism*».[19]

Τόσον ο προαναφερθείς όσον και ο Brimelow καταδεικνύουν πέραν πάσης αμφιβολίας τα αδιέξοδα της μεταναστευτικής πολιτικής των Δυτικών Κρατών, κατά τις τελευταίες τρεις-τέσσερις δεκαετίες. Κυρίως καταδεικνύεται πόσο ολέθριο σφάλμα, ιστορικών διαστάσεων, υπήρξε η απομάκρυνση από την παραδοσιακή αρχή της αφομοιώσεως (assimilation) των

μεταναστών και η αντικατάστασή της από το ιδεολόγημα της πολυπολιτισμικότητας, το οποίο στην πράξη δεν οδήγησε ει μη στην δημιουργία παραλλήλων μικροκόσμων, χωρίς καμμία ουσιαστική επικοινωνία μεταξύ τους και αποτελούντων, *ipso facto*, δεξαμενές ενός τεραστίου συγκρουσιακού δυναμικού. Εξαίρουν δε την ανάγκη να υπάρξει ένας καθορισμένος βαθμός εθνολογικής και πολιτισμικής συνοχής σε μία δυτική δημοκρατική κοινωνία, παραλλήλως προς την (εξ ίσου επιβεβλημένη) ανάγκη αυστηρού επανακαθορισμού και επαναπροσδιορισμού της μεταναστευτικής πολιτικής επί τη βάσει συγκεκριμένων ποιοτικών και εθνοπολιτισμικών κριτηρίων.

Σημειωτέον εν προκειμένω, ότι οι λοιπές Δυτικές Χώρες είχαν επίσης εισαγάγει, στο «πνεύμα του '68», αυτήν την *ρήτρα-παγίδα*: Η Γαλλία, επί παραδείγματι, την θέσπισε εν έτει 1974. Εν τω μεταξύ βεβαίως, μετανόησε πικρώς, και έσπευσε και αυτή, όπως και η Μ. Βρετανία και η Γερμανία και η Ολλανδία και τα Σκανδιναυικά Κράτη, εν όψει των επιπτώσεων, να **αναθεωρήσει** την μεταναστευτική πολιτική **επί το αυστηρότερον**. *Παραδόξως*, όμως, οι **ιθύνοντες εν Ελλάδι** έκριναν σκόπιμο να εισαγάγουν, εν έτει 2005, στο πλαίσιο του λεγομένου «*Μεταναστευτικού Νόμου*», **αυτήν** ακριβώς την διάταξη, που, διαπιστωμένα, τόσα αδιέξοδα επέφερε στις προηγμένες Δημοκρατίες, ενώ ταυτοχρόνως η μετα-νεωτερική, μετα-εθνική, «πολυπολιτισμικώς» φρονούσα «διανόηση» μέμφεται την Κυβέρνηση διότι, άκουσον-άκουσον, ο νόμος δεν είναι τόσο «φιλο-μεταναστευτικός» όσο αυτή θα ήθελε! Περί της ανάγκης να διαφυλαχθεί η κοινωνική συνοχή, η ανθρωπογεωγραφία, η εθνοπολιτισμική συνέχεια και η πολιτειακή σταθερότης του ιστορικού χώρου που λέγεται «Ελλάς» ούτε λέξεις!!!

Για να επανέλθουμε, όμως, στο διεθνές σκηνικό - μακράν της υπό συνθήκας ιστορικής παρακμής τελούσης Ελλάδος (σχετικώς όρα **Χ. Γιανναρά** και **Π. Κονδύλη**) - «**τα τρομοκρατικά πλήγματα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001** (που έλαβαν χώρα) στις ΗΠΑ ανέδειξαν την μεταναστευτική πολιτική στις πρώτες θέσεις της ατζέντας των Αμερικανών ιθυνόντων για την Πολιτική Ασφαλείας», κατά την ερευνήτρια **Kristine M. Holland**. Οι ιθύνοντες της Πολιτικής Εθνικής Ασφαλείας και της Μεταναστευτικής Πολιτικής των ΗΠΑ συνεργάζονται από κοινού, προκειμένου να υποδείξουν τις οδούς διά των οποίων οι πολιτικές για την μετανάστευση θα βελτιώσουν την Εθνική Ασφάλεια. Η συνεργασία καλύπτει ένα ευρύτατο φάσμα αντικειμένων και υπηρεσιών - από της εκδόσεως αδείας εισόδου στις ΗΠΑ («βίζας») και της πλήρους διακριβώσεως της ταυτότητος κάθε μετανάστη μέχρι της αρτιότερης και αποτελεσματικότερης οργανώσεως της αρμοδίας αμερικανικής υπηρεσίας **INS**.

Η Μεταναστευτική Πολιτική, μετά την 11^η Σεπτεμβρίου, υπάγεται και αυτή στον πρώτιστο σκοπό της Αμερικανικής Πολιτικής, κατά τον Gary Endelman, ήτοι: να καταστεί το έθνος ασφαλέστερο έναντι πάσης τρομοκρατικής απειλής. Και ο εν λόγω ερευνητής προσθέτει συναφώς: «Ακόμη και αν μία προτεινομένη μεταναστευτική πολιτική υπόσχεται να κάνει το έθνος περισσότερο

ανταγωνιστικό (από οικονομικής απόψεως) (.), δεν έχει την παραμικρά πιθανότητα (να γίνει αποδεκτή από το Κράτος) ει μη μόνον εάν συγχρόνως χαλυβδώνει περισσότερο την εσωτερική ασφάλεια των ΗΠΑ και αυξάνει την επαγρύπνηση για την διαφύλαξή της.»

Ο διεθνούς κύρους επιστήμων **Myron Weiner**, γνωστός για πλειάδα εξαιρετών βιβλίων και δημοσιεύσεων του σχετικών με ζητήματα Μεταναστεύσεως, Μαζικής Μεταναστεύσεως και Μεταναστευτικής Πολιτικής, κατέδειξε στο πολύκροτο πρόσφατο έργο του "*International Migration and Security*" την **άμεση και ουσιώδη διασύνδεση μεταξύ Μεταναστεύσεως και Εθνικής Ασφαλείας**. Και εξήρε την ανάγκη να οράται και να εξετάζεται η μεταναστευτική πολιτική **όχι μόνον** εντός ενός οικονομικού πλαισίου, αλλά και ενός **πλαισίου πολιτικής ασφαλείας**. Σε ένα προγενέστερο, φημισμένο, έργο του («*Global Migration Crisis*») αντιμετώπιζε την κρίση που συνιστά για τα κράτη η παρουσία ανά την υφήλιο **100 εκατομμυρίων** μεταναστών και προσφύγων (άλλες πηγές κάνουν λόγο για **150 εκατομμύρια**).

Σε θεωρητικό επίπεδο, ο **Myron Weiner** διέκρινε *τρεις* περιπτώσεις κατά τις οποίες, στις ΗΠΑ, η Μετανάστευση αποτελεί, κατ' αρχήν, **ζήτημα Εθνικής Ασφαλείας**:

- Πρώτον, όταν οι μετανάστες / πρόσφυγες διατηρούν τους δεσμούς τους με τις χώρες καταγωγής (κλασικό ιστορικό παράδειγμα η παρουσία μιας πολυπληθούς **κουβανικής** μεταναστευτικής / προσφυγικής κοινότητας και οι εξ αυτού του γεγονότος απορρέουσες συνέπειες και επιπτώσεις στην πολιτική των ΗΠΑ) .

- Δεύτερον, όταν οι μετανάστες / πρόσφυγες εμφορούνται από **πολιτικές ή ιδεολογικές αρχές** που δύνανται να αποβούν **επιζήμιες** για την χώρα υποδοχής (ιστορικό παράδειγμα, την επομένη του Β Παγκοσμίου Πολέμου και κατά τις αρχές της δεκαετίας του 1950, η παρουσία στις ΗΠΑ ικανού αριθμού εμικρέδων από την Ευρώπη ή την Λατινική Αμερική, που ενεφορούντο από **φιλοσοβιετικά/κομμουνιστικά** φρονήματα και εθεωρήθησαν ως απειλή κατά της Εθνικής Ασφαλείας της φιλοξενούσης χώρας).

- Τρίτον, όταν οι μετανάστες / πρόσφυγες μπορούν να θεωρηθούν ως απειλή κατά της **εθνολογικής ταυτότητας και εθνοπολιτισμικής προσωπικότητας** της χώρας (αυτή είναι η περίπτωση της μαζικής εισόδου τις τελευταίες δεκαετίες, μετά το 1965, **Μεξικανών** κυρίως μεταναστών/ λαθρομεταναστών).

(Ειρήσθω εν παρόδω ότι στην ελληνική περίπτωση συντρέχουν και τα τρία προαναφερθέντα κριτήρια του Μύρωνος Γουάϊνερ: Η πολυπληθέστατη, συμπαγής και δημογραφικώς ζωτικώτατη **μάζα των Αλβανών** επήλυδων εν Ελλάδι συνιστά - και μόνον ως εκ του δυσαναλόγου **όγκου** της - απειλή κατά της εθνοπολιτισμικής ταυτότητας της Ελλάδος. Διατηρεί ισχυρούς τους **δεσμούς** με την

μητέρα πατρίδα. Και εμφορείται, αν όχι εξ ολοκλήρου, πάντως οπωσδήποτε ένα σημαντικό τμήμα της, από **ιδεολογία σαφώς εχθρική** έναντι της Ελλάδος: **προδήλως ισχυρό εθνικισμό** (οικοδομηθέντα αδιατάρακτα, από του έτους 1913 μέχρι σήμερα, σε αντιδιαστολή με τον Έλληνα «Εχθρό» που φέρεται ως παρανόμως οικειοποιηθείς και κατέχων πανάρχαια, δήθεν, εδάφη του Αλβανικού Έθνους!) καθώς και ρωμαλέα πίστη στην ιδεολογία του **Μεγαλο-Αλβανικού Αλυτρωτισμού και Αναθεωρητισμού**).

Η **Ellen Schreckler** επέκρινε επίσης την τάση πολλών επιστημόνων να εστιάζουν κυρίως στην **οικονομική** παρά στην **πολιτική** πτυχή του μεταναστευτικού φαινομένου. Η περί ης ο λόγος επιστήμων ασχολήθηκε με τις μαζικές απελάσεις μεταναστών και προσφύγων κατά την πρώτη περίοδο του Ψυχρού Πολέμου.^[20]

Ιστορικά, η βιβλιογραφία διακρίνει τρεις περιπτώσεις όπου η **Μετανάστευση ευθέως και κατά τρόπον άμεσο ανήχθη σε ζήτημα εθνικής ασφαλείας των ΗΠΑ:**

- **Πρώτον, στην περίπτωση των ιαπωνικής καταγωγής μεταναστών κατά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο**, οι οποίοι **συνελήφθησαν και ενεκλείσθησαν σε στρατόπεδα συγκεντρώσεως**, μετά την ιαπωνική επίθεση στο Περγλ Χάρμπορ. Βάσει της Εκτελεστικής Οδηγίας που εξέδωσε ο Πρόεδρος Φραγκλίνος Ρούζβελτ την 19^η Φεβρουαρίου 1942 (*Executive Order* 9066), 110.000 Αμερικανοί πολίτες ιαπωνικής καταγωγής και Ιάπωνες μετανάστες εγκατεστημένοι στις ΗΠΑ **συνελήφθησαν και ενεκλείσθησαν σε στρατόπεδα στις Μεσο-Δυτικές Πολιτείες των ΗΠΑ**, μακράν της πρωτεύουσας και των ακτών της χώρας, μεταξύ των ετών 1942 και 1947. Σημειωτέον ότι τα δύο τρίτα εξ αυτών κατείχαν την **αμερικανική υπηκοότητα!** Αναλόγως έδρασαν το αυτό διάστημα οι Αμερικανοί ιθύνοντες και έναντι πολλών χιλιάδων **γερμανικής και ιταλικής** καταγωγής Αμερικανών. Ειρήσθω δε ότι την ίδια περίοδο έλαβε χώρα μία σημαντική αναδιοργάνωση των κρατικών υπηρεσιών: Η αρμοδία για μεταναστευτικά ζητήματα υπηρεσία «*Immigration and Naturalization Service*» (INS) έπαυσε να υπάγεται στην δικαιοδοσία του *Department of Labor* και υπήχθη σε εκείνην του *Department of Justice*, ακριβώς για να τονισθεί η παράμετρος της **εσωτερικής ασφαλείας** (οι ΗΠΑ, όπως άλλωστε και οι περισσότερες Δυτικές χώρες, δεν διαθέτουν Υπουργείο Δημ. Τάξεως - προσφάτως απέκτησαν Υπουργείο Εσωτερικής Ασφαλείας).

Οι ερευνητές επισημαίνουν ότι οι Αρχές του Κράτους έδρασαν κατά τρόπον σαφώς παραβιάζοντα το **τεκμήριον της αθωότητος** (αφού απαξάπαντες εθεωρήθησαν «*enemies to the state*», εξ αιτίας της φυλετικής καταγωγής τους και **μόνον**) καθώς και τους θεμελιώδεις αξιακούς κώδικες της Αμερικανικής Δημοκρατίας αλλά και του Δυτικού Κράτους Δικαίου εν γένει: «*Bill of Rights*», «*Equal Protection Clause*» κ.ο.κ. **Αλλ' αυτή ακριβώς η υπέρβαση των ορίων που μία προηγμένη δημοκρατία έθετε στον εαυτόν της καταδεικνύει**

την κρίσιμη σημασία που εθεωρήθη ότι έχει η Μετανάστευση για την Εθνική Ασφάλεια. Συνεπώς, ο - κατά τα λοιπά εξόχως φιλελεύθερος - Ρούζβελτ ενήργησε όπως προσήκει σε αυτές τις περιπτώσεις: ήτοι βάσει της αρχής ότι *υπέρτατος νόμος είναι η προστασία της Πατρίδος* (θεμελιώδους αρχής, απαρεγκλίτως τηρουμένης σε κάθε σοβαρή χώρα που σέβεται τον εαυτόν της - πλην Ελλάδος, φυσικά!).

- Δεύτερο ιστορικό παράδειγμα είναι η απέλαση μεγάλου αριθμού εμικρέδων και προσφύγων εξ Ευρώπης ή Λατινικής Αμερικής από τις ΗΠΑ κατά την δεκαετία του '50 (εποχή Μακάρθου). Υπό το κλίμα του Ψυχρού Πολέμου, οι μετανάστες εθεωρήθησαν, κατά την Έλλεν Σρέκλερ, «*επιρρεπείς στην κομμουνιστική επιρροή*» και επομένως *ύποπτοι τελέσεως αντιαμερικανικών δραστηριοτήτων*. Βάσει, λοιπόν, της Νομοθετικής Πράξεως *McCarran - Walter* του 1952, η Υπηρεσία Μεταναστεύσεως INS και το Υπουργείο Δικαιοσύνης προέβησαν στην στέρηση πολιτικών ελευθεριών και, τελικώς, στην απέλαση χιλιάδων ατόμων.

- Τρίτο ιστορικό παράδειγμα άμεσου διασυνδέσεως της Μεταναστεύσεως με την Πολιτική Εθνικής Ασφαλείας αποτελεί η αναβίωση πρακτικών αναλόγων με τις προαναφερθείσες του 1942 και του 1952 μετά τα γεγονότα της 11^{ης} Σεπτεμβρίου 2001, αναφορικώς προς άτομα *αραβομουσουλμανικής ταυτότητας ή καταγωγής*. Το γεγονός μάλιστα έδωσε λαβή σε αυστηρά σχόλια: Η **Holland** σημειώνει ότι «*Αμερικανοί Μουσουλμάνοι, 6.000 νέοι άνδρες αραβικής καταγωγής, στοχοποιήθηκαν υπό της Κυβερνήσεώς μας και υπέστησαν ανακρίσεις υπό Δημοσίας Αρχής, αδίκως, μόνον και μόνον επί τη βάσει της θρησκευτικής και εθνοτικής καταγωγής των, όπως οι Αμερικανοϊάπωνες του '40*». Άλλοι αναλυτές επισημαίνουν την προτεραιότητα που έχει η Εθνική Ασφάλεια έναντι των δικαιωμάτων των πολιτών, *ή πολλώ μάλλον των μεταναστών που δεν είναι καν πολίτες, αλλ' απλώς διαμένουν σε μία χώρα*. Σε κάθε περίπτωση, είναι πρόδηλον ότι τα πλήγματα της 11/9 επανέφεραν στο οπτικό πεδίο πολιτικών ιθυνόντων και αναλυτών ασφαλείας ζητήματα όπως η σχέση μιας εθνικής διασποράς / ομογένειας με την ασφάλεια της χώρας υποδοχής, την πολιτική βία και τρομοκρατία, το λεπτό και ακανθώδες ζήτημα της λεγομένης *διττής νομιμοφροσύνης* των μεταναστών κ.ο.κ.[\[21\]](#) Σε αυτό συνετέλεσε ασφαλώς και το ότι και οι δεκαεννέα (19) δράστες που συμμετέσχον στις επιθέσεις της 11/9 κατά του Παγκοσμίου Κέντρου Εμπορίου είχαν εισέλθει νομίμως στην επικράτεια των ΗΠΑ.

Στο πλαίσιο αυτό, οι ιθύνοντες του νεοσυσταθέντος Υπουργείου Εσωτερικής Ασφαλείας (*Office of Homeland Security*) - με την πολύτιμη αρωγή αναλυτών των ινστιτούτων και δεξαμενών σκέψεως - προέβησαν σε ακριβή και εξονυχιστικό επανέλεγχο πάσης πτυχής της υφισταμένης μεταναστευτικής πολιτικής.

Αυτά ως προς την υπερατλαντική Δημοκρατία. Ας δούμε, όμως, τί συμβαίνει στην Γηραιά Ήπειρο. Δεν έχουμε, ασφαλώς, λησμονήσει την πρόσφατη εθνοπολιτισμική σύγκρουση στην Γαλλία, η οποία συνεκλόνησε την μεγάλη αυτή ηπειρωτική Ευρωπαϊκή Δύναμη τον Οκτώβριο-Νοέμβριο 2005. Η σύγκρουση

εξερράγη την 27^η Οκτωβρίου στο προάστιο των Παρισίων **Clichy-sous-Bois**, εξ αφορμής του θανάτου δύο ατόμων νεαρής ηλικίας και αφροαραβικής/ μουσουλμανικής/ μεταναστευτικής καταγωγής, επελθόντος λόγω ατυχήματος, ενώ επιχειρούσαν να διαφύγουν εξακρίβωση στοιχείων από τις Αρχές Ασφαλείας). Μετά ταύτα, η σύγκρουση εξαπλώθηκε ραγδαίως στα κατοικούμενα από το μουσουλμανικό/ αφροαραβικό/ μεταναστευτικό στοιχείο προάστια τριακοσίων περίπου (300) αστικών κέντρων της χώρας -, μεταξύ αυτών: Στρασβούργο, Λίλλη, Νίκαια, Ρουένη, Τουλούζη, Αμιένη, Μασσαλία, Ντιζόν, Άβρη κ.λ.π.

Επρόκειτο περί απειλής κατά της Εθνικής Ασφαλείας; Ας ομιλήσουν τα γεγονότα: Πανθομολογουμένως πρόκειται για την **σοβαρώτερη κρίση της Γαλλικής Δημοκρατίας από της εποχής της Κρίσεως της Αλγερίας (1955)**, όπως φαίνεται και εκ του γεγονότος ότι ο Υπουργός των Εσωτερικών εισηγήθηκε στον Πρωθυπουργό, και αυτός με την σειρά του στην Βουλή, το Π.Δ. υπ' αριθμ. 2005-1387 της 8^{ης} Νοεμβρίου 2005 σχετικό προς την εφαρμογή του Νόμου υπ'αριθμ. 55-385 της 3^{ης} Απριλίου 1955, ο οποίος ορίζει την κήρυξη ολοκλήρου της εθνικής επικρατείας σε **κατάσταση εκτάκτου ανάγκης** (*déclaration de l' état d'urgence*). Η Εθνική Αντιπροσωπεία εψήφισε το προαναφερθέν Διάταγμα, το οποίο και ίσχυσε από της 9^{ης} Νοεμβρίου, προβλέπον την παραχώρηση ευρυτάτων εξουσιών στους Νομάρχες, ιδιαιτέρως δε και ρητώς την εκ μέρους τους επιβολή **απαγορεύσεως κυκλοφορίας**. Η αρχικώς προβλεπομένη διάρκεια 12 ημερών παρετάθη επί τριμήνον.[\[22\]](#)

«Αληθή περίπτωση αντάρτικου πόλεων» (*urban guerrilla*) χαρακτήρισε το φαινόμενο ο **Jean-Louis Debre**, εκπρόσωπος της **Assemblée Nationale** και Δήμαρχος του Enreux, ενώ χαρακτηριστική είναι και η τοποθέτηση των πλέον αρμοδίων, εκείνων που επί εβδομάδες και νυχθημερόν βίωσαν και βιώνουν άμεσα την κατάσταση: Η Εθνική Ένωση Αστυνομικών χαρακτήρισε το φαινόμενο **«εμφύλιο πόλεμο»** και ζήτησε από την Κυβέρνηση την επέμβαση του **Στρατού**.[\[23\]](#) Εν τούτοις, και παρά την προσφυγή στην νομοθεσία εκτάκτου ανάγκης του 1955, η Γαλλική Κυβέρνηση **απέφυγε εσκεμμένως και συστηματικώς**, στις επίσημες δηλώσεις της, την αναφορά στην απηγορευμένη λέξη **«Ισλάμ»** και γενικώς ο,τιδήποτε θα ηδύνατο να εκληφθεί ως **παραδοχή** ότι στην χώρα διεξάγεται **εθνοπολιτισμική σύγκρουση χαμηλής εντάσεως** (*low intensity ethnocultural conflict*). Το αυτό ισχύει και για τις Αρχές Ασφαλείας της Γαλλίας, των οποίων είναι γνωστή και παροιμιώδης η άκρα μυστικότητα με την οποία περιβάλλουν ένα ζήτημα που θεωρείται **«affaire d'état»**.

Εν τούτοις, έγκυροι αναλυτές της Δυτικής **«security community»**, όπως ο **Michael Radu**, εξέχον στέλεχος του **Κέντρου Τρομοκρατίας, Αντιτρομοκρατίας και Εσωτερικής Ασφαλείας** (*Center on Terrorism, Counter-Terrorism and Homeland Security*) του **Ινστιτούτου Ερευνών Εξωτερικής Πολιτικής** (*Foreign Policy Research Institute*) των ΗΠΑ, **δεν εκφράζουν την παραμικρά αμφιβολία περί του εθνο-πολιτισμικού (ισλαμικού) χαρακτήρα του φαινομένου**.[\[24\]](#) Περαιτέρω, διαβεβαιώνουν ότι οι αρμόδιοι της

«*Direction des Renseignements Generaux*» (το γαλλικό αντίστοιχο της CIA) και της «*Direction de la Surveillance du Territoire*» (DST: το γαλλικό αντίστοιχο του FBI) είχαν από πολλών ετών απευθύνει **αυστηρές προειδοποιήσεις** προς την ιθύνουσα πολιτική ελίτ των Παρισίων για την **επερχόμενη εθνοπολιτισμική έκρηξη** - οι οποίες, κατά τα φαινόμενα, εν πολλοίς αγνοήθηκαν (**Arnaud de Borchgrave**). Και η Γαλλία κατέστη πεδίο φυλετικών ταραχών.

«**Διότι αυτό είναι φυλετικές ταραχές**», κατά την διαπίστωση του Καθηγητού **Steven Ekonich** από το Αμερικανικό Πανεπ/μιο των Παρισίων.[\[25\]](#) **Αφ' ης στιγμής ετέθη εν ισχύ το Διάταγμα περί Καταστάσεως Εκτάκτου Ανάγκης, η κρίση έβη σαφώς προς εκτόνωσιν.**

Ένας πρώτος απολογισμός ανθρωπίνων απωλειών και υλικών ζημιών - μέχρι 11^{ης} Νοεμβρίου 2005 - είχε ως ακολούθως:

- *Νεκροί:* ένας Γάλλος πολίτης, 60 ετών, γαλλικής (ευρωπαϊκής) καταγωγής, χριστιανικού θρησκευματος, μικροαστικής κοινωνικοοικονομικής προελεύσεως, ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από εξαγριωμένους ταραχοποιούς εμπρός στην είσοδο της κατοικίας του.

- *Βαρέως τραυματισθέντες:* πέντε πολίτες και μέλη των Σωμάτων Ασφαλείας, μεταξύ αυτών μία γυναίκα με σωματική αναπηρία και κινητικά προβλήματα, την οποία περιέλουσαν με βενζίνη και πυρπόλησαν οι ταραχοποιοί, ένας Πυροσβέστης επίσης πυρποληθείς, μία μητέρα συνοδεύουσα το νήπιο τέκνο της και δύο Αστυνομικοί πυροβοληθέντες διά κυνηγετικού όπλου.

- *Ελαφρώς τραυματισθέντες:* 75 Αστυνομικοί των **Λόγων Ασφαλείας της Δημοκρατίας** (*Companies Républicaines de la Sécurité / CRS*) και των λοιπών Υπηρεσιών της **Χωροφυλακής** (*Gendarmerie*), 36 **Νοσηλευτές** και Οδηγοί των **Υπηρεσιών Πρώτων Βοηθειών**, και εκατοντάδες άμαχοι πολίτες και ταραχοποιοί.

- *Υλικές ζημιές:* 7000 οχήματα πυρποληθέντα, ιδιωτικά και δημόσια (Μέσα Μαζικής Μεταφοράς, αστυνομικά, πυροσβεστικά, νοσοκομειακά κ.λ.π.), εκατοντάδες δημόσια και δημοτικά καταστήματα πυρποληθέντα και καταστραφέντα ολικώς ή μερικώς (Σχολεία, Νηπιαγωγεία, Βρεφοκομικοί Σταθμοί, Κέντρα Νεότητας, Πολιτιστικά Κέντρα, Υποκαταστήματα Κοινωνικής Προνοίας, Κέντρα Υγείας, Υπηρεσίες Εφορίας, Νομαρχίες, Αστυνομικά Τμήματα, Σταθμοί Κοινωνικής Υποστηρίξεως, Κέντρα Υποστηρίξεως Γυναικών και Βιβλιοθήκες), ιδιωτικά καταστήματα πάσης επαγγελματικής χρήσεως, θρησκευτικά καθιδρύματα (ναοί, κοιμητήρια κ.λ.π.).[\[26\]](#)

*Αλλά και η παραδοσιακώς υπερ-φιλελεύθερη **Ολλανδία** συγκλονίζεται από έξαρση της εθνοφυλετικής και εθνοπολιτικής βίας τα τελευταία έτη. Ο επικεφαλής της Κ.Ο.*

των Φιλελευθέρων **Jozias van Aartsen** ομολογεί λίαν χαρακτηριστικώς: **«Από το 1940 δεν αντιμετωπίσαμε πιο επικίνδυνο εχθρό της κοινωνικής υπάρξεώς μας.»**

Αναφορικά δε με την νέα - **ΑΥΣΤΗΡΟΤΑΤΗ** -μεταναστευτική πολιτική της χώρας και, συνακολούθως, την **στάση των Αρχών έναντι της εγκληματικότητας και παραβατικότητας των μεταναστών**, η Υπουργός Μεταναστεύσεως της (σοσιαλδημοκρατικής) Κυβερνήσεως **Rita Verdonk** διεκήρυξε προς πάσαν κατεύθυνση: **«Υπήρξαμε πολύ μαλθακοί. Απαιτούνται καθαρά λόγια! Η ώρα της τεϊοποσίας τελείωσε!»** [27] Καθ'όσον αφορά, εξ άλλου, στο ζήτημα της ενσωματώσεως, η Ολλανδή Υπουργός υπεγράμμισε με έμφαση: **«Δεν είναι υποχρέωση της χώρας υποδοχής να ενσωματώσει τους μετανάστες! Ο μετανάστης οφείλει να ενσωματωθεί εάν θέλει να αξιοποιήσει την ευκαιρία που του παρέχεται. Αν δεν το πράξει, πρέπει να φύγει!»**[28] *Παρενθετικόν ερώτημα: Διανοείστε Έλληνα πολιτικό να προβαίνει σε αντίστοιχη δήλωση;*

Μετά και την εμπειρία των τελευταίων ετών από την εθνοπολιτισμική - *ιδία* *ισλαμιστική* - *βία* και *τρομοκρατία* (από την Βρεταννία και τις Σκανδιναβικές Χώρες έως την Γαλλία, την Ολλανδία και το Βέλγιο), οι **υπεύθυνοι πολιτικοί ιθύνοντες**, που ενεργούν με αίσθηση ευθύνης έναντι του Λαού που τους εκλέγει και του εθνικού-κρατικού σχηματισμού τον οποίο διευθύνουν, αλλά και οι **ρεαλιστές αναλυτές**, που λειτουργούν με γνώμονα την λογική κρίση και την εμπειρικοϊστορική γνώση και δεν ασπάζονται τα μεταφυσικά δόγματα της *Πολιτικής Θεολογίας* (**Paul Gottfried**) του «*Πολυπολιτισμικού*» *Μετα-Εθνικού Προοδευτισμού*, γνωρίζουν ότι επιβάλλεται **ριζικός επαναπροσδιορισμός της μεταναστευτικής πολιτικής επί το αυστηρότερον** - με *ιδιαίτερη* *συνεξέταση* της *παραμέτρου της εθνικής ασφαλείας*. Διότι έχουν επίγνωσι του ότι οι συνταγές του «*κράτους-ψυχοθεραπευτού*» θα αποδειχθούν, στην καλύτερη περίπτωση, ημίμετρα. Άλλωστε, με το γνώριμο βρεταννικό φλέγμα, το έθεσε και ο **Timothy Garton Ash**: **«Έξι γιλιάδες πυρπολημένα αυτοκίνητα δεν θα φαίνονται τίποτε περισσότερο παρά ορεκτικά»** («*hors-d'oeuvre*»)[29] εν όψει όσων επέρχονται, δεδομένου ότι **ο μουσουλμανικός πληθυσμός θα βαίνει αυξανόμενος**, προϊόντος του χρόνου, ένεκα του υψηλού δείκτου γεννήσεων, ενώ, καθ' όλες τις ενδείξεις, θα **συνεχισθεί** και η **τριτοκοσμική μετανάστευση** προς την Ευρώπη.

Βεβαίως, η «κουλτούρα θανασίμων ψευδών» συγκαλύπτει την αμείλικτη κοινωνική πραγματικότητα της συγχρόνου Ευρώπης - μία πραγματικότητα **διαρκούς εθνοπολιτισμικής συγκρούσεως χαμηλής εντάσεως** - πίσω από τις ωραιοποιήσεις και εξιδανικεύσεις των πολιτικών ιθυνόντων και γνωμηγητόρων (νεοελληνιστί: *opinion leaders*) αλλά και πίσω από τους (απαράδεκτους για την Δυτική φιλελεύθερη παράδοση) **φραγμούς σκέψεως και εκφράσεως** που έχουν επιβάλλει (σε υπερεθνικό και εθνικό επίπεδο), οι εκπρόσωποι του **ολοκληρωτικού Μετα-Εθνικού Προοδευτισμού**, χρησιμοποιώντας ως «*ιεροεξεταστικό τροχό*» το **ιδεολόγημα του**

«Αντιρατσισμού», περί του οποίου γνωρίζουμε, το αργότερο από τον **Taguieff**, ότι δεν είναι παρά **ρατσισμός με αντεστραμμένο πρόσημο**.[\[30\]](#)

Ιδιαίτερος στην απευκταία πλην θεωρούμενη ως πολύ πιθανή, πλέον, περίπτωση **εντάξεως της Τουρκίας** στην ΕΕ, διαφαίνεται ορατό το ενδεχόμενο να δικαιώσουν οι εξελίξεις στην Ευρώπη τον Νέστορα της γερμανικής δημοσιογραφίας **Peter Scholl-Latour**. Ο παλαίμαχος δημοσιογράφος, διατελέσας επί σειράν δεκαετιών ανταποκριτής του Δευτέρου Κρατικού Τηλεοπτικού Διαύλου (**ZDF**) και Δ/ντής της Δυτικογερμανικής Κρατικής Ραδιοφωνίας (**WDR**), αλλά και συγγραφέας και ανατολιστής, ευρέθη την τελευταία 15ετία λαιδορούμενος, από τους επαγγελματίες «αντιρατσιστές», λόγω της εναντιώσεώς του στην Μαζική Μετανάστευση μουσουλμανικών μαζών προς την γηραιά ήπειρο (είχε δε χαρακτηρίσει το ιδεολόγημα της πολυπολιτισμικότητας ως «βλακώδη νεολογισμό του συρμού»).

Ο **Peter Scholl-Latour**, λοιπόν, είχε προειδοποιήσει ότι το μείγμα της ακολουθούμενης **μεταναστευτικής πολιτικής σε συνδυασμό με την δυναμική της ενταξιακής πορείας της Τουρκίας** θα οδηγήσει σε «*bosnische Verhältnisse*» (ήγουν: **Συνθήκες Βοσνίας**) και στην Δυτική Ευρώπη![\[31\]](#)

Συναφώς, ο (υπεράνω πάσης υποψίας επί ρατσισμό καθ' ότι γνωστός φιλελεύθερος) Ολλανδός πολιτικός και διατελέσας Επίτροπος της ΕΕ **Fritz Bolkestein** το διατυπώνει με αξιοσημείωτο πολιτικό θάρρος: «**Σε δέκα, δεκαπέντε χρόνια, θα υπάρχουν σε όλες τις μεγάλες πόλεις πλειονότητες ανθρώπων μη δυτικής καταγωγής**». Συνέπεια τούτου: «**Οι άλλοτε ξακουστές για την ευημερία τους πόλεις μας θα καταντήσουν ζώνες φτώχειας**». [\[32\]](#)

Ο εν λόγω πολιτικός, ο μόνος μεταξύ τριάντα επιτρόπων που είχε ταχθεί δημοσίως και ρητώς κατά της εντάξεως της Τουρκίας στην ΕΕ, **καταγγέλλει την ευθύνη των Ευρωπαίων ιθυνόντων και των «λεγομένων πολιτικών ηγετών»** στο ζήτημα της Τουρκίας, αλλά και τον ρόλο του «**καρτέλλ διαμορφωτών της Κοινής Γνώμης**», διότι **παρεμπόδισε συστηματικώς την διεξαγωγή ενός δημοσίου διαλόγου** για το μείζον ζήτημα της μεταναστεύσεως, και ειδικότερα της μουσουλμανικής μεταναστεύσεως στην Ευρώπη.[\[33\]](#) Θεωρεί ότι τα συμπεράσματα θα ήσαν τελείως διαφορετικά από ό,τι επιτάσσει η κρατούσα ιδεολογία της «**political correctness**», και για τον λόγο αυτό το καρτέλλ «διανοουμένων» και «διαμορφωτών Κοινής Γνώμης» απαγορεύει επί δεκαετίες τον ελεύθερο δημόσιο διάλογο. Βεβαίως, δι' αυτού του τρόπου **δεν επιλύεται το πρόβλημα, «το μεγαλύτερο ζήτημα για την Ευρώπη»** κατά τον Ολλανδό πολιτικό. *Το μόνο που επιτυγχάνει η ιδεοληψία των διανοουμένων και η δειλία των πολιτικών είναι να ενισχύει την ανάπτυξη, όπως γράφει επί λέξει, ενός «δεξιού λαϊκιστικού κινήματος αντιστάσεως του γηγενούς πληθυσμού»*, εξέλιξη την οποία ο ίδιος θεωρεί **αναπόφευκτη**.[\[34\]](#)

Σημειωτέον ότι, εν τω μεταξύ, υπό το βάρος της ολοένα διογκουμένης αντιστάσεως των κυριάρχων Λαών, σε όλα τα κράτη-μέλη της Ε.Ε. (εξαιρουμένης μέχρι προ

καιρού της Ισπανίας, η οποία όμως μετέβαλε και αυτή γραμμή πλεύσεως) λαμβάνονται λίαν αυστηρά μέτρα για τον έλεγχο και τον περιορισμό της Μεταναστεύσεως, παρά τις αντίθετες συστάσεις της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (η τελευταία συστήνει, στην «Πράσινη Βίβλο» για την Μετανάστευση, «την διατήρηση σταθερών μεταναστευτικών εισροών στην Ευρώπη», χωρίς βεβαίως και να κόπτεται για τις επιπτώσεις και παρενέργειες, το τίμημα των οποίων άλλωστε θα κληθούν να καταβάλουν, τις επόμενες δεκαετίες, όχι οι γραφειοκράτες των Βρυξελλών αλλά οι απλοί πολίτες, και δη των μεσαίων και κατωτέρων οικονομικών στρωμάτων, που θα βλέπουν το περιβάλλον εντός του οποίου ζουν να επιδεινούνται δραματικώς).

Εν τούτοις, η Ολλανδία, η Μ. Βρεταννία, η Δανία, η Αυστρία, η Γερμανία, η Σουηδία κλπ έχουν ήδη εισαγάγει αυστηρότατο νομοθετικό πλαίσιο - αγνοώντας, και δικαίως, τις διεθνιστικές ιδεοληψίες της Νομενκλατούρας των Βρυξελλών. Μάλιστα δε το Λονδίνο εξήτησε και επέτυχε, ως γνωστόν, την εξαίρεσή του από το καθεστώς της Συνθήκης Σέγκεν, με κυρία αιτιολογία ακριβώς την διατήρηση του εθνικού ελέγχου της ροής μεταναστών από την ευρωπαϊκή ήπειρο προς τις Βρεταννικές Νήσους. Προ διετίας δε εξήγγειλε νέο νόμο που καθιστά άκρως επιλεκτική και ποιοτική την Μετανάστευση προς το Ηνωμένο Βασίλειο, με στόχο την προσέλκυση εξειδικευμένων επιστημόνων στα πεδία της Ιατρικής και των «τεχνολογιών αιχμής». Αλλά και στην απέναντι ηπειρωτική ακτή, ο Γάλλος Υπουργός Εσωτερικών (και κατά πάσαν πιθανότητα διάδοχος του Προέδρου Σιράκ στις εκλογές του 2007) Νικολά Σαρκοζύ εξέπεμψε ένα ευκρινέστατο μήνυμα, αυξάνοντας κατά 50% τις απελάσεις παρανόμων μεταναστών.

Προδήλως, τα ανωτέρω διαπιστωθέντα, υπό των δυτικών κρατών, περί αποτυχίας της επί σειράν ετών εφαρμοσθείσης μεταναστευτικής πολιτικής και, άρα, περί κατεπειγούσης ανάγκης επαναχαράξεώς της, ισχύουν καθ' ολοκληρίαν και για την Ελλάδα - ιδιαιτέρως δε σε συνάρτηση με την μείζονα απειλή για την Εθνική μας Ασφάλεια, την οποία θα αποτελέσει, μετά βεβαιότητας, ο Αλβανικός Αναθεωρητισμός εντός της προσεχούς 20ετίας - ιδίως μετά και την ολοκλήρωση και επισημοποίηση της αποσχίσεως του Κοσσυφοπεδίου.

Εν προκειμένω, πρέπει ευθαρσώς να λεχθεί ότι ξενίζει το γεγονός ότι οι εξελίξεις αυτές δεν φαίνεται να ανησυχούν τους Έλληνες πολιτικούς, ακόμη ολιγώτερο δε την πλέουσα σε πελάγη «πολυπολιτισμικής» μακαριότητας «διάνοηση» και τα ΜΜΕ. Αντιθέτως, η συνέχιση της κατασκευής, εκ του μη όντος, μιας συμπαγούς εθνοπολιτισμικής μειονότητας εντός της εθνικής επικρατείας - μειονότητας εμπορουμένης μάλιστα υπό εξόχως ανεπτυγμένης εθνικής αυτοσυνειδησίας και αλυτρωτικής εθνικιστικής ιδεολογίας - εξακολουθεί να αντιμετωπίζεται με αδιαφορία και πάντοτε εντός του (απαγορευτικού για κάθε επί της ουσίας συζήτησης) πλαισίου της «political correctness». Έτσι - σε μία περίοδο καθ' ην άλλες χώρες, παραδοσιακώς θεωρούμενες ως υποδείγματα ελευθεριαζούσης χαλαρότητας και ιδιαιτέρως επιρρεπείς σε τολμηρούς κοινωνικούς πειραματισμούς, αισθάνονται υποχρεωμένες, εκ των πραγμάτων, να

αναθεωρήσουν ριζικώς την φιλοσοφία και πολιτική τους (χαρακτηριστικό παράδειγμα η **Ολλανδία**) - *αντιθέτως*, στην **Ελλάδα** ο σχετικός δημόσιος διάλογος, στο ελάχιστο μέτρο που διεξάγεται - και υπό τους όρους ιδεολογικής τρομοκρατίας και ευτελισμού των πάντων, υπό τους οποίους διεξάγεται - εξαντλείται στην μυωπική θέαση των **ευκαιριακών κερδών** (για ορισμένους οικονομικούς ολιγάρχες), από την εκμετάλλευση φθηνής και ανασφάλιστης εργασίας, ή στην (**πρόσκαιρη μόνον**, όπως έδειξε η διεθνής εμπειρία)^[35] ανακούφιση των ασφαλιστικών ταμείων.

Σήμερα, παγκοσμίως, η **Μαζική Μετανάστευση** και το «**πολυπολιτισμικό**» ιδεολόγημα προδήλως χρησιμοποιούνται, από την Υπερεθνική και Μετα-Εθνική Οικονομική και Γραφειοκρατική Ελίτ και τους Ιδεολογικούς Μηχανισμούς των, ως **Δούρειος Ίππος** για την υπονόμευση και αποφλοιώση των νεωτερικών δημοκρατικών και συνταγματικών Εθνών-Κρατών, με την πολιτική-στρατηγική εκμετάλλευση των λεγομένων «**μειονοτήτων**». Στο πλαίσιο αυτό, **καταλύεται και το παραδοσιακώς ισχυρό επιχείρημα της εθνικής ομοιογένειας μιας χώρας, αφού, χάρις στην Μαζική Μετανάστευση / Λαθρομετανάστευση, «μειονότητες» μπορούν πλέον να κατασκευάζονται ή να εισάγονται ακόμη και εκεί όπου μέχρι πρότινος δεν υπήρχαν.**

Τυπικό παράδειγμα αποτελεί, εν προκειμένω, η περίπτωση της Ελλάδος: Καίτοι ήταν η **μόνη χώρα στην ΝΑ. Ευρώπη**, η οποία ανεδείκνυε, **μέχρι την δεκαετία του '90**, ένα (θαυμαστό) **εξαιρετικά υψηλό ποσοστό εθνολογικής ομοιογένειας** και δεν διέθετε εντός της κρατικής επικρατείας της ευμεγέθεις εθνοπολιτισμικές μειονότητες, εξαιρουμένης της ολιγάριθμης μουσουλμανικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης, **ωστόσο, η κατάσταση μετεβλήθη άρδην, εντός μιας δεκαετίας μόλις.**

Η χώρα μας, η οποία είχε καταβάλει **βαρύτατο φόρο αίματος** για να μπορεί να κανχάται μεταπολεμικώς για την εθνολογική της ομοιογένεια και συνοχή (*η υπόθεση αυτή της στοίχισε δύο Βαλκανικούς και δύο Παγκοσμίους Πολέμους καθώς και, κυρίως, την Μικρασιατική Καταστροφή*), ευρέθη αίφνης και **πάλι στο στάδιο μιας βαλκανικής χώρας της δεκαετίας του 1910**, κατοικούμενη από πλείστες όσες εθνικές, γλωσσικές και θρησκευτικές μειονότητες, μεταξύ μάλιστα των οποίων και μία άκρως συμπαγής, δημογραφικώς ανθηρά και προερχόμενη από όμορη χώρα, που παγίως είχε και **τόρα πάλι εγείρει εδαφικές διεκδικήσεις εναντίον ολοκλήρου της Δυτικής Ελλάδος.**

Για να το πούμε απλά: Αυτό το οποίο συνηθίζαμε να θεωρούμε ως το **μόνον «θετικό»** της ασύλληπτης ιστορικής και πολιτισμικής τραγωδίας που αναμφιβόλως υπήρξε η **εκρίζωση του Ελληνισμού της Ιωνίας και του Πόντου**, δηλαδή την δημιουργία, *τουλάχιστον*, εντός των συνόρων του Ελληνικού Κράτους, μετά το 1923, **μιας εθνικώς συνεκτικής κοινωνίας**, η οποία, παρά τα πλείστα άλλα κοινωνικά, οικονομικά ή πολιτικά προβλήματά της, δεν είχε - και δεν θα είχε - πλέον να αντιμετωπίζει και τον κίνδυνο «**εθνοτικοποίησης**» των αντιθέσεων αυτών

(κίνδυνο θανάσιμο ακόμη και για σοβαρές Βαλκανικές Δυνάμεις, όπως έδειξαν κατά καιρούς οι περιπτώσεις της Γιουγκοσλαβίας και της Ρουμανίας), αυτό, λοιπόν, το «θετικό» που μας κληροδότησαν οι μεγάλες ανακατατάξεις του 20ού αιώνας, με δραματική κορύφωση την *Μικρασιατική Καταστροφή και την Ανταλλαγή Πληθυσμών*, εξανεμίσθηκε εντός εκπληκτικώς βραχυτάτου χρονικού διαστήματος και με ασύλληπτη ευκολία (για την οποία είναι υπόλογοι ενόπιον του Ελληνικού Λαού και της Ιστορίας του οι πολιτικοί ιθύνοντες της τελευταίας 17ετίας, καθώς και οι ηθικοί-ιδεολογικοί αυτουργοί αυτού του πρωτοφανούς πολιτικού εγκλήματος).

Εκ των πραγμάτων, δεν μπορεί κανείς παρά να διαπιστώσει, οσονδήποτε καλόπιστος ή αφελής και αν είναι, ότι η **Μαζική Μετανάστευση** (ήγουν, για να ακριβολογούμε: **Λαθρομετανάστευση** - διότι, κατά την εύστοχη παρατήρηση του Περικλή Νεάρχου, εν Ελλάδι δεν έχουμε Μετανάστευση αλλά **Λαθρομετανάστευση!**) έγινε το εργαλείο μιας εθνοπολιτισμικής-γεωπολιτισμικής αναδιατάξεως, και, άρα, μπορεί να γίνει και εργαλείο γεωπολιτικής αναδιατάξεως του Ελληνικού Ιστορικού Χώρου και του Ελληνικού Έθνους-Κράτους.[36]

Η «επαναβαλκανοποίηση» της χώρας μας, η οποία μέχρι της μοιραίας δεκαετίας του '90, θεωρούσε ότι είχε **επιλύσει** ανεπιστρεπτί προβλήματα εθνολογικών / εθνοπολιτισμικών αντιθέσεων, έχει, αυτοδήλως, **κρίσιμη** σημασία για την **Εθνική Ασφάλεια**, δοθείσης της γεωγραφικής / γεωπολιτικής **θέσεως της Ελλάδος** στην καταπονημένη από το βάρος της Ιστορίας της **Βαλκανική** - μιας Ιστορίας που βρίθει αναλόγων αντιθέσεων και των εξ αυτών απορρευουσών διενέξεων και συρράξεων, και όπου οι πάσης φύσεως «**μειονότητες**» αξιοποιήθησαν επανειλημμένως, και κατά το απώτερο και κατά το πρόσφατο παρελθόν, από **εξωβαλκανικές** Ηγεμονικές Δυνάμεις για την επίτευξη συγκεκριμένων γεωπολιτικών σχεδιασμών.

Πρέπει συντόμως να προβληματισθούμε σοβαρά όχι μόνον για το ευρύτερο κοινωνικό κόστος, αλλά πολύ περισσότερο για το κόστος στην Εθνική Ασφάλεια και στην Κοινωνική Συνοχή, το οποίο μπορεί να επιφέρει, σε μία προοπτική 20ετίας και υπό ορισμένες γεωπολιτικές και διεθνοπολιτικές συνθήκες, η βεβιασμένη, και άνευ σαφούς και συγκροτημένου «corpus» κριτηρίων, ένταξη τρίτων, συμπαγών εθνοπολιτισμικών μορφωμάτων στον εθνικό χώρο (και στο εκλογικό σώμα).

Εν τούτοις, οι ιθύνουσες πολιτικές, κοινωνικές και πνευματικές ελίτ της χώρας μας μοιάζουν να έχουν απολύτως και αναντιρρήτως αποδεχθεί ως το πλέον αυτονόητο ότι η Ελλάς - *μία χώρα, η οποία διέβη από αναρίθμητες εθνικές τραγωδίες, ξένες κατοχές και δουλείες και καταστροφές, και παρά ταύτα επέτυχε να διαφυλάξει πάντοτε την εθνική της ταυτότητα και την εθνοπολιτισμική και ιστορική της συνέχεια* - αυτή, λοιπόν, η χώρα σήμερα όχι «απλώς» ακολουθεί την μοίρα άλλων ατυχών χωρών-θυμάτων της παγκοσμιοποίησεως, αλλά έχει αναχθεί σε «προνομιακό» πεδίο εφαρμογής των γεωπολιτικών και γεωπολιτισμικών

σχεδιασμών της παγκοσμιοποίησεως, δηλαδή των «πολυπολιτισμικών» πειραμάτων, τα οποία ευθέως απειλούν την εθνική και κοινωνική συνοχή της, την εθνική της ασφάλεια και την πολιτική και πολιτειακή σταθερότητά της.

Ο αριθμός των μεταναστών - νομίμων (ανάγνωθι: νομιμοποιηθέντων εκ των υστέρων) και παρανόμων (διάβαζε: μη εισέτι νομιμοποιηθέντων) - υπολογίζεται σήμερα επισήμως σε ενάμισυ περίπου εκατομμύριο, ποσοστό που αντιστοιχεί στο 15% περίπου του πληθυσμού της χώρας. Στον αριθμό αυτό δεν περιλαμβάνονται οι λαθρομετανάστες που δεν έχουν συμπληρώσει δώδεκα μήνες παραμονής και οι οποίοι υπολογίζονται σε άλλες 500.000 περίπου. Η εφαρμογή της οδηγίας για οικογενειακή επανένωση σημαίνει στην πράξη, αυτοδικαίως, άλλα τρία ή τέσσερα εκατομμύρια (3.000.000 - 4.000.000) νομίμων μεταναστών, απλώς και μόνον κατ' εφαρμογήν της Κοινοτικής Οδηγίας. Συγκεκριμένα, εάν υπολογίσουμε την άφιξη της συζύγου και δύο τέκνων για το ενάμισυ εκατομμύριο λαθρομετανάστες που ήδη ευρίσκονται εν Ελλάδι (το έλασσον που μπορούμε να υποθέσουμε, λογικώς και βασίμως, παραβλέποντας προς στιγμήν και για την οικονομία της αναλύσεως ότι οι **τριτοκοσμικής, και δη **μουσουλμανικής**, προελεύσεως οικογένειες διαθέτουν κατά κανόνα **πολύ περισσότερα των δύο τέκνων**), αν, λοιπόν, δεχθούμε ως βάση υπολογισμού την **εξαιρετικά μετριοπαθή** εκτίμηση των τριών επιπλέον οικογενειακών μελών, που θα σπεύσουν να κάνουν χρήση του δικαιώματος της επανενώσεως, τότε τούτο σημαίνει, σε προοπτική μόλις μιας πενταετίας ή δεκαετίας π.χ., άφιξη τεσσεράμισυ ακόμη εκατομμυρίων (4.500.000) αλλοδαπών.**

Οπότε θα έχουμε, πάντα κατά τους πλέον συγκρατημένους υπολογισμούς, ένα άθροισμα άνω των πεντέμισυ εκατομμυρίων αλλοδαπών (5.500.000) εντός μιας δεκαετίας. Εάν δε προσθέσουμε σε αυτούς και τις 500.000 εκείνων που δεν έχουν συμπληρώσει δώδεκα μήνες παραμονής (όπως ορθώς επισημαίνει, στις πάντοτε θαυμάσιες αναλύσεις του στο «Παρόν» της Κυριακής ο Περικλής Νεάρχου), συμπεριλάβουμε δε και αυτούς, ως θα έχουμε υποχρέωση, στις πρόνοιες της Κοινοτικής Οδηγίας για την Οικογενειακή Επανένωση, τότε έχουμε ακόμη ενάμισυ εκατομμύριο νομίμων μεταναστών (1.500.000). Άρα, συνολικώς, **7 εκατ. αλλοδαπών** - εντός μιας δεκαετίας.

Προδήλως, δεν απαιτούνται μαντικές ικανότητες για να προβλέψει και να αντιληφθεί κανείς το τι μέλλει γενέσθαι, σε αυτήν την περίπτωση: Δεδομένου μάλιστα ότι ο **συντελεστής γεννήσεως** των μεταναστών είναι **δύομισυ φορές περίπου μεγαλύτερος** εκείνου του ελληνικού πληθυσμού, είναι ηλίου φαεινότερον ότι η χώρα θα κατοικείται από **πληθυσμό ο οποίος, κατά πλειοψηφίαν, δεν θα είναι ελληνικής καταγωγής αλλά ξενικής - εθνολογικής και πολιτισμικής - καταγωγής.** Η Ελλάς ΔΕΝ θα είναι πλέον η χώρα των Ελλήνων, φιλοξενούσα και ένα εύλογο και αφομοιώσιμο αριθμό μεταναστών - **αντιθέτως**, θα έχει μεταλλαχθεί σε μία, **πλειοψηφικώς, τριτοκοσμική / αφροασιατική (κατά μέγα μέρος δε και μουσουλμανική) χώρα.** Θα είναι μία «πολυπολιτισμική» χώρα κειμένη κάπου στο βάθος ενός από τους **ομοκέντρους κύκλους της διηρυσμένης E.E., μεταξύ Βοσνίας-**

*Και το ερώτημα που αυτονοήτως και λογικώς τίθεται, είναι: Δεν εκσκέφθησαν αυτά τα αυτόδηλα οι πολιτικοί ιθύνοντες και οι αυτόκλητοι πνευματικοί ταγοί και γνωμηγήτορες της χώρας μας; Πώς είναι δυνατόν να συζητεί κανείς, να εισηγείται και να νομοθετεί την εγκατάσταση στην Ελλάδα, στο άμεσο ορατό μέλλον, μιας στρατιάς επτά εκατομμυρίων αλλοδαπών; Και είναι δυνατόν οι όποιες **μονοδιάστατες, οικονομιστικές** προσεγγίσεις, **ότι τάχα δια της αθρόας εισαγωγής ανθρωπίνων μαζών θα λύσει η ελληνική πολιτική το ασφαλιστικό πρόβλημα**, να δικαιολογούν ένα **τέτοιον διαστάσεων και επιπτώσεων εθνικό ατόπημα**; Όταν μάλιστα πρόκειται για **εξαιρετικά ρηχές, επιπόλαιες και εν τέλει αντιπαραγωγικές, ακόμη και με στενώς οικονομικά κριτήρια εξεταζόμενες, προσεγγίσεις, όπως κατέδειξε η εμπειρία άλλων προηγμένων χωρών!***

Στοιχειώδης λογική υποδεικνύει ότι το μέτρο της οικογενειακής επανενώσεως - καθώς επίσης και μία σειρά λοιπών μέτρων (αυτόματη ανανέωση των αδειών παραμονής και εργασίας κοκ) - **έχουν ασφαλώς την θέση τους (για λόγους ανθρωπιστικούς αλλά και ορθολογικούς) στο πλαίσιο της νόμιμης και ελεγχόμενης μεταναστεύσεως, οπότε και είναι εξ αρχής καθορισμένοι και σαφείς οι όροι και οι προϋποθέσεις.**

Εξ άλλου, και αυτό οφείλει να υπογραμμισθεί, στις προηγμένες δυτικές χώρες (Ολλανδία, Ηνωμένο Βασίλειο, Δανία, Ιταλία κλπ), θεωρείται αυτονόητη υποχρέωση των ιθυνόντων της Εθνικής Μεταναστευτικής Πολιτικής ο **προσδιορισμός, με απόλυτη σαφήνεια, ενός ορίου αντοχής του συστήματος και ασφαλείας του κράτους.** Το όριο αυτό κυμαίνεται αλλού στο **δύο τοις εκατόν (2%)**, αλλού στο **τρία τοις εκατόν (3%)** του πληθυσμού (**Ολλανδία, Ιταλία**), αλλά πάντως πουθενά και σε καμμία σοβαρή δυτική χώρα, που σέβεται τον εαυτόν της και τους πολίτες της και δεν υποθηκεύει το εθνικό και πολιτικό μέλλον της, δεν υπερβαίνει το 10%, όπως ήδη από ετών συμβαίνει εν Ελλάδι, όπου η Μετανάστευση έχει ήδη υπερβεί το 15% και ενδεχομένως και το 20%! Η διατήρηση του μεταναστευτικού στοιχείου σε ένα **σαφώς καθορισμένο και απολύτως εύλογο ποσοστό** δεν προξενεί σοβαρά προβλήματα στην χώρα υποδοχής, μειώνει την εκδήλωση **εθνοπολιτισμικών τριβών και εντάσεων**, βοηθά στην **ομαλή και απρόσκοπτη ενσωμάτωση των ιδίων των μεταναστών και μεγιστοποιεί το όφελος για την οικονομία και την κοινωνία** εν γένει, συμβάλλοντας στην αναπλήρωση του δημογραφικού ελλείμματος και, τελικώς, στην **ιστορική συνέχεια ενός λαού, μέλη του οποίου καθίστανται, στο διάβα του χρόνου, και οι γόνοι των επήλυδων.**

*Αυτό άλλωστε συνέβαινε, εν πολλοίς, παλαιόθεν στις ανθρώπινες κοινωνίες εν γένει - και στην διαδρομή του Ελληνικού Έθνους ειδικότερα. **Άλλο πράγμα**, όμως, αυτό και εντελώς άλλο η βίαη, ραγδαία και ριζική μεταβολή της εθνολογικής υποστάσεως μιας χώρας δια της εισβολής συμπαγών μαζών ξένων. Αυτό επίσης συνέβαινε παλαιόθεν, και οδηγούσε πάντοτε - από την ύστερη Ρώμη έως*

το Κοσσυφοπέδιο του '90 - με μαθηματική ακρίβεια σε εθνοφυλετικές, εθνοθηρησκευτικές και εν γένει εθνοπολιτισμικές διενέξεις καθώς και στην κατάλυση κρατών και κοινωνιών.

Στην πραγματικότητα, σήμερα αντιμετωπίζουμε άμεση και ορατή απειλή ολικής αλλοιώσεως της εθνολογικής συνθέσεως της χώρας και της εθνοπολιτισμικής υποστάσεως και ιδιοπροσωπίας του Ελληνικού Λαού, ισοδυναμούσα με εθνοκτονία ή εθνοκάθαρση (χαμηλής εντάσεως, προς το παρόν). Τούτο οφείλει να είναι απολύτως σαφές στην υπεύθυνη πολιτική ηγεσία αλλά και στους αρμοδίους των ποικίλων Οργάνων της Διοικήσεως, των συμβουλευτικών Ινστιτούτων και των ΜΜΕ. Πλάνες, ψευδαισθήσεις, ιδεοληψίες ή υπεκφυγές δεν συγχωρούνται εν προκειμένω.

Το γεγονός, εξ άλλου, ότι ο Ελληνικός Λαός ουδέποτε ερωτήθη σχετικώς, δεν απαλλάσσει τις πολιτικές ηγεσίες από τις ευθύνες τους. Αντιθέτως, τις καθιστά ακόμη βαρύτερες. Άλλωστε, είναι ενδεικτικό ότι ο Λαός, ακόμη και αν δεν γνωρίζει - ή δεν γνωρίζει λεπτομερώς - διατηρεί, ακόμα, ένστικτο συλλογικής επιβιώσεως - και υπό την έννοια αυτή ενστικτωδώς αντιδρά αρνητικώς έως εχθρικώς στην επιχειρούμενη εθνομετάλλαξη, ως εμφανίζεται από όλες τις μετρήσεις. Και τούτο αποκτά απείρως μεγαλύτερη σημασία εάν συνυπολογισθεί η ένταση των διεξαγομένων επί σειράν ετών Ψυχολογικών Επιχειρήσεων, δαπάναις πλείστων όσων ξένων και ημεδαπών κέντρων, και ο ανηλεής βουβαρδισμός προπαγάνδας που υφίσταται ο Λαός, επί του ζητήματος, από το σύνολο των ΜΜΕ και των Ιδεολογικών Μηχανισμών του κράτους και της κοινωνίας, που ελέγχονται, φευ, καθ' ολοκληρίαν από την γνωστή και σεσημασμένη πανίσχυρη μειονοψηφία των εξτρεμιστών του Ολοκληρωτικού Μετα-Εθνικού Προοδευτισμού (*ισχνή μεν μειονοψηφία στον λαό, πλην όμως πανίσχυρη πλειονοψηφία στα ΜΜΕ, τα πανεπιστήμια, τα παιδαγωγικά ινστιτούτα και τους λοιπούς ιδεολογικούς μηχανισμούς του κράτους*).

Για τον λόγο αυτό, προφανώς, επιχειρείται και η λεγόμενη μη ελληνοκεντρική και μετα-εθνικά δομημένη κατασκευή της Ιστορίας, με ανοικτά και θρασύτατα ομολογημένη και διακεκηρυγμένη την πρόθεση κατεδαφίσεως του «παρωχημένου», τάχα, «παπαρρηγοπούλειου σχήματος» της συνέχειας του Ελληνισμού:

- με έμφαση στην αμφισβήτηση της υπάρξεως μιας ελληνικής εθνικής ταυτότητας, συνέχειας και ιστορίας,
- με εμμονή στην ανάδειξη τοπικών, επιμέρους «ταυτοτήτων», αντί της «ανύπαρκτης», υποτίθεται, και «φαντασιακά κατασκευασμένης» εθνικής,
- με πλήρη αποσιώπηση κρίσιμων φάσεων και γεγονότων της εθνικής μας Ιστορίας (όπως οι εθνικοαπελευθερωτικοί αγώνες των Ελλήνων, η καταστροφή του Μικρασιατικού Ελληνισμού ή το Έπος του 1940-41),

- με σταλινικού-γκαιμπελικού τύπου διαστρέβλωση και παραγάραξη άλλων, με εξιδανίκευση της «πολυπολιτισμικής» Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κ.λ.π.

Σχετικώς, παραπέμπω και στο ενδιαφέρον άρθρο που έγραψε ο **Στρατηγός Παρασκευόπουλος**, στους «Προβληματισμούς». Επιλέγων δε, επιθυμώ στο σημείο αυτό να παραπέμπω και στην λίαν ενδιαφέρουσα υπόμνηση του **Στρατηγού Καζούκα**, στο αυτό τεύχος (37) των «Προβληματισμών», κατά την οποία, ο Πρωθυπουργός της μακρινής Ιαπωνίας εδήλωσε: «*Η Ιαπωνία καθίσταται φυσιολογικό κράτος, αποκτώσα Ένοπλες Δυνάμεις, οι οποίες και θα κατοχυρωθούν στο αναθεωρούμενο Σύνταγμα, όπου και ο κεντρικός άξονας της Παιδείας θα είναι η καλλιέργεια του πατριωτισμού.*» Στην Ελλάδα, το Σύνταγμα ακόμη **δεν** περιλαμβάνει αντρίστοιχο κεφάλαιο «Εθνική Άμυνα και Ασφάλεια», σημειώνει ο Στρατηγός.

Και ο έχων την τιμή να σας ομιλεί θα προσέθετε: *Ούτε η Ελληνική Παιδεία περιλαμβάνει πλέον αντίστοιχο κεφάλαιο για τον πατριωτισμό, ο οποίος, εξοβελισμένος ήδη από πολλών ετών από τα πανεπιστήμια και τα λύκεια, εξεδιόχθη πλέον ολοσχερώς - στανικώς - εφέτος και από τα σχολικά βιβλία του δημοτικού.* Προς δόξαν της ανιστόρητης διεθνιστικής (άλλοτε σταλινικής-τροτσκυστικής και τώρα νεοταξικής) «διανόησης» που συνεχίζει (έστω και αν τα εμβάσματα έρχονται τώρα από αλλού, από τις Βρυξέλλες και τα ιδρύματα του Σόρος) την παλαιά της τέχνη της παραποιήσεως της Ιστορίας και την γνωστή σοβιετική παράδοσι των «Λευκών Σελίδων» της ιστοριογραφίας - με την πλήρη όσο και σκανδαλώδη κάλυψη της πολιτικής ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας και του (κατ' ευφημισμόν καλουμένου) Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, αλλά και των ΜΜΕ, και με τα χρήματα των Ελλήνων φορολογουμένων!

Δυστυχώς, φαίνεται ότι το πάλαι ποτέ «αρχοντικόν γένος των Ελλήνων» (Γιανναράς) βάλθηκε να επαληθεύσει την ισχύν του ρηθέντος ότι «μωραίνει Κύριος όν βούλεται απολέσαι».

[1] Πρβλ. Murray, Douglas J. / Viotti, Paul R. (Edit.), The Defense Policies of Nations, Third

Edition, Baltimore / London, 1994, Introduction, σελ. xix.

[2] Περί της Πολιτικής Εθνικής Ασφαλείας πρβλ. Huntington, Samuel P., The Soldier and the State. The Theory and Politics of Civil-Military Relations, 19th printing, Cambridge, Massachussetts / London, England, 2002, σελ. 1. Περί του όρου «Εθνική Ασφάλεια» πρβλ. Morgenthau, ένθ. ανωτ., ιδίως κεφ. 1,3,8 και 32.

[3] Σύμφωνα με τον κλασικό ορισμό του Sir Basil Liddell-Hart, ο όρος «Στρατηγική» σημαίνει την τέχνη του εναρμονισμού των δυνατών πολιτικών επιλογών προς τα διαθέσιμα στρατιωτικά μέσα. Πρβλ. Liddell-Hart, *Strategy*, New York, 1967, σελ. 335. Ο Huntington ομιλεί περί «Military Security Policy», πρβλ. Huntington, *ένθ. ανωτ.*

[4] Πρβλ. Huntington, *ένθ. ανωτ.*

[5] Weston, Charles, *Transatlantische Neuorientierung - Amerikanisch-europäische Buendnispolitik nach der Aera des Kalten Krieges*, Muenchen, 1993, σελ.130.

[6] Περί του διεθνούς εμπορίου ναρκωτικών ως απειλής για την Εθνική και Διεθνή Ασφάλεια πρβλ. Friesendorf, Cornelius, *Der internationale Drogenhandel als sicherheitspolitisches Risiko*, *Forschungsberichte Internationale Politik*, τόμος 27, Muenster, 2001.

[7] Πρβλ. FAZ, 24/11/2004.

[8] Όρα Brimelow, Peter, «Alien Nation. Common Sense About America's Immigration Disaster», NY 1995/1996, σελ. 202 κ. εξ., ιδίως σελ. 210.

[9] Luhmann, N., *Art. Gesellschaft (4) und Wienold, H., Art. Gesellschaft (5,6) εις: Fuchs, W. et al. (Hrsg.), «Lexikon zur Soziologie»*, Opladen 1988, σ. 268 κ.εξ.

[10] Gehlen, Arnold, «*Der Mensch*», Bonn 1958, σ. 39 κ.εξ. και 85 κ.εξ.

[11] Περί της κρατούσης ιδεολογικής τρομοκρατίας όρα Finkielkraut, Alain, «*Régister au discours de la dénonciation*», *Le Journal Du Sida*, Avril 1995.

[12] Hofstätter, P.R., «*Einführung in die Sozialpsychologie*», Stuttgart 1959, σ. 92.

[13] Πρβλ. Brimelow, «Alien Nation».

[14] Όρ. ανωτ., σελ. 17 κ. εξ.

[15] Paine, Thomas, *Common Sense, The Rights of Man, and Other Essential Writings of Thomas Paine*, NY 1984, σελ. 39 κ. εξ.

[16] Πρβλ. Brimelow, σελ. 14-16 και 141.

[17] Πρβλ. Mercer, Ilana, «The Problem With Immigration», «Return To Reason», *World Net Daily*, 6/2/2002.

[18] Πρβλ. Huntington, Samuel P., «Who Are We? The Crisis of American Identity».

[19] Conway, David, «In Defence of the Realm. The Place of Nations in Classical Liberalism».

[20] Schreckler, Ellen, *Immigration and Internal Security: Political Deportation During the McCarthy Era*.

[21] Συναφώς όρα Gabriel Sheffer, «Ethno-National Diasporas and Security».

[22] Για το ακριβές περιεχόμενο του Διατάγματος όρα «Décrets, arrêtés, circulaires. Textes généraux. Ministère de l' Intérieur et de l' Aménagement du Territoire. Rapport au Premier ministre relatif au décret no 2005-1387 du 8 novembre 2005 relatif à l' application de la loi no 55-385 du 3 avril 1955».

[23] Παράβαλε De Borchgrave, Arnaud, «Commentary: European Disaster Zone», United Press International, 10/11/2005.

[24] Πρβλ. ανωτέρω.

[25] UPI, «France to Extend State of Emergency», 14/11/2005.

[26] Ο ενταύθα παρατιθέμενος πρώτος απολογισμός απωλειών και ζημιών βασίζεται σε στοιχεία δημοσιευθέντα στον Γερμανικό Τύπο της 10^{ης} και 11^{ης} Νοεμβρίου τρέχ. έτους.

[27] Πρβλ. Lattas, ένθ. ανωτ.

[28] Αξιοσημείωτη η **κολοσσιαία διαφορά και περιεχομένου και ύφους** προς όσα, και προσφάτως, ελέχθησαν εν **Ελλάδι** από επιφανείς πολιτικούς αμφοτέρων των κομμάτων εξουσίας και, φυσικά, της Αριστεράς, εξ αφορμής του - προφανώς *κατ' ευφημισμόν* καλουμένου - «**Μεταναστευτικού Νόμου**», ο οποίος, σε **δύο** τουλάχιστον **κρίσιμα** σημεία, **ορίζει ακριβώς τα αντίθετα** των όσων επιτακτικώς απαιτούν οι σημερινές εξελίξεις: **πρώτον, νομιμοποιεί εκ των υστέρων**, για τρίτη φορά, την διάπραξη του **αδικήματος της παρανόμου εισόδου** στην χώρα μας, αποστέλλοντας έτσι - *εξ αντικειμένου* - το ευκρινές **μήνυμα** προς τους οργανωτές του **Διεθνικού Δουλεμπορίου** ότι, **θάπτον ή βράδιον, η λαθρομετανάστευση εν Ελλάδι νομιμοποιείται**, γεγονός που, κατά **σωρευμένη εμπειρία** των Δυτικών Κρατών και ιδικήν μας, δίδει το **πράσινο φως** για την **εισβολή και νέας, τετάρτης, στρατιάς λαθρο-μεταναστών**, και, *δεύτερον*, υιοθετώντας το **μοιραίο**, όπως είδαμε, κριτήριο της **οικογενειακής επανενώσεως** οδηγεί στον **θεαματικό πολλαπλασιασμό** του ήδη **δυσαναλόγως υψηλού** για τα πληθυσμιακά δεδομένα της χώρας μας **ποσοστού αλλοδαπών**, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για την **εθνολογική και κοινωνική συνοχή** και την **εθνική ασφάλεια**, μακροπροθέσμως.

[29] The Guardian, 10/11/2005.

[30] Πρβλ. Taguieff, P.-A., «La force du prejuge - Essai sur le racisme et ses doubles», Paris 1987.

[31] Συνέντευξη του Peter Scholl-Latour: Schwarz, Moritz, «Dann gibt es bei uns bosnische Verhältnisse», JF, 17./24. Dezember 2004.

[32] Συνέντευξη Fritz Bolkestein στην «FRANKFURTER ALLGEMEINE ZEITUNG», φ. της 15/12/2004.

[33] Όρ. ανωτ.

[34] Όρ. ανωτ.

[35] Για μία ψύχραιμη και απομυθοποιημένη προσέγγιση των αληθών οικονομικών συνεπειών της μαζικής μεταναστεύσεως πρβλ. Brimelow, ένθ. ανωτ., σελ. 138 κ.εξ.

[36] Για τον όρο «γεωπολιτισμικός» παραπέμπω στον εξέχοντα Γερμανό συγγραφέα **Heinz Brill**. Οφείλω να υπενθυμίσω, για λόγους δεοντολογίας, ότι τον - εν πολλοίς άγνωστο παρ' ημίν - όρο εισήγαγε στην ελληνική επιστημονική κοινότητα ο Καθηγητής Γεωπολιτικής **Ιωάννης Μάζης**.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
«ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
12-14 Φεβρουαρίου 2007

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ Ε.Ε.

Υπό κ. Ρ. ΦΑΚΙΟΛΑ
Ομότιμου Καθηγητού Οικονομικής ΕΜΠ

Εισαγωγή

Το διαχρονικό φαινόμενο της μετανάστευσης προσδιορίζεται από πολλούς παράγοντες (δημογραφικούς, πολιτικούς, οικονομικούς κ.ά) και είναι σχεδόν ανεξάρτητο από τα μεταβαλλόμενα συστήματα διακυβέρνησης και τις οικονομικές συγκυρίες. Κατά κανόνα, με τη μετανάστευση μειώνονται τα δημογραφικά πλεονάσματα και ελλείμματα μεταξύ χωρών και οι αναντιστοιχίες προσφοράς και ζήτησης στην εσωτερική αγορά εργασίας κάθε χώρας. Τα τελευταία όμως χρόνια εκδηλώνεται έντονη δυσαρέσκεια από πολλούς γηγενείς για τους μετανάστες αλλά και από μεγάλες ομάδες μεταναστών πρώτης και δεύτερης γενιάς για τις συνθήκες διαβίωσης και επαγγελματικής τους εξέλιξης στις χώρες υποδοχής, παρά τα γενναία μέτρα που έχουν ληφθεί για την ενσωμάτωση και την πολιτογράφηση τους.

Από τις αρχές της δεκαετίας του 1980 η ΕΕ έχει λάβει πολλές αποφάσεις που δεσμεύουν τα μέλη της με κοινά μέτρα για την εισροή, την εγκατάσταση και το νομικό καθεστώς των μεταναστών από τρίτες χώρες. Σκοπός ήταν η διαμόρφωση μιας κοινής πολιτικής μετανάστευσης και ασύλου (ΚΜΠ) που θα συνέβαλε στην ομαλή λειτουργία της κοινής αγοράς και θα ενίσχυε τη συνοχή ανάμεσα στις χώρες-μέλη, όπως η κοινή αγροτική πολιτική (ΚΑΠ) και το ενιαίο νόμισμα ευρώ. Το θεσμικό όμως αυτό εγχείρημα παρουσιάζει πολλές δυσχέρειες στο «ιδιάζον-είδος συνομοσπονδίας» που αποτελεί η ΕΕ.

Οι νόμιμοι μετανάστες στην ΕΕ ξεπερνούν τα 22 εκατ. και οι δίχως άδεια υπολογίζονται σε άνω των 4 εκατ. Κάθε χρόνο περίπου 500.000 γίνονται δεκτοί, 3 εκατ. εισέρχονται παράνομα και πάνω από 2 εκατ. επαναπροωθούνται ή απελαύνονται. Πολλά επίσης εκατομμύρια πρόσφατων μεταναστών και των οικογενειών τους έχουν πολιτογραφηθεί και, συνεπώς, δεν αναφέρονται στις στατιστικές ως αλλοδαποί. Επειδή παλαιότεροι και νέοι μετανάστες είναι διασπαρμένοι στον κοινοτικό χώρο με πυκνότητες που ανέρχονται από 3% έως 10% και πλέον του συνολικού πληθυσμού κάθε χώρας, όλες οι χώρες χαρακτηρίζονται από υψηλό βαθμό πολυ-εθνικότητας και πολυ-πολιτισμικότητας. Επιπλέον, πολλά εκατομμύρια πολιτών τρίτων χωρών εκδηλώνουν με διάφορους τρόπους την επιθυμία τους να εισέλθουν και να εγκατασταθούν στην ΕΕ, η πλειονότητα ως

οικονομικοί μετανάστες, αλλά και πολλοί για ανθρωπιστικούς λόγους ή για να ζητήσουν άσυλο (παγκοσμίως 680.000 το 1992 και 350.000 το 2003 ζήτησαν άσυλο-UNHCR και SOPEMI 2002, 2003).

Στο πρώτο κεφάλαιο πιο κάτω εξετάζεται η ανάγκη για στην διαμόρφωσή ΚΜΠ, το αντικείμενό της, η πρόοδος που έχει συντελεστεί και οι δυσχέρειες που αντιμετωπίζονται. Στο δεύτερο κεφάλαιο αξιολογούνται τα κύρια πρότυπα ενσωμάτωσης των αλλογενών μεταναστών και στο τρίτο διερευνάται η μεταναστευτική πολιτική της Ελλάδας.

1. Η επιδίωξη κοινής μεταναστευτικής πολιτικής στην ΕΕ

Η μετανάστευση αποτελεί μέρος μιας συμπληρωματικής στρατηγικής της ΕΕ για την ικανοποίηση των δημογραφικών και οικονομικών της αναγκών και των σχέσεων της με τις χώρες αποστολής. Με το όραμα της ολοκλήρωσης, η ΕΕ φιλοδοξεί να εξελιχθεί σε μια οικονομία βασισμένη στη γνώση, ικανή να πετύχει μια διατηρήσιμη ανάπτυξη, με μεγαλύτερη εσωτερική συνοχή και ευρύτερη διεθνή επιρροή.

Αντικείμενο της ΚΜΠ

Ενώ το αντικείμενο της μεταναστευτικής πολιτικής κάθε χώρας είναι να επηρεάζει το μέγεθος και τη σύνθεση των ροών με σκοπό να μεγιστοποιεί το καθαρό όφελος της μεταναστευτικής επικοινωνίας, η ΚΜΠ αποσκοπεί να συνδυάζει τους αυστηρούς περιορισμούς στη διακίνηση της εργασίας στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ, με την ελεύθερη σχεδόν διακίνηση στον κοινοτικό χώρο των νομίμων πολιτών τρίτων χωρών. Η Συνθήκη Schengen (1986) εξασφαλίζει το δικαίωμα κάθε νόμιμου μετανάστη σε μια χώρα-μέλος και στις εκτός ΕΕ Νορβηγία και Ισλανδία να κυκλοφορεί και να εργάζεται στις λοιπές (εξαιρουμένων της Μεγάλης Βρετανίας και Ιρλανδίας που δεν την έχουν ακόμη υπογράψει). Η ΚΜΠ αποσκοπεί επίσης να εναρμονίζει την εθνική πολιτική μετανάστευσης των χωρών-μελών με γενικότερα μέτρα πολιτικής που αφορούν όλες τις χώρες, περιορίζοντας με τον τρόπο αυτό τις πρωτοβουλίες των χωρών μελών.

Με την έξαρση της τρομοκρατίας διεθνώς, ακόμη και μεγάλες χώρες θεωρούν την εθνική τους ασφάλεια ως μια συλλογική διαχείριση για την αντιμετώπιση των (παράλληλων) εσωτερικών και διεθνών απειλών, την αστυνόμευση των συνόρων και την υπεράσπιση της εθνικής τους κυριαρχίας. Οι παράγοντες αυτοί μετρούν πλέον περισσότερο από την άμυνα του εθνικού εδάφους σε εξωτερική επίθεση. Είναι λοιπόν μεγάλης σημασίας για την ΕΕ πόσους, ποιούς και κάτω από ποιες συνθήκες κάθε χώρα-μέλος δέχεται αλλοδαπούς στο έδαφός της. Σε πρόσφατη έκθεση του, το NATO αναφέρει ότι «από μόνο του δεν μπορεί να αντιμετωπίσει τα

προβλήματα της τρομοκρατίας. Χρειάζονται επίσης η συνεργασία των δυνάμεων καταστολής σε διεθνές επίπεδο, η διεθνής οικονομική και κοινωνική ανάπτυξη και η βελτίωση στους τρόπους ενσωμάτωσης των μεταναστών στις κοινωνίες μας» (Debating Euro-Atlantic Security Option, Brussels 2004:39).

Πρόοδος στη διαμόρφωση κοινής πολιτικής

Οι πρόοδοι στη διαμόρφωση κοινής πολιτικής είναι σημαντικές:

- Για την ένταξη νέων χωρών με ιστορικό μεγάλης αποδημίας, καθορίζονται μεταβατικές περίοδοι και ειδικές ρυθμίσεις για την ελεύθερη διακίνηση της εργασίας (7 χρόνια για την Ελλάδα το 1981, 2-7 χρόνια, ανάλογα με τη χώρα υποδοχής και το είδος της εργασίας, για τις 10 χώρες που εντάχθηκαν την 1.5.2004 κλπ.).
 - Οι διαπραγματεύσεις για την ένταξη της Τουρκίας που αποφασίστηκαν την 17.12.2004 ενδέχεται να διαρκέσουν πολλά χρόνια και να επιβληθούν ειδικές ρυθμίσεις, ακόμη και μόνιμες ρήτρες σε πρωτεύοντα θέματα, περιλαμβανομένης και της ελεύθερης κυκλοφορίας προσώπων. Ενδέχεται επίσης να μην οδηγήσουν σε πλήρη ένταξη αλλά σε μια «ανοικτή διαδικασία», μια «πρόσδεση με τον ισχυρότερο δυνατό τρόπο προς την Ευρώπη». Ως κύριες αιτίες προβάλλουν τα προβλήματα που αντιμετωπίζονται στη σύγκλιση του τουρκικού επιπέδου οικονομικής και κοινωνικής ανάπτυξης προς τα ευρωπαϊκά επίπεδα και τα εκατομμύρια των τούρκων εργατών που επιθυμούν να εγκατασταθούν στην ΕΕ.
- **Ενσωματώθηκε στο κοινοτικό κεκτημένο (*acquis communautaire*) η Συνθήκη Schengen.**
 - **Εφαρμόζεται πιο αποτελεσματικά η Συμφωνία του Δουβλίνου (1990) που προβλέπει την τήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων για όλους τους αλλοδαπούς, ανεξάρτητα από τη νομική τους κατάσταση. Αυξάνονται δε συνεχώς οι καταγγελίες στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για σχετικές παραβιάσεις.**
 - **Επιτεύχθηκε η συνεργασία πολλών οργάνων της ΕΕ με μεγάλο αριθμό Μη Κυβερνητικών Οργανώσεων που ενεργοποιούνται σε όλες τις χώρες.**
 - **Έχουν οργανωθεί διάφορα προγράμματα σχετικά με τους μετανάστες, όπως π.χ. ο «Αινείας» (από τον μυθικό ήρωα που, μετά την καταστροφή της Τροίας, οδήγησε τους επιζήσαντες σε νέα γη), που τους βοηθά να επιστρέφουν στην πατρίδα τους.**

Αντίρροπες τάσεις της «εθνικής» μεταναστευτικής πολιτικής

Κάθε χώρα χρειάζεται μετανάστες με διαφορετικά δημογραφικά και εργατικά χαρακτηριστικά. Ευρύτερα δε κοινωνικά στρώματα σε κάθε χώρα εκφράζουν διαφορετικές απόψεις για τη μεταναστευτική πολιτική. Πολλοί αντιδρούν εάν εισρέει μεγαλύτερος αριθμός αλλοδαπών από εκείνον που θεωρούν ότι μπορεί να ενσωματωθεί οικονομικά και κοινωνικά. Οι αντιδράσεις μπορεί να είναι εργατικές, κοινωνικές ή να προέρχονται από όσους εκτιμούν ότι οι αλλοδαποί επιβαρύνουν υπέρμετρα την κρατική κοινωνική πρόνοια και την κοινωνική ασφάλιση, σε ένα περιβάλλον με αυξανόμενες πιέσεις για συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους. Ενδεικτικές είναι οι πρόσφατες σχετικές αντιδράσεις σε Γαλλία, Ολλανδία, Δανία, Αυστρία και Ελλάδα, από κόμματα που τάσσονται υπέρ αυστηρότερων μέτρων για τη μετανάστευση.

Μεγάλες όμως κατηγορίες επιχειρηματιών κάθε κατηγορίας και αυτοαπασχολουμένων που απασχολούν εποχικούς κυρίως εργάτες προβάλλουν αιτήματα για μεγαλύτερη εισροή μεταναστών όταν αντιμετωπίζουν ελλείψεις για εποχικές κυρίως αλλά και για μονιμότερες εργασίες. Το πολιτικό ερώτημα πόση διαφορετικότητα μπορεί να αντέξει μια χώρα είναι εύλογο για το σύνολο της μετανάστευσης. Δεν φαίνεται όμως ότι ισχύει για την αγορά εργασίας, όπου η αποδοτικότητα της εργασίας είναι το καθοριστικό στοιχείο. Ένα εργοτάξιο π.χ. μπορεί να λειτουργεί αποδοτικά με οποιαδήποτε σύνθεση των εργαζομένων κατά εθνικότητα.

Εφαρμογή «εθνικών» πολιτικών μετανάστευσης

Με σεβασμό στο θεσμό του κράτους-έθνους η ΕΕ εφαρμόζει σημαντικές μορφές ευελιξίας στη λειτουργία της. Στην Ευρωζώνη π.χ. ανήκουν μόνο 12 χώρες-μέλη. Υπάρχει επίσης ο διαχωρισμός ανάμεσα στους υποχρεωτικούς για όλες τις χώρες «κανονισμούς» (Regulations), τις οδηγίες (Directives) που αποτελούν ένα επιθυμητό μέτρο, και το πλαίσιο οδηγίας (Framework Directive) που προσδιορίζει μόνο τις αρχές τις οποίες είναι επιθυμητό να ακολουθήσει μια χώρα. Επιδεικνύεται ακόμη κατανόηση για τη διαφορετική σε κάθε χώρα ικανότητα να εφαρμόζει την απαραίτητη «ενεργό γήρανση του εργατικού δυναμικού» και να εξασφαλίζει ικανοποιητική ευελιξία στην εγχώρια προσφορά εργασίας.

Με βάση τις πιο πάνω αρχές γίνεται αποδεκτή η διακριτική ευχέρεια κάθε χώρας να διαμορφώνει τη δική της «εθνική» μεταναστευτική πολιτική. Οι πρώην αποικιοκρατικές χώρες π.χ. έχουν κοινά συμφέροντα με τις πρώην αποικίες και επιθυμούν να φιλοξενούν μετανάστες κυρίως από αυτές.

Επιπλέον, οι εθνικές κυβερνήσεις διατηρούν την αποκλειστική δικαιοδοσία του ελέγχου εισόδου και εγκατάστασης αλλοδαπών και του περιορισμού της παράνομης μετανάστευσης, και επιλέγουν τα πρότυπα για την οικονομική και την κοινωνική τους ενσωμάτωση. Συνάπτουν επίσης διακρατικές συμφωνίες που, κατά κανόνα, λαμβάνουν υπόψη τα συμφέροντα τόσο των μεταναστών, όσο και των χωρών υποδοχής και προέλευσης, με την παροχή π.χ. αναπτυξιακής βοήθειας για να αντιμετωπιστούν τα αίτια της μετανάστευσης. Η κοινωνική συνοχή μπορεί να υπονομεύεται όταν σχηματίζονται παράλληλες κοινωνίες (γκετοποίηση) από μεγάλες ομάδες πληθυσμών με διαφορετικά εθνοπολιτισμικά χαρακτηριστικά και ανατρέπονται κρίσιμες δημογραφικές ισορροπίες. Δημιουργούνται ακόμη κίνδυνοι για δραστηριότητες του διεθνούς οργανωμένου εγκλήματος.

1.3 Δυσχέρειες για τη διαμόρφωση ΚΜΠ

Η αμφισβητούμενη ανάγκη για μεγάλη μετανάστευση

Η πρόοδος στη διαμόρφωση ΚΜΠ σχετίζεται και με το πώς αισθάνονται οι Ευρωπαίοι πολίτες για τους μετανάστες. Την περίοδο της περιορισμένης οικονομικής ανάπτυξης 1974 έως τις αρχές της δεκαετίας 1990, οι αλλοδαποί που μετανάστευαν την ΕΕ δεν ήταν εξαιρετικά επιθυμητοί γιατί οι περισσότεροι ήταν παράνομοι, ζητούντες άσυλο ή ήταν μέλη οικογενειών μεταναστών που διέμεναν στη χώρα. Οι αρχές των χωρών υποδοχής ασχολούνταν κυρίως με τη διαχείριση κρίσεων σχετικά με τη μετανάστευση, όπως συμβαίνει π.χ. στην Ελλάδα τα τελευταία 15 χρόνια, και όχι με τη διεκπεραίωση υποθέσεων που προέκυπταν από την πρόσκληση οικονομικών μεταναστών για την αντιμετώπιση ελλειμμάτων στην προσφορά εργασίας, όπως τις δεκαετίες '50 και '60. Οι περισσότερες λοιπόν κυβερνήσεις προσπαθούσαν να εφαρμόσουν πολιτική μηδενικής μετανάστευσης, δηλώνοντας emphaticά ότι δεν αποτελούσαν «χώρες μετανάστευσης».

Αναγνωρίζοντας τις δημογραφικές και τις ανάγκες της αγοράς εργασίας, όλες οι χώρες προσπαθούν τώρα να εφαρμόζουν και ποιοτικά κριτήρια στη μετανάστευση. Διαπιστώνεται όμως ταυτόχρονα ότι σε μικρό μόνο βαθμό η μετανάστευση περιορίζει τη δημογραφική γήρανση και τις στενότητες προσφοράς για διάφορες κατηγορίες εργασίας. Με βάση τη Συνθήκη Schengen και για λόγους ανθρωπιστικούς, όπως ήδη αναφέρθηκε, δύσκολα ελέγχεται η κατά φύλο και ηλικία σύνθεση όσων εισέρχονται σε μια χώρα νόμιμα από άλλες κοινοτικές χώρες ή ως εξαρτώμενα μέλη οικογενειών, ενώ και οι μετανάστες γερνούν (Migration News Sheet 12/2004 Brussels, SOPEMI 2001, 2003 και ΤΑΣΕΙΣ 2003).

Ενώ η μεγάλη ανεργία συνεχίζεται, η συμμετοχή του πληθυσμού στο εργατικό δυναμικό είναι κάτω από το 56%, έναντι του επιδιωκόμενου 63% (στην Ελλάδα είναι 50% περίπου). Το προσδόκιμο ζωής κατά τη γέννηση έχει φθάσει τα 80 χρόνια, αλλά η μέση ηλικία συνταξιοδότησης είναι στα 59 περίπου (στην Ελλάδα ακόμη μικρότερη, κατά 1-2 χρόνια). Η κατάσταση υγείας στις μεγαλύτερες ηλικίες βελτιώνεται συνεχώς, ενώ οι ανάγκες για σωματικά κοπιώδεις εργασίες μειώνονται.

Υπάρχουν λοιπόν ευρύτατα περιθώρια για αξιοποίηση των αποθεμάτων εργασίας, για την επίτευξη ενεργού γήρανσης του πληθυσμού και αύξησης της διάρκειας του ενεργού βίου. Τις εξελίξεις αυτές αντικατοπτρίζει και η απόφαση των υπουργών εργασίας της ΕΕ (Ναύπλιο 24.1.2003) για ηλικία συνταξιοδότησης ανδρών και γυναικών τα 65, με κίνητρα για παραμονή στην εργασία 2 ακόμη χρόνια.

Αν και στις σχετικές μεταρρυθμίσεις αντιδρούν τα εργατικά σωματεία, πρόσφατα με ιδιαίτερη ένταση στη Γαλλία και Γερμανία, εκτιμάται ότι, για μια δεκαετία και πλέον, η εργασία δεν θα αποτελέσει περιοριστικό παράγοντα για ταχύρυθμη ανάπτυξη. Δεν προβλέπεται π.χ. ανεπάρκεια προσφοράς για το Βέλγιο και την Ολλανδία, ενώ για την Ελβετία και τη Σουηδία το ποσοστό της αναξιοποίητης εργασίας υπολογίζεται σε 18-22%. Εκτός από τις ειδικές περιπτώσεις για περιορισμένη απασχόληση αλλοδαπών (για εποχική π.χ. εργασία και για ειδικούς διαφόρων κατηγοριών), για όλες τις χώρες το πρόβλημα συνίσταται κυρίως στην πληρέστερη αξιοποίησή των αποθεμάτων εργασίας (SOPEMI 2002).

2. Πρότυπα ενσωμάτωσης των μεταναστών

Η πρόταση πολιτικής στις κοινοτικές χώρες για την ενσωμάτωση των μεταναστών από τρίτες χώρες ήταν μέχρι πρόσφατα απλή, με εδραιωμένη την πεποίθηση ότι θα ήταν και αποτελεσματική: Όσες θεωρούσαν ότι οι μετανάστες συνέβαλαν στη βελτίωση της δημογραφικής ισορροπίας και την αντιμετώπιση των στενοτήτων εργασίας έπρεπε να προχωρήσουν στη νομιμοποίηση των παρανόμων και να προωθήσουν την οικονομική και κοινωνική ένταξη των νομίμων, εφαρμόζοντας παράλληλα επιλεκτική πολιτική πρόσκλησης αλλοδαπών και γενναιόδωρη πολιτογράφηση. Με την εξασφάλιση του δικαιώματος παραμονής και εργασίας, η νοοτροπία και συμπεριφορά των αλλογενών μεταναστών και των παιδιών τους θα εξομοιώνονταν βαθμιαία με εκείνη των γηγενών.

Οι προσδοκίες που διαψεύθηκαν

Οι προϋποθέσεις αυτές εξασφαλίστηκαν στις περισσότερες χώρες και συνέβαλαν στην ενσωμάτωση ενός αριθμού μεταναστών. Τα προβλήματα όμως μεταξύ γηγενών και πολιτογραφημένων αλλογενών μεταναστών σε πολλές κοινοτικές χώρες τα τελευταία χρόνια διέψευσαν παλαιότερες «βεβαιότητες» για την ενσωμάτωση. Οι τρομοκρατικές δε επιθέσεις στο Λονδίνο το 2005 και οι πρόσφατες ταραχές στη Γαλλία έθεσαν νέα ερωτήματα. Με σπουδές, καλή επαγγελματική εξέλιξη και κατοικία σε εύπορα προάστια και συνοικίες του Λονδίνου, γιατί οι αλλοδαπής προέλευσης συνεργοί στις τρομοκρατικές επιθέσεις έτρεφαν εχθρικά αισθήματα ενάντια στη χώρα υποδοχής που θεωρείται ότι έχει λάβει πολλά θετικά μέτρα για την ενσωμάτωση; Χάρη στις γενναιόδωρες παροχές πρόνοιας, οι εξεγερθέντες νέοι, δεύτερης και τρίτης γενιάς μετανάστες στη Γαλλία δεν ήταν

πεινασμένοι, άστεγοι ή αναλφάβητοι. Δεν φαίνεται δε ότι διακατέχονταν από ιδεολογικές θρησκοληψίες, ότι είχαν να έχουν διασυνδέσεις με τη διεθνή τρομοκρατία ή ότι διατηρούσαν στενούς δεσμούς με τις αραβικές και κεντροαφρικανικές χώρες προέλευσης των προγόνων τους. Γιατί λοιπόν εξεγέρθηκαν;

Η απάντηση στο ερώτημα αυτό απαιτεί μια σύντομη αναδρομή στην πρώτη μεταπολεμική περίοδο. Με την ταχύρυθμη οικονομική ανάπτυξη, την αύξηση της απασχόλησης και την επέκταση του εκπαιδευτικού συστήματος την πρώτη μεταπολεμική περίοδο αυξήθηκαν οι προσδοκίες μεγάλων κατηγοριών του πληθυσμού για «καλύτερες εργασίες», με προτεραιότητα την πλήρη, διαρκή και με κάποιο κοινωνικό γόητρο απασχόληση. Η απασχόληση μεταναστών σε εργασίες με τις λιγότερο ευνοϊκές συνθήκες, τις οποίες όλο και περισσότερο απέφευγαν οι γηγενείς, επέτρεπε σε υψηλό βαθμό την ικανοποίησή των προσδοκιών αυτών. Η μεγάλη όμως επιβράδυνση του αναπτυξιακού ρυθμού μετά το 1974 μετέβαλε το εργασιακό περιβάλλον, προκαλώντας υψηλή ανεργία, δημοσιονομικούς περιορισμούς και συρρίκνωση του ευρύτερου δημόσιου τομέα. Οι «καλές» θέσεις περιορίζονται, ενώ και οι πολίτες αλλοδαπής προέλευσης που βελτιώνουν τα επαγγελματικά τους προσόντα τις επιζητούν, μετακινούμενοι σε καλύτερες εργασίες.

Επιπλέον, όσοι γεννιόνται ή μεγαλώνουν στις χώρες υποδοχής δεν επιθυμούν μια οποιαδήποτε απασχόληση, όπως οι μετανάστες γονείς τους. Ζητούν, όπως οι εξεγερθέντες στη Γαλλία «καλές δουλειές» για ένα ανώτερο βιοτικό επίπεδο και μια κοινωνική θέση όχι κατώτερη από εκείνη της πλειονότητας των γηγενών νέων. Κύρια επιδίωξη αποτελεί η ένταξη στην ευρεία μεσοστρωματική κατηγορία των πολιτών της χώρας υποδοχής, αυξάνοντας την ανεργία των νέων, ενώ παράλληλα δημιουργούνται στενότητες σε πολλές κατηγορίες ανειδίκευτης εργασίας.

2.1 Τα τέσσερα κύρια πρότυπα

Για να αντιμετωπισθούν τα δυσεπίλυτα αυτά προβλήματα όλες οι χώρες αναζητούν ένα βιώσιμο πρότυπο, από τα πολλά που έχουν εφαρμοσθεί ή προτείνονται:

- Υπό ειδικές συνθήκες και συχνά με αυθαίρετα μέτρα, το πρότυπο αφομοίωσης στις ΗΠΑ (assimilation model) έχει καταγράψει σημαντικά επιτεύγματα.
- Στο άλλο άκρο βρίσκεται το γερμανικό πρότυπο του φιλοξενούμενου εργάτη (Gast Arbeiter) που αποδείχθηκε όμως ανεφάρμοστο για μεγαλύτερη του έτους διάρκεια παραμονής στη χώρα υποδοχής. Εφαρμόζεται εντούτοις με σχετική επιτυχία σε καλά οργανωμένες χώρες που έχουν τη δυνατότητα να προσκαλούν για ορισμένο χρόνο άτομα με συγκεκριμένα χαρακτηριστικά και

να επιβάλλουν την αποχώρησή τους στο τέλος της συμφωνημένης διάρκειας παραμονής, όπως π.χ. η Ελβετία.

- Ο αρχικός ενθουσιασμός για το πολυπολιτισμικό πρότυπο (multi-cultural model) που ενθαρρύνει τη διατήρηση των ιδιαίτερων χαρακτηριστικών των μεταναστών έχει παρουσιάσει σοβαρά προβλήματα. Ακόμη και χώρες όπως ο Καναδάς και η Αυστραλία που θεωρούνταν ως πρότυπα επιτυχούς εφαρμογής του, διαπιστώνουν ότι οι μεγάλες ομάδες πληθυσμών με διαφορετικά ή κάθε μια χαρακτηριστικά που αναπτύσσονται δίχως αλληλεπίδραση μεταξύ τους, δεν συμβάλλουν στην ενδυνάμωση της κοινωνικής συνοχής. Αυτό όμως είναι το ζητούμενο στις σημερινές κοινωνίες.
- Τα τελευταία χρόνια ελπίδες δημιουργεί το διαπολιτισμικό ή πρότυπο επιπολιτισμού (intra-cultural model). Θέτει έμφαση στην κοινωνική συνοχή, ενθαρρύνοντας την αλληλεπίδραση ανάμεσα στις διάφορες πολιτισμικές εκδηλώσεις των διαφορετικών εθνοτικών, φυλετικών και πολιτισμικών ομάδων του πληθυσμού. Όπως όμως και με τα υπόλοιπα, δημιουργούνται και με το πρότυπο αυτό προβλήματα.

Οικονομικά αποτελέσματα της ενσωμάτωσης

Ανεξάρτητα από το πρότυπο που εφαρμόζεται, με την πρόοδο στην ενσωμάτωση όλο και περισσότεροι μετανάστες με τα απαιτούμενα προσόντα μετακινούνται σε πιο ειδικευμένες εργασίες, γενικά προς όφελος της οικονομίας. Οι κενές όμως θέσεις που δημιουργούνται αφορούν κατά κανόνα απαραίτητες στην παραγωγική διαδικασία εργασίες, οικοδομικές, εποχικές στον αγροτικό τομέα, καθαριότητας, φροντίδας κ.ά που δεν μπορούν να υποκατασταθούν από κεφάλαιο ή τη νέα τεχνολογία. Αποτελούν λοιπόν ισχυρό προσελκυστικό παράγοντα εισροής νέων μεταναστών, κυρίως παρανόμων, γιατί με την υψηλή ανεργία οι κυβερνήσεις χορηγούν περιορισμένο αριθμό αδειών εργασίας στους αλλοδαπούς. Ορισμένοι παράνομοι απελαύνονται, άλλοι νομιμοποιούνται γιατί «προσφέρουν χρήσιμη παραγωγική εργασία». Ως νόμιμοι και αργότερα με πολιτικά δικαιώματα οι ίδιοι και κυρίως τα παιδιά τους επιζητούν πιο καλές εργασίες, οι οποίες όμως είναι λιγοστές και κατά κανόνα αναλαμβάνονται από γηγενείς. Αντιμετωπίζουν λοιπόν υψηλή ανεργία, πολλοί αναγκάζονται να απασχολούνται σε εργασίες «κατώτερες» από εκείνες που θεωρούν ότι πρέπει να κατέχουν και αρκετοί τρέπονται προς παράνομες οικονομικές δραστηριότητες. Το πρόβλημα οξύνεται από τη συχνή χωροταξική συγκέντρωση των μεταναστών που υποβαθμίζει το κοινωνικό τους περιβάλλον, οδηγεί στον αποκλεισμό, ενθαρρύνει διάφορες μορφές αντικοινωνικής συμπεριφοράς και προκαλεί αισθήματα ξενοφοβίας μέρους του πληθυσμού σε πανευρωπαϊκό επίπεδο (ΕΚΚΕ 2003, The Economist 11.12.2004).

Ως πρόσφορη λύση για τα προβλήματα αυτά προκύπτει η επιλεκτική πρόσκληση αλλογενών μεταναστών πρώτον για εποχικές και άλλες πρόσκαιρες εργασίες, με παράλληλη ενίσχυση των ελεγκτικών μηχανισμών για την αποχώρησή τους, μετά την λήξη των συμβάσεων. Και δεύτερον, ατόμων για μονιμότερες θέσεις εργασίας,

κυρίως μέσου και ανωτέρου επιπέδου εξειδίκευσης, με ευκαιρίες για την οικονομική, κοινωνική και αργότερα τη βαθμιαία πολιτική τους ενσωμάτωση (με τη χορήγηση δικαιωμάτων ψήφου στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές).

3. Μεταναστευτική πολιτική της Ελλάδας

Από την πρώτη μεταπολεμική περίοδο η Ελλάδα ποτέ δεν εφάρμοσε αυστηρή πολιτική μηδενικής μετανάστευσης. Διατηρεί τη χορήγηση αδειών εργασίας σε 15.000-34.000 άτομα με ξένο διαβατήριο (κυρίως με συμβάσεις περιορισμένου χρόνου (Νόμοι 1975/1991 και 2910/2001 περί αλλοδαπών, και SOPEMI 2001), δέχεται πρόσφυγες που τους επιτρέπει και να εργάζονται, επί μια περίπου δεκαετία ανεχόταν την παραμονή δεκάδων χιλιάδων παρανόμων, κυρίως επειδή η ζήτηση της εργασίας τους ήταν έντονη και υπέγραψε διμερείς συμβάσεις με την Αίγυπτο, την Αλβανία και τη Βουλγαρία για την εποχική διακίνηση εργαζομένων μεταξύ των συμβαλλομένων χωρών. Εφάρμοσε επιπλέον τρεις νομιμοποιήσεις μεταναστών το 1998, 2001 και 2005 χάρη στις οποίες 500.000 περίπου είναι τώρα νόμιμοι και έχει λάβει πολυάριθμα μέτρα για την οικονομική και την κοινωνική τους ενσωμάτωση.

Απέτυχε όμως να εφαρμόσει μια πολιτική ελεγχόμενης μετανάστευσης και να αξιοποιήσει τη δυνατότητα απασχόλησης αλλοδαπών στην Ελλάδα με την αποστολή στις χώρες προέλευσης ελλήνων ειδικών (γιατρών, μηχανικών κ.ά.) που η εργασία τους παρουσιάζει πλεονασματική προσφορά στην ελληνική αγορά.

Την εποχή της μεγάλης εισροής, η ετήσια αύξηση του ΑΕΠ κυμαίνονταν γύρω στο 1%, η ανεργία ήταν υψηλή και ελλείψεις υπήρχαν κυρίως για εργασίες φροντίδας παιδιών και ηλικιωμένων και για εποχικές στην γεωργία. Παρά τη γήρανση του πληθυσμού, η γονιμότητα ήταν ακόμη μεγαλύτερη από τη θνησιμότητα και η χαμηλή μέση ηλικία συνταξιοδότησης σε σχέση με το προσδόκιμο ζωής επέτρεπε μεγάλη αύξηση στη διάρκεια του ενεργού βίου (OECD Greece 2002:9, 57-61).

Με το χαμηλό κόστος της εργασίας των πρώτων μεταναστών, όλο και περισσότεροι Έλληνες απέφευγαν εργασίες «δεύτερης» κατηγορίας, ακόμα και εάν δεν είχαν εναλλακτικές λύσεις στην απασχόληση, επιταχύνοντας τη μείωση της προσφοράς ανειδίκευτης εργασίας. Η εξάρτηση λοιπόν της ομαλής λειτουργίας πολλών παραγωγικών κλάδων από την ανειδίκευτη εργασία των μεταναστών και η υποκατάσταση της εργασίας των Ελλήνων από εκείνη των αλλοδαπών δεν αποτέλεσε ποτέ σοβαρό οικονομικό πρόβλημα. Αν και η υψηλή ανεργία μεταξύ των Ελλήνων συνεχιζόταν, οι μετανάστες παρέμεναν στην Ελλάδα επειδή, ανεξάρτητα από τη νομική τους κατάσταση, η ζήτηση της εργασίας τους στην αγορά ήταν (και παραμένει) έντονη. Αλλά και η δημογραφική συμβολή των αλλοδαπών είναι σημαντική. Από το 1998 ο αριθμός των θανάτων υπερτερεί εκείνου των γεννήσεων και περίπου 18% των κατοίκων είναι άνω των 65 ετών. Είναι, λοιπόν, προφανής η ανάγκη για πιο συστηματική αξιοποίηση των διαθέσιμων ανθρώπινων πόρων στη χώρα και η μείωση της εξάρτησης από την παρουσία των αλλοδαπών.

3.2 Η ενσωμάτωση των μεταναστών στην Ελλάδα

Η Ελλάδα έχει λάβει τα λιγότερα μέτρα στην ΕΕ-15 για την ενσωμάτωση των μεταναστών. Δεν αντιμετωπίζει όμως τα προβλήματα άλλων κοινοτικών χωρών γιατί 90% περίπου των αλλοδαπών προέρχονται από χώρες της Ανατολικής Ευρώπης που προσδοκούν να ενταχθούν στην ΕΕ και οι υπόλοιποι παρουσιάζουν ευρεία χωροταξική διασπορά στον ελληνικό χώρο. Αντίθετα δε από τις ΗΠΑ και τη Μεγάλη Βρετανία, όπου το στοιχείο της διεθνούς τρομοκρατίας είναι έντονο, στην Ελλάδα η τρομοκρατία φαίνεται να είναι εσωτερική, με ελάχιστη ή και μηδενική σχέση με τη διεθνή πολιτική-ιδεολογική τρομοκρατία.

Επιπλέον η μέση παραμονή των αλλοδαπών κυμαίνεται γύρω στα 10 χρόνια και η νομιμοποίησή τους πραγματοποιήθηκε πρόσφατα. Τα παιδιά τους που γεννήθηκαν ή μεγάλωσαν στην Ελλάδα ανέρχονται σε μερικές μόνο χιλιάδες και εκείνα που έχουν εισέλθει στην αγορά εργασίας είναι ελάχιστα. Το μέσο όμως επίπεδο τριτοβάθμιας και μέσης επαγγελματικής εκπαίδευσης των μεταναστών είναι υψηλό αλλά η μεγάλη πλειονότητα απασχολείται σε ανειδίκευτες εργασίες. Επειδή πολλά από τα παιδιά έχουν καλές σχολικές επιδόσεις, είναι πολύ πιθανόν ότι με την ενηλικίωσή τους θα αυξάνεται η ζήτηση των καλύτερων εργασιών που επιζητούν και οι Έλληνες. Με τα σημερινά λοιπόν δεδομένα, τα προβλήματα που ενδέχεται να προκύψουν και για την Ελλάδα δεν προβλέπεται να διαφέρουν σημαντικά από εκείνα των άλλων κοινοτικών χωρών.

Συμπεράσματα

- Η χαμηλή γεννητικότητα και οι στενότητες για ορισμένες κατηγορίες εργασίας, διαφορετικές σε κάθε χώρα, εξηγούν το ενδιαφέρον όλων των χωρών για τη μετανάστευση.
- Από τις αρχές της δεκαετίας 1980 η ΕΕ επιδιώκει να διαμορφώσει μια ΚΜΠ, κατά το πρότυπο της ΚΑΠ και του ευρώ. Αν και ανακόπηκε προσωρινά, η πρόοδος για κοινή πολιτική ενισχύθηκε από την έξαρση της τρομοκρατίας διεθνώς. Η υπερψήφιση του Ευρωπαϊκού Συντάγματος, εάν και όταν επιτευχθεί, εκτιμάται ότι θα επιταχύνει τις σχετικές διαδικασίες.
- Έχουν γίνει πολυάριθμες συναντήσεις κορυφής και σε επίπεδο εμπειρογνομώνων. Δεν έχει όμως επιτευχθεί ο επιδιωκόμενος σκοπός και η εξουσία κάθε (εθνικού) κράτους-μέλους φαίνεται ότι θα είναι σημαντική και μετά την ενδεχόμενη διαμόρφωση ΚΜΠ. Η μετανάστευση δεν εντάσσεται στις

αποκλειστικές αρμοδιότητες της ΕΕ, στις οποίες οι χώρες μέλη νομοθετούν μόνο στις περιπτώσεις που η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, το εκτελεστικό όργανο της ΕΕ, δεν έχει αναλάβει τη σχετική πρωτοβουλία. Αποτελεί επικουρική δραστηριότητα, δηλαδή κάθε χώρα-μέλος έχει τη διακριτική ευχέρεια να νομοθετεί σε όλα σχεδόν τα θέματα που την αφορούν.

- Η κύρια δυσχέρεια για τη διαμόρφωση κοινής πολιτικής είναι οι διαφορετικές συνθήκες ανά χώρα ως προς την εσωτερική οργάνωση και τη γεωγραφική θέση και η τάση για αυτόνομη εθνική πολιτική των χωρών-μελών.

- Αναγνωρίζοντας τις δημογραφικές και τις ανάγκες της αγοράς εργασίας, όλες οι χώρες προσπαθούν τώρα να εφαρμόζουν και ποιοτικά κριτήρια στη μετανάστευση. Σε συνεργασία όμως με τον ΟΟΣΑ, η ΕΕ έχει επισημάνει επανειλημμένα ότι, από μόνη της, η μετανάστευση δεν επιλύει τα δημογραφικά και τα προβλήματα των στενοτήτων εργασίας. Συνιστά στις χώρες υποδοχής να επιλέγουν προσεκτικά τους μετανάστες που προσκαλούν και να θεσπίζουν οικονομικά και άλλα κίνητρα στους γηγενείς, προκειμένου να περιοριστούν οι ανάγκες για πρόσθετες εισροές αλλοδαπών. Τα κίνητρα πρέπει να αποβλέπουν στην ενίσχυση της γεννητικότητας, την ενεργό γήρανση του πληθυσμού (ο κοινοτικός μέσος όρος ηλικίας συνταξιοδότησης των 59 ετών θεωρείται πολύ χαμηλός) και τη μεγαλύτερη ενασχόληση διαφόρων κατηγοριών του πληθυσμού με τις λιγότερο ελκυστικές εργασίες. Η πρόσφατη ένταξη χωρών με υψηλό ποσοστό απασχόλησης στον αγροτικό τομέα αλλά και τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στο σύνολο του πληθυσμού παρέχει ευκαιρίες για πιο ορθολογική χωροταξική κατανομή του κοινοτικού εργατικού δυναμικού.

- Οι περισσότεροι μετανάστες έχουν μονιμοποιηθεί και δηλώνουν ότι προγραμματίζουν να παραμείνουν στην Ελλάδα για πολλά χρόνια ή για πάντα. Όπως και στις λοιπές κοινοτικές χώρες, η φυσική κίνηση του πληθυσμού είναι αρνητική, η υψηλή ανεργία συνεχίζεται και εκδηλώνεται συχνά ανεπάρκεια προσφοράς για διάφορες κατηγορίες εργασίας. Απαιτείται λοιπόν να ενθαρρυνθεί η αύξηση της γεννητικότητας και να ληφθούν μέτρα καλύτερης αξιοποίησης των αποθεμάτων εργασίας. Αν και τα αποτελέσματα της μετανάστευσης δεν προσφέρονται για εξαγωγή ασφαλών συμπερασμάτων ως προς την υπεροχή του κόστους ή του οφέλους, παρέχουν ενδείξεις ότι μακροχρόνια μπορεί να αποβούν θετικά. Προϋπόθεση γιαυτό είναι να αξιοποιήσει η πολιτική τα βραχυχρόνια οφέλη, να ελαχιστοποιήσει το σχετικό κόστος και να λάβει επίσης υπόψη τις ενδεχόμενες συνέπειες από την πρόοδο στην ενσωμάτωση μεταναστών. Η περαιτέρω αύξηση του αριθμού των μεταναστών δεν φαίνεται ότι θα είναι προς το συμφέρον της χώρας ή των μεταναστών που φιλοξενεί.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
«ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
12-14 Φεβρουαρίου 2007

«Μετανάστευση και Οργανωμένο Έγκλημα»

Εισήγηση Υποστρατήγου ΕΛ.ΑΣ ε.α. Π. ΛΑΓΓΑΡΗ
Μέλους ΔΣ/ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ

Γενικά - Εγκληματικότητα - Έγκλημα και Μετανάστες

Όπως είναι κατάδηλον, το προς ανάπτυξη θέμα της εισηγήσεώς μου είναι ανεξάντλητο και ο προς διάθεση χρόνος ανεπαρκής. Για το λόγο αυτό να μου επιτραπεί να εισέλθω αμέσως στην ουσία του θέματος για να μπορέσω να αναφέρω όσο το δυνατόν περισσότερα χρήσιμα στοιχεία, παραλείποντας εκείνα, τα οποία θα αναπτυχθούν αναλυτικότερα από άλλους ομιλητές.

Οι εκρηκτικές διαστάσεις τις οποίες έλαβε το μεταναστευτικό πρόβλημα στην Ελλάδα μετά την 10ετία του '90 μοιραίως είχαν ως επακόλουθο την επιβάρυνση του δείκτη της εγκληματικότητας στη χώρα μας ποσοτικά και ποιοτικά. Και τούτο, καθόσον η Ελλάδα μετετράπη, από χώρα διελεύσεως, και σε χώρα μόνιμης εγκατάστασης και διαμονής μεταναστών, λαθρομεταναστών - οικονομικών προσφύγων, πολιτικών προσφύγων, αλλοδαπών γενικώς. Στο γεγονός αυτό συνέβαλε τα μέγιστα η μαζική είσοδος λαθρομεταναστών, αρχικά από την Αλβανία μετά το 1991 περίπου (με την κατάρρευση του καθεστώτος του Ραμίζ Αλία) και στη συνέχεια από τα όμορα Βαλκανικά κράτη, εξ αιτίας των ραγδαίων πολιτικών εξελίξεων και αναταράξεων που έλαβαν χώρα στην περιοχή των Βαλκανίων κατά τη χρονική αυτή περίοδο.

Έτσι λοιπόν, μαζί με την εισαγωγή πείνας, εξαθλίωσης, αναπόφευκτα είχαμε και εισαγωγή εγκληματικότητας που αφορά τόσο το κοινό όσο και το οργανωμένο έγκλημα.

Λέγοντας εγκληματικότητα, δεν εννοούμε τίποτε άλλο, παρά το σύνολο των διαπραττομένων εγκλημάτων σε ορισμένο τόπο και κατά ορισμένη χρονική περίοδο.

Κοινό έγκλημα είναι το εκ περιστάσεως τελούμενο, αυτό που δύναται να τελέσει πας, τις, ενώ το **οργανωμένο** είναι αυτό, το οποίο τελείται από εγκληματική ομάδα περισσότερων του ενός ατόμων, συνδεδεμένων με ιεραρχική δομή και σαφώς κατανεμημένα καθήκοντα, ενωμένων προς διάπραξη εγκληματικών πράξεων ενός είδους ή πολλαπλών (δηλαδή προϋποθέτει διάρκεια), με σκοπό τον προσπορισμό αθέμιτου κέρδους - αθέμιτου οικονομικού οφέλους.

Στην εποχή μας η εγκληματικότητα στην Ελλάδα έχει οξυνθεί υπερβολικά και έχει αποκτήσει ιδιαίτερη ποικιλομορφία και ένταση με την εμφάνιση **προτόγνωρων εγκλημάτων νέας μορφής και την τάση παγίωσης του οργανωμένου εγκλήματος** χωρίς να μπορεί να περιοριστεί από τα εθνικά σύνορα (**διεθνοποίηση** του εγκλήματος).

Έτσι εμφανίσθηκαν εγκλήματα, που τα κίνητρά τους απορρέουν από τις σημαντικές αλλαγές που επέφεραν στην ελληνική κοινωνία, η είσοδος και παραμονή των μεταναστών-λαθρομεταναστών στη χώρα μας, η μεταβιομηχανική πυρηνική εποχή που διανύουμε σε συνδυασμό με την τεχνολογική επανάσταση και από την «επαγγελματοποίηση» του εγκληματία (ημεδαπού ή αλλοδαπού).

Στην Ελλάδα του σήμερα η εγκληματικότητα, επιπλέον, παρουσιάζει τάση αυξητική σε σύγκριση με άλλες εποχές. Η βαριά εγκληματικότητα (εκφράζεται με τα κακουργήματα και τα σοβαρά πλημμελήματα) παρουσιάζει έντονη ανοδική πορεία, ποσοτική και ποιοτική, σε σχέση με την ελαφρά. Στο γεγονός αυτό σημαντικό ποσοστό συμμετοχής έχει η πολυπληθής και πολυποίκιλη παρουσία και δράση των αλλοδαπών κακοποιών, σε όλο το φάσμα των εγκλημάτων που διαπράττονται, είτε περιστασιακά ή μεμονωμένα, είτε ως μέλη οργανωμένων εγκληματικών ομάδων (αμιγείς ή μικτές με ημεδαπούς). Εγκλήματα βίας (ανθρωποκτονίες, ληστείες, σωματικές βλάβες, αυτοδικίες κ.λ.π.) και εγκλήματα στρεφόμενα κατά της περιουσίας (κλοπές, διαρρήξεις, απάτες κ.λ.π.), είναι στην ημερησία διάταξη. Όπως επίσης ναρκωτικά και τα οικονομικά εγκλήματα με έμφαση τα ηλεκτρονικά (ιδιοποίηση εμβασμάτων μέσω ηλεκτρονικών υπολογιστών, απάτες με την χρήση πιστωτικών καρτών ή μέσω Internet).

Τα τελευταία χρόνια, μεγάλη ανησυχία και προβληματισμό θα πρέπει να προκαλέσει το γεγονός, ότι παρατηρείται στην Ελλάδα, με την συμβολή και των μεταναστών, μια ευρύτερη μετεξέλιξη και ποιοτική αναβάθμιση της εγκληματικότητας προς την κατεύθυνση του **οικονομικού εγκλήματος** και του **οργανωμένου εγκλήματος**. Τα εγκλήματα αυτά, λόγω του **διεθνικού - διακρατικού** τους χαρακτήρα, απειλούν την οικονομία και την ασφάλεια, τόσο σε επίπεδο εθνικό, όσο και σε παγκόσμιο, δια τούτο και έχουν υπαχθεί στις **«Ασύμμετρες Απειλές»** για αντιμετώπιση.

Κυριότερες μορφές οργανωμένου εγκλήματος στην Ελλάδα με την συμμετοχή των αλλοδαπών μεταναστών (αμιγείς ή μικτές ομάδες) είναι : Η διακίνηση λαθρομεταναστών γενικώς, η διακίνηση λαθρομεταναστών προς οικονομική εκμετάλλευση, ιδίως ανηλίκων (το γνωστό δουλεμπόριο), η διακίνηση λαθρομεταναστών γυναικών-ανηλίκων προς σεξουαλική εκμετάλλευση, η διακίνηση και εμπορία ναρκωτικών και όπλων, η κλοπή και διακίνηση κλεμμένων οχημάτων, η νομιμοποίηση εσόδων από παράνομες δραστηριότητες (ξέπλυμα βρώμικου χρήματος), το οικονομικό έγκλημα γενικώς, ληστείες και δη Τραπεζών, η λαθρεμπορία βρεφών - νηπίων και «Συμβόλαια Θανάτου».

Παράλληλα, στην ελληνική επικράτεια **δραστηριοποιούνται, κυρίως αμιγώς κατά εθνικότητα**, και οργανωμένες εγκληματικές ομάδες Αλβανών, Ρώσων, Τούρκων, Βουλγάρων, Ρουμάνων, Ιρακινών, Πακιστανών και πρόσφατα Κινέζων, η δράση των οποίων εμφανίζεται ως εξειδικευμένη και περιοριστική κατά είδος εγκλημάτων, δίκην «μαφίας», προς εκμετάλλευση κυρίως των ομοεθνών τους, χωρίς να αποκλείεται και η διασύνδεσή τους με αντίστοιχες ομάδες του εξωτερικού π.χ. οι Τούρκοι, δουλεμπόριο και ναρκωτικά, οι Αλβανοί, διακίνηση όπλων, χασίς, λαθρεμπόριο βρεφών και νηπίων, «συμβόλαια θανάτου», απαγωγές-ομηρίες με απαίτηση λύτρων, «μαφιόζοι» επαιτείας φωτεινών σηματοδοτών, οι Ρώσοι «συμβόλαια θανάτου», απαγωγές-ομηρίες, πλαστογραφία πιστοποιητικών για παράνομες ελληνοποιήσεις, οι Βούλγαροι, εξειδικευμένες απάτες ηλεκτρονικού τύπου στις Α.Τ.Μ. Τραπεζών και παραχαράξεις χαρτονομισμάτων Ευρώ, λαθρεμπόριο βρεφών-νηπίων, οι Ρουμάνοι εξειδικευμένοι στις αθόρυβες και γρήγορες διαρρήξεις με αστραπιαία εξαφάνιση και διάθεση των κλοπιμαίων.

Από τα δεδομένα των σύγχρονων εγκληματολογικών χρονικών, **καινοφανής διαπίστωση** είναι ότι πολλά από τα διαπραττόμενα από αλλοδαπούς **εγκλήματα** και ιδιαίτερα από Αλβανούς και Ρώσους, **παρουσιάζουν πρωτοφανή θρασύτητα, κυνικότητα, σκληρότητα, ωμότητα και αγριότητα για τα ελληνικά δεδομένα**. Π.χ. ο βιασμός γυναίκας, από πολλούς δράστες αλληλοδιαδόχως μπροστά στα μάτια του δεμένου σε πάσσαλο συζύγου της και η ληστεία ταυτόχρονα αυτών. Οι πρόσφατες ομαδικές εισβολές κατά κύματα (εορτές Χριστουγέννων-Πρωτοχρονιάς) σε σπίτια της ΒΑ Αττικής (ομηρίες οικογενειών, ληστείες διαμερισμάτων και των οχημάτων των θυμάτων τους). Η κατατρομοκράτηση της υπαίθρου χώρας στην Ε/Α μεθόριο από ενόπλους Αλβανούς πλιατσικολόγους, μεταφέροντας ολόκληρα κοπάδια στην Αλβανία. Οι εν ψυχρώ εκτελέσεις θυμάτων ληστείας σε Τράπεζες και αλλαχού.

Η Τρομοκρατία

Στην Ελλάδα, όπως και διεθνώς, μορφή του οργανωμένου εγκλήματος αποτελεί και η τρομοκρατία, η οποία ειδικότερα, είναι μία ειδική μορφή εγκλήματος βίας και διακρίνεται σε **εσωτερική ή εγχώρια** και σε **εξωτερική ή διεθνή**. Στην εισήγησή μας **θα αναφερθούμε στη διεθνή τρομοκρατία**, χωρίς να αποκλείσουμε και το γεγονός ότι η εσωτερική τρομοκρατία να είναι δυνατόν να χρησιμοποιηθεί από εξωτερικά ενδιαφέροντα, όπως κατά το παρελθόν επισυνέβη, αρκεί να τα υπηρετεί (διασυνδέσεις εγχώριας και διεθνούς τρομοκρατίας), καθόσον η τρομοκρατία γενικά δεν έχει έκδηλη πηγή καθοδηγήσεως και κατευθύνσεως.

Το όλο θέμα απέκτησε μεγάλη σημασία και επανήλθε με ιδιαίτερη ένταση, διατηρούμενο διαρκώς στα «υπ' όψιν» της δυτικής παγκόσμιας κοινότητας, μετά τα πολύνεκρα και αιματηρά **τρομοκρατικά κτυπήματα της Αλ Κάϊντα στο Λονδίνο τον Ιούλιο του 2005, από γηγενείς μουσουλμάνους**, όταν οι πάντες και όχι μόνον οι Βρετανοί, άρχισαν να διερωτώνται : Πώς είναι δυνατόν άτομα που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στη χώρα αυτή, να μισούν σε τέτοιο βαθμό τη γενέτειρά τους;

Ιδιαίτερα δε για τη χώρα μας, ο κίνδυνος μεγιστοποιείται για την ύπαρξη εντός των ορίων της «εν υπνώσει» τρομοκρατών, όταν μεταξύ των αλλοδαπών που διαβιούν στην Ελλάδα (συνήθως παρασιτικά ή εγκληματικά), περιλαμβάνονται και αλλοδαποί υπήκοοι των αρπακτικών γειτόνων μας, όπου, προεξάρχουν η πολυπληθής μάζα των Αλβανών (συγκεκριμένα και Τσάμηδων), των φίλα προς αυτούς Τούρκων και πολλών άλλων μουσουλμάνων, οι οποίοι όχι μόνον δεν έχουν ελληνική συνείδηση αλλά σκέπτονται ανθελληνικά, εγκληματούν, χωρίς μάλιστα να δύναται να αποκλεισθεί και ο πρακτορικός ρόλος πολλών εξ αυτών.

Με το σκεπτικό λοιπόν αυτό, δεν θα πρέπει κατ'αρχήν να αγνοηθούν οι τρομοκρατικές απειλές από **εξτρεμιστικές οργανώσεις ομόρων κρατών** που έχουν εδαφικές διεκδικήσεις σε βάρος της Ελλάδας (Τουρκία «γκρίζοι λύκοι», Αλβανία UCK-UCC «Τσαμουριάς, Σκόπια «Μακεδονία του Βαρδάρη» κ.λ.π.).

Γενικά η εξωτερική (διεθνής) τρομοκρατία δύναται να λεχθεί, ότι **αποτελεί και αυτή εν δυνάμει απειλή για την Ελλάδα**. Δυνατόν να προέρχεται και από το ευρύτερο (παγκόσμιο) περιβάλλον, και από το εγγύτερο (όμορα κράτη) και να στραφεί είτε κατά της Ελλάδος ευθέως, είτε κατά εχθρών ή στόχων τους, εντός της Ελλάδος, αδιαφόρως για τις συνέπειες που αναπόφευκτα θα προκύψουν για τη χώρα μας.

Άξια ιδιαιτέρως προσοχής είναι η προερχομένη **απειλή** από την **Ισλαμική Φονταμενταλιστική τρομοκρατία**, καθόσον οι στόχοι των Ισλαμιστών τρομοκρατών δεν έχουν πολιτική λογική και πατρίδα. Για την επιτυχία των σκοπών τους και την προβολή των απόψεών τους και θέσεων, οι τυφλής βίας και μίσους ενέργειές τους δεν υπακούουν στους κανόνες της κοινής λογικής. Απεναντίας υπακούουν σε μια τερατώδη ασύλληπτη σκέψη, από την οποία δεν είναι δυνατόν να εξαιρεθεί η Ελλάδα, ακόμη και αν ένα μεγάλο μέρος από τους πολίτες της χώρας αυτής διακατέχεται από φιλοαραβικά αισθήματα και έντονο αντιαμερικανικό πνεύμα, που καταδίκασε, μάλιστα ποικιλοτρόπως, την εισβολή των Αμερικανών στο Ιράκ. Εξ άλλου η σχετική ασυλία της Ελλάδας των δεκαετιών του '70 και '80 από την έξαρση της τότε εθνικοαπελευθερωτικής τρομοκρατίας των Παλαιστινίων, ελάχιστα ισχύει στην εποχή μας, καθ'όσον τις τρομοκρατικές επιθέσεις σήμερα τις πραγματοποιούν, όχι μόνο αριστεροί εθνικιστές, αλλά κυρίως **φανατικοί Ισλαμιστές** εναντίον των ΗΠΑ, των συμμάχων τους και του **Δυτικού κόσμου** γενικότερα, όπου εντάσσεται και η Ελλάδα παραδοσιακά και συμβατικά (ΕΕ, ΝΑΤΟ, ΟΑΣΕ κ.λ.π.). Η **γεωγραφική θέση** της Ελλάδας μεταξύ Ευρώπης και Μέσης Ανατολής και η **γειννίαση** με αυτήν, αυξάνουν τον δείκτη του κινδύνου.

Έστω υπ'όψιν η Ελλάδα είχε **ανάμειξη στους πολέμους** του Περσικού Κόλπου (1991), του Αφγανιστάν (2001-2002) και του Ιράκ (2003) υπέρ των Δυτικών.

Η Παράνομη Διακίνηση Μεταναστών γενικώς (Λαθροδιακίνηση)

Διακρίσεις

Με κριτήριο τον τόπο ενέργειας, διακρίνεται :

α. Σε εσωτερική και

β. Σε εξωτερική ή διεθνή, ανάλογα με τα γεωγραφικά όρια που εκτείνεται η παράνομη δραστηριότητα των δραστών.

Με κριτήριο το οργανωμένο ή το περιστασιακό του αδικήματος και τον αριθμό των δραστών διακρίνεται :

α. Σε **ερασιτεχνική διακίνηση**, η οποία αφορά αυτούς που απλά διευκολύνουν την είσοδο και παραμονή των λαθρομεταναστών στη χώρα π.χ. συνοδεία-μεταφορά προκειμένου να διασχίσουν τα σύνορα ή μεταφορά ολιγάριθμων από αυτούς στο εσωτερικό της χώρας με χρησιμοποίηση Ι.Χ. μέσω μεταφοράς ιδιόκτητων.

β. Σε **διακίνηση από μικρές οργανωμένες εγκληματικές ομάδες**. Οι μικρές ομάδες οργανωμένου εγκλήματος συνήθως ειδικεύονται στο να οδηγούν τους λαθρομετανάστες από μία χώρα στην άλλη, χρησιμοποιώντας δρόμους που είναι ευρέως γνωστοί. Αυτές οι ομάδες διαθέτουν ένα υψηλότερο επίπεδο εξειδίκευσης και δομής από ότι διαθέτουν οι ερασιτέχνες διακινητές και δραστηριοποιούνται σε μια περισσότερο μόνιμη βάση.

γ. Σε **διεθνή δίκτυα διακίνησης λαθρομεταναστών**. Η κατηγορία των διεθνών δικτύων διακίνησης λαθρομεταναστών περιλαμβάνει **μεγάλες** εγκληματικές οργανώσεις που έχουν την ικανότητα να διενεργούν την όλη διαδικασία της διακίνησης των λαθρομεταναστών, που περιλαμβάνει την παράνομη είσοδο στη χώρα, την παροχή πλαστών ταξιδιωτικών εγγράφων, την παροχή καταλυμάτων στα σημεία διέλευσης κ.λ.π. Κατηγοριοποιώντας τη διάρθρωση της οργάνωσης, στην κορυφή της υπάρχουν οι «επενδυτές/ρυθμιστές» και στη συνέχεια συναντάμε τους «στρατολόγους», τους «μεταφορείς», τους «διαφορείς των κρατικών λειτουργιών» και τους «προστάτες», τους «πληροφοριοδότες», τους «οδηγούς» και τα «μέλη πληρώματος», τους «υπεύθυνους αστυνόμευσης» των άλλων λαθρομεταναστών και τους «ειδικούς στο ξέπλυμα των παρανόμων εσόδων».

Τρόποι Δράσης των Κυκλωμάτων Διακίνησης Παρανόμων Μεταναστών

Οι τρόποι δράσης των οργανωμένων εγκληματικών ομάδων, που ασχολούνται με τη διακίνηση λαθρομεταναστών, έχουν ως εξής :

Στις χώρες προέλευσης των παρανόμων μεταναστών, τα κυκλώματα έχουν οργανώσει «μηχανισμούς στρατολόγησης» των υποψηφίων λαθρομεταναστών. Συνήθης μέθοδος είναι οι αγγελίες σε έντυπα, εφημερίδες και στο διαδίκτυο, που καταχωρούνται από γραφεία ταξιδίων ή γραφεία ευρέσεως εργασίας. Επαφές με τους διακινητές επίσης γίνονται σε συγκεκριμένα μπαρ, κλαμπ, καφετέριες. Στα

μέρη αυτά και οι διακινητές έχουν αποκτήσει τοπική φήμη και έτσι είναι εύκολο να βρεθούν από τους ενδιαφερόμενους.

Σε άλλες περιπτώσεις, οι ίδιοι οι λαθρομετανάστες απευθύνονται σε συμπατριώτες τους στη χώρα τους, μέλη οργανωμένων ομάδων διακίνησης λαθρομεταναστών και ζητούν να τους διακινήσουν σε χώρες της Ευρώπης, όπου ήδη βρίσκονται συγγενείς τους, με τους οποίους έρχονται σε επαφή και από τους οποίους πληροφορούνται ότι υπάρχει δυνατότητα άμεσης απασχόλησης.

Η διακίνηση λαθρομεταναστών συνίσταται στην υποβοήθηση - μεταφορά των μεταναστών για παράνομη είσοδο σε ένα άλλο κράτος, με σκοπό το οικονομικό ή υλικό όφελος. Αυτή έχει γίνει η δημοφιλέστερη ενασχόληση μιας σειράς εγκληματικών δικτύων των οποίων ο αριθμός συνεχώς αυξάνεται και έχει σαν αποτέλεσμα την μεταφορά μεγαλύτερων αριθμών ανθρώπων με τα υψηλότερα κέρδη από ποτέ.

Η χρήση βίας των μελών των κυκλωμάτων προς τους διακινούμενους μετανάστες είναι συχνή. Όταν οι διακινούμενοι προωθηθούν στον τελικό προορισμό τους φυλακίζονται σε διαμερίσματα, αποθήκες, ή άλλους φυλασσόμενους χώρους μέχρι οι ίδιοι ή φιλικά-συγγενικά τους πρόσωπα καταβάλλουν στους διακινητές τα συμφωνηθέντα ποσά. Οι μετανάστες υφίστανται σωματική και ψυχική βία (ακόμη και ομηρία) προκειμένου να καταβάλλουν τα χρήματα. Έχουν παρατηρηθεί μάλιστα και φαινόμενα απασχόλησης των λαθρομεταναστών σε καθήκοντα π.χ. φύλαξης άλλων λαθρομεταναστών ως μέσον αποπληρωμής του χρέους.

Πολύ συχνά οι εγκληματικές οργανώσεις διακίνησης παράνομων μεταναστών **εμπλέκονται και σε άλλες μορφές σοβαρής εγκληματικότητας**, όπως : διακίνηση ναρκωτικών, πλαστογραφίες με χρήση ταξιδιωτικών εγγράφων και το πλέον σοβαρότερο, διακίνηση ανθρώπων με σκοπό την σεξουαλική τους εκμετάλλευση αλλά και την οικονομική τους εκμετάλλευση, **το λεγόμενο trafficking**.

Το φαινόμενο αυτό έχει πέντε (5) διαφορετικές μορφές :

- Πορνεία - Βιομηχανία σεξ (αφορά κυρίως γυναίκες και παιδιά).
- Πορνογραφία (αφορά κυρίως παιδιά).
- Εξαναγκαστική εργασία (ανδρών, γυναικών και παιδιών).
- Εμπόριο οργάνων (ανδρών, γυναικών και παιδιών).
- Εμπόριο βρεφών.

Επί των ημερών μας βρίσκεται **σε έξαρση η προώθηση ανηλίκων αλλοδαπών** στη βιομηχανία του σεξ, στην πορνεία, στην εξαναγκαστική εργασία και στο εμπόριο οργάνων.

Η γεωγραφική θέση της Ελλάδας, διευκολύνει τα παράνομα κυκλώματα.

Μέσα Μεταφοράς και μέθοδοι Απόκρυψης

Διακίνηση από Ξηράς

Τα χειρσαία μέσα μεταφορά που χρησιμοποιούνται για τη διακίνηση των πάσης εθνικότητας λαθρομεταναστών είναι κάθε είδους, σύμφωνα με τα δεδομένα της πρακτικής, όπως διαπιστώθηκαν από τις Αστυνομικές Υπηρεσίες.

Ενδεικτικά αναφέρονται :

- Φορτηγά δημόσιας και ιδιωτικής χρήσης, κλειστά ή ανοικτά, με τέντα, αυτοκίνητα ψυγεία με κρύπτες ή θαλάμους ειδικά κατασκευασμένους, χρησιμοποιώντας κάθε είδους τεχνολογική επινόηση (πατέντα).
- Λεωφορεία, οχήματα κλειστά τύπου VAN, επιβατηγά αυτοκίνητα, τροχόσπιτα, ασθενοφόρα τζιπ, καθώς και δίκυκλες μοτοσυκλέτες. Σε μερικές περιπτώσεις διακινήθηκαν και με τρένα, κρυπτόμενοι στις οροφές βαγονιών ή στα συστήματα εξαερισμού.

Σε αρκετά οχήματα, φορτηγά, λεωφορεία ακόμη και βυτιοφόρα, **επινοούνται τρόποι απόκρυψης ανάμεσα στο φορτίο**. Έχουν εντοπιστεί λαθρομετανάστες σε φορτηγά που μετέφεραν ξυλεία, κάρβουνο, καρπούζια, φελιζόλ, νήματα, οικοδομικά υλικά, ακόμη και σε βυτιοφόρα κενά καυσίμων όπου είχαν εξευρεθεί και κατασκευασθεί επιμελώς ειδικοί χώροι και μάλιστα με εξαερισμό και φως για την αποφυγή «απωλειών» κάτω από την καρότσα, πάνω στους άξονες, σε ειδικές κρύπτες ανάμεσα στην δεξαμενή καυσίμων και στο χώρο αποθήκευσης των εργαλείων κ.λ.π. Μέχρι και **σε φέρετρα** επισημάνθηκαν πρόσφατα στον Έβρο δύο λαθρομετανάστες.

Ακόμη έχουν διαπιστωθεί **περιπτώσεις απόκρυψης και σε ιδιωτικής χρήσης αυτοκίνητα**, στο πίσω κάθισμα, στο πόρτα μπαγκάζ, ανάμεσα σε ρούχα, στιβαγμένα κλινοσκεπάσματα ή άλλα είδη οικιακής χρήσης. Η τελευταία είναι η **πλέον προσφιλής μέθοδος μεταφοράς και προτιμητέα**, λόγω της ευελιξίας και του περιορισμού της διακινδύνευσης που παρουσιάζει για διακινητές και «εγκεφάλους» λόγω του μικρού αριθμού των διακινουμένων.

Όταν η μεταφορά των λαθρομεταναστών γίνεται οδικώς με οχήματα, στις περισσότερες περιπτώσεις χρησιμοποιούνται **και άλλα οχήματα** των διακινητών-δραστών ως **προπομποί** για την επισήμανση και αποφυγή των αστυνομικών ελέγχων, με χρήση κινητών τηλεφώνων για επικοινωνία μεταξύ των δραστών.

Σε ορισμένες περιπτώσεις τα μέλη των κυκλωμάτων έχουν δράσει αδίστακτα, **πυροβολώντας** ή **«εμβολίζοντας»** οχήματα των διωκτικών αρχών, στην προσπάθειά τους να αποφύγουν τη σύλληψη.

Για να αποφευχθεί η κατάσχεση των μεταφορικών μέσων σε περίπτωση σύλληψής τους ή για να υπάρξει το ελάχιστο δυνατό κόστος για το κύκλωμα, χρησιμοποιούνται **κλεμμένα ή ενοικιασμένα οχήματα με πλαστές πινακίδες** κυκλοφορίας ή οχήματα άλλων ιδιοκτητών, οι οποίοι αγνοούν την παράνομη χρήση των οχημάτων τους.

Διακίνηση από θαλάσσης

Αυτή γίνεται από Τουρκία μέσω του Αιγαίου, συνήθως από Τούρκους δουλεμπόρους με την **ανοχή των Τουρκικών Αρχών**, η οποία χρησιμοποιείται ως πύλη εισόδου των λαθρομεταναστών, κυρίως Αφρικανοασιατών, στην Ελλάδα και στην Ευρώπη. Ενώ η μέσω του **Λιβυκού Πελάγους** γενομένη λαθροδιακίνηση προς τις ακτές της Κρήτης είναι μικρής εκτάσεως. Ως μεταφορικά μέσα χρησιμοποιούνται πεπαλαιωμένοι λέμβοι και μικρά «σαπιοκάραβα», τα οποία βουλιάζουν στην παραμικρή θαλασσοταραχή μαζί με το ανθρώπινο φορτίο τους. Πλέον συνήθως στα **διεθνή ύδατα** και στην κατάλληλη ευκαιρία εισέρχονται στα χωρικά μας ύδατα, ενώ οι διακινητές απομακρύνονται με ταχύπλοα μικρά σκάφη. Η αποβίβαση γίνεται συνήθως σε **ερημικές ακτές** και ξερονήσια.

Το Πρόβλημα σε Αριθμούς

Όπως είναι ευνόητο από τα σύνορά μας (χερσαία - θαλάσσια) εισέρχονται λαθρομετανάστες. Με την συνεχιζόμενη είσοδο αυτών σε ραγδαία μορφή, κυρίως από τις γειτονικές χώρες, σήμερα η Ελλάδα έφθασε να έχει τουλάχιστον 1.500.000 αλλοδαπούς εν γένει, νομίμους και παράνομους, **δηλαδή πάνω από το 10% του πληθυσμού της**. Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία που δημοσιοποιήθηκαν κατά την **διήμερη άσκηση anti-trafficking** που έλαβε χώρα στην Αθήνα την 7 και 8-12-2006 με την κωδική ονομασία «Ιλάειρα», με πρωτοβουλία του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης και την αιγίδα αυτού, παρουσία του Αντιπροέδρου της Ευρωπαϊκής Επιτροπής κ. Franco Frattini και με την εκπροσώπηση των Αστυνομιών (επικεφαλής και αντιπροσώπων) των 35 χωρών που συμμετείχαν (της Βαλκανικής, Κεντρικής, Νότιας και ΝΑ Ευρώπης), **προέκυψαν τα εξής :**

- Η Ελλάδα δέχθηκε, από τα **ανατολικά σύνορα**, κατά το έτος 2006, 13.000 παράνομους μετανάστες και από τα **υπόλοιπα θαλάσσια** άλλες 10.000 (φωτογράφηση της Τουρκίας).
- Κάθε χρόνο 1.000.000 παιδιά και νεαρές γυναίκες σε όλο τον κόσμο γίνονται θύματα εμπορίας, και κυρίως με σκοπό τη σεξουαλική εκμετάλλευση (Ανακοίνωση Frattini).
- Τα κέρδη των σύγχρονων δουλεμπόρων ξεπερνούν τα 32 δισεκατομμύρια δολάρια το χρόνο.
- Για το πρώτο εξάμηνο του 2006 στην Ελλάδα, επί 42 υποθέσεων εμπορίας ανθρώπων και σωματεμπορίας που επελήφθησαν οι αρμόδιες υπηρεσίες της ΕΛ.ΑΣ, οι 15 διεπράχθησαν από **οργανωμένες εγκληματικές ομάδες**. Τα

θύματα που υπήρξαν ήταν 48, ενώ στοιχειοθετήθηκαν κατηγορίες σε 95 άτομα, Έλληνες και αλλοδαπούς.

ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ - ΑΠΕΛΑΣΕΙΣ

ΕΤΟΣ	ΣΥΝΕΛΗΦΘΗΣΑΝ	ΑΠΕΛΑΘΗΣΑΝ
2002	58.000	11.000
2003	51.000	14.000
2004	44.000	15.000
2005	60.000	15.000
2006	30.000	21.000
(μέχρι τον Ιούλιο		

Η μετά το έτος 2004 παρατηρούμενη αύξηση μεγεθών αποδίδεται στη **διαφαινομένη νομιμοποίηση και κοινωνική ένταξη των αλλοδαπών** στην ελληνική κοινωνία δυνάμει των ευνοϊκών διατάξεων του Ν. 3386/23-8-2005 «Είσοδος, διαμονή και κοινωνική ένταξη των υπηκόων τρίτων χωρών στην ελληνική επικράτεια».

- Όπως φαίνεται από τους αριθμούς **όλοι** οι συλλαμβανόμενοι λαθρομετανάστες **δεν απελαύνονται**. Άλλοι γιατί προσφεύγουν στα διοικητικά δικαστήρια σε βάρος των αποφάσεων απέλασης και δικαιώνονται, άλλοι γιατί προσφεύγουν στα διοικητικά δικαστήρια σε βάρος της κράτησης, δικαιώνονται και στη συνέχεια **δεν αναχωρούν** μέσα στην **30ήμερη προθεσμία** που τους παρέχει το δικαστήριο, και άλλοι γιατί προέρχονται **από χώρες** προς τις οποίες η **απέλαση είναι αδύνατη** (Αφγανιστάν, Ιράκ, Ερυθραία, Σομαλία κ.λ.π.). Έτσι κάθε χρόνο παραμένουν κατά μέσο όρο 30-40 χιλιάδες καταγεγραμμένοι αλλοδαποί στη χώρα χωρίς να είναι εφοδιασμένοι με νομιμοποιητικό τίτλο. Σ' αυτούς πρέπει να προστεθεί και ο **αριθμός αυτών που δεν εντοπίζονται** για να συλληφθούν, αριθμός ενδεχομένως μεγαλύτερος των συλληφθέντων, γεγονός που οδηγεί στο **συμπέρασμα ότι ετησίως δημιουργείται ένας αριθμός 60 έως 80 χιλιάδων παρανόμων αλλοδαπών**. (Τα στοιχεία προκύπτουν απ' τα πρακτικά της Βουλής και συγκεκριμένα από παρουσίαση που έκανε ο νυν Υπουργός Δημόσιας Τάξης στην διακομματική επιτροπή για την παρακολούθηση της πολιτικής της μετανάστευσης την 27-7-2006).
- Από πλευράς **συλλήψεων λαθροδιακινητών** το **2003** συνελήφθησαν 525, το **2004** συνελήφθησαν 679 και το πρώτο 10μηνό του **2005** συνελήφθησαν 678 άτομα. Απ' αυτούς οι πέντε κυριότερες υπηκοότητες ήταν : Αλβανική 329, Ελληνική 157, Τουρκική 63, Αιγυπτιακή 24 και Βουλγαρική 20.

ΕΤΕΡΕΣ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Συνέπειες στο Σωφρονιστικό Σύστημα

Συνέπεια της αυξημένης εγκληματικότητας των αλλοδαπών στην Ελλάδα είναι και τα προβλήματα τα οποία έχουν δημιουργηθεί στο σωφρονιστικό σύστημα, συγκείμενα στο αδιαχώρητο των φυλακών και των σωφρονιστικών καταστημάτων.

Σύμφωνα με **επίσημη στατιστική έτους 2005** του Υπουργείου Δικαιοσύνης, ενώ η χωρητικότητα των ελληνικών φυλακών ήταν περίπου για 5.284 κρατούμενους, σε δεδομένη χρονική στιγμή εκρατούντο περίπου 8.477 εκ των οποίων 3.888 ήταν αλλοδαποί και εξ αυτών το 50% περίπου **Αλβανοί**, με αυτονόητες συνέπειες στα θέματα διαβίωσης, υγείας και ασφάλειας των κρατούμενων. Εξ αιτίας του γεγονότος τούτου, υπήρξαν κατά καιρούς εξεγέρσεις, στάσεις και ομαδικές αποδράσεις κρατούμενων, ενίοτε αιματηρές, όπου τον πρωταγωνιστικό ρόλο είχαν αλλοδαποί, κυρίως Αλβανοί και Ρουμάνοι.

Διαφθορά των Κρατικών Οργάνων

Η διακίνηση των λαθρομεταναστών και οι συναφείς παράνομες δραστηριότητες δημιούργησαν μία νέα αιτία διαφθοράς των αστυνομικών και των λοιπών κρατικών οργάνων και των υπαλλήλων των ΟΤΑ που χειρίζονται υποθέσεις αλλοδαπών λόγω αρμοδιότητας, όπως παράνομη είσοδος-παραμονή, νομιμοποίηση αλλοδαπών, σεξουαλική εκμετάλλευση γυναικών, απελευθέρωση κρατούμενων, έκδοση πλαστών πιστοποιητικών κ.λ.π. Εδώ αξίζει να αναφερθεί, ότι από **επίσημες στατιστικές της Υπηρεσίας Εσωτερικών Υποθέσεων της ΕΛ.ΑΣ**, το θέμα «Αλλοδαποί» σε κρούσματα διαφθοράς αστυνομικού προσωπικού που επελήφθη επί αντικειμένων αστυνομικής αρμοδιότητας, αριθμητικά ερχόταν πρώτο από πλευράς βεβαιωθέντων κρουσμάτων, και ακολουθούν αυτά της εκμετάλλευσης γυναικών, των οικοδομών, των όπλων, των ναρκωτικών. Μετά δε το έτος 2004, έρχεται δεύτερο, με πρώτο το θεματικό αντικείμενο «Καταστήματα».

Ξενοφοβία - Ρατσισμός

Οι επιπτώσεις της προερχομένης από αλλοδαπούς εγκληματικότητας και κυρίως από Αλβανούς, προκάλεσαν τις δικαιολογημένες **αντιδράσεις** της ελληνικής κοινωνίας και δημιούργησαν **κλίμα «ξενοφοβίας»**. Και ενώ στην έναρξη του προβλήματος από το έτος 1989, όταν αυτό δεν ήταν έκδηλο, οι Έλληνες επεδείκνυαν μία εντυπωσιακή συμβιβαστικότητα έναντι των ξένων και των δικαιωμάτων τους, από το έτος 1992 και εντεύθεν, που άρχισαν να σημειώνονται κρούσμα εγκληματικών ακροτήτων με αυξητική τάση, κατέλαβαν **οι Έλληνες μία από τις πρώτες θέσεις** μεταξύ των Ευρωπαίων ως προς την **τάση ξενοφοβίας**. Αυτό άλλωστε το επιβεβαιώνουν και οι κατά καιρούς σχετικές δημοσκοπήσεις.

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

Ενέργειες σε Εσωτερικό Επίπεδο

Η αποτελεσματική αντιμετώπιση του οργανωμένου εγκλήματος γύρω από το όλο θέμα της μετανάστευσης, μιας εκ των σοβαρότερων απειλών κατά της Δημόσιας και Εθνικής Ασφάλειας της χώρας, θα πρέπει να **βασίζεται σε σειρά μέτρων και σχεδίων ειδικών με στόχο** : Την πρόληψη και την καταστολή των εγκλημάτων, αύξηση της αποτελεσματικότητας των Αστυνομικών Υπηρεσιών, επιτάχυνση των δικαστικών διαδικασιών κολασμού-σωφρονισμού, απέλασης κ.λ.π., αποτελεσματική συνεργασία μεταξύ των συναρμοδίων φορέων, ενεργοποίηση και συμμετοχή του κοινού και των πολιτών στην προσπάθεια πρόληψης και καταστολής του εγκλήματος στα πλαίσια μιας ενεργούς αντιεγκληματικής πολιτικής και προ πάντων, θα πρέπει να διοχετεύει προς τα έξω κατά τρόπο αποφασιστικό και να γίνει αντιληπτό από όλους, ότι υπάρχει αταλάντευτη βούληση για να καταπολεμηθεί το οργανωμένο έγκλημα και το έγκλημα γενικότερα, της παράνομης εισόδου και παρανομής λαθρομεταναστών στην Ελλάδα.

Ανάλογα μέτρα θα πρέπει να ληφθούν για την αντιμετώπιση απειλών που προέρχονται από τα **πάσης φύσεως οικονομικά εγκλήματα** ένθα η συμμετοχή αλλοδαπών δραστών είναι λίαν εξειδικευμένη και αυξημένη και τα οποία προσβάλλουν (βλάπτουν ή θέτουν σε κίνδυνο) την λειτουργία της οικονομίας, ή επί μέρους σημαντικών λειτουργικών κλάδων και θεσμών της και απειλούν να αποσταθεροποιήσουν την συνολική λειτουργία των οικονομικών συναλλαγών. (Ηλεκτρονικό έγκλημα ή έγκλημα μέσω Internet).

Παράλληλα τα ληπτέα μέτρα θα πρέπει να κατατείνουν στην πρόληψη εισόδου και παραμονής στη χώρα σε **πρόσωπα ανεπιθύμητα και επικίνδυνα για τη Δημόσια Τάξη και Ασφάλεια, ως και την εθνική ασφάλεια της χώρας** και άμεση εξουδετέρωση αυτών, π.χ. κακοποιούς, τρομοκράτες, πράκτορες, δολιοφθορείς κ.λ.π. Όπως επίσης στον εντοπισμό και πρόληψη-αποτροπή εισαγωγής **όπλων, εκρηκτικών και αντικειμένων**, τα οποία είναι δυνατόν να προκαλέσουν σοβαρά προβλήματα τάξεως και ασφαλείας. Όλες οι προαναφερθείσες απειλές θα πρέπει να αντιμετωπισθούν από τα σχετικά **σχέδια προστασίας και επιτήρησης** των χερσαίων και θαλασσίων συνόρων και της εναέριας κυκλοφορίας, τα οποία θα πρέπει να **εκσυγχρονίζονται και αναπροσαρμόζονται συνεχώς** προς τις εκάστοτε μεταβαλλόμενες συνθήκες, σε **αγαστή συνεργασία των Σωμάτων Ασφαλείας με τις συναρμόδιες Ένοπλες Δυνάμεις της χώρας**.

Έτερος σημαντικός παράγοντας για την αντιμετώπιση του οργανωμένου εγκλήματος που πηγάζει γύρω από το όλο θέμα της μετανάστευσης είναι η **συλλογή και επεξεργασία των πληροφοριών**, τόσο στον ελλαδικό χώρο όσο και στον διεθνή, μέσω της διεθνούς συνεργασίας (INTERPOL, EUROPOL, F.B.I. κ.λ.π.).

Για την επιτυχία του σκοπού, θα πρέπει να γίνει χρήση και αξιοποίηση των **υπερσύγχρονων τεχνολογικών μέσων** συλλογής και επεξεργασίας των πληροφοριών (σύστημα ΕΣΕΛΟΝ κ.λ.π.), χωρίς να παραγνωρίζεται παράλληλα και η παραδοσιακή μέθοδος των **μυστικών πληροφοριοδοτών**.

Ενέργειες σε Διεθνές Επίπεδο

Για την πλήρη ευόδωση του επιδιωκόμενου σκοπού, τέλος, θα πρέπει :

α. Η χώρα μας να προβεί σε **θεσμοθέτηση στενότερης διεθνούς συνεργασίας**, σε επίπεδο κρατών, μυστικών υπηρεσιών, διωκτικών Αρχών και διεθνών οργανισμών. Με τον τρόπο αυτό θα δημιουργηθεί ένας **ασφυκτικός κλοιός**, ο οποίος θα συρρικνώσει τις δυνατότητες κινήσεως και δράσης του διεθνούς τρομοκρατικού δικτύου, ιδίως του ισλαμικού και του οργανωμένου διεθνούς εγκλήματος. Με τη διεθνή συνεργασία θα διευκολυνθεί και η αναπτυσσόμενη **πολιτική βούληση των δυτικών χωρών και της ΕΕ να ασκηθούν πιέσεις** σε χώρες που **εξάγουν εγκληματικότητα**, προβλήματα και αστάθεια. Π.χ. στην **Τουρκία**, η οποία αποτελεί το εφαλτήριο για την είσοδο στην Ευρώπη των ναρκωτικών και λαθρομεταναστών και **στην Αλβανία**, η οποία θεωρείται χώρα-παράδεισος για το οργανωμένο έγκλημα, το οποίο είναι δυνατόν να διαπλέκεται με εξτρεμιστικές και ίσως τρομοκρατικές δραστηριότητες. **Διεθνείς οργανισμοί με δυνατότητες συμβολής**, ενδεικτικά δύνανται να αναφερθούν ο ΟΑΣΕ,(ένταξη της εν γένει απειλής στην Ευρωπαϊκή Ασφάλεια), το ΝΑΤΟ (συμμετοχή στην συλλογή πληροφοριών και τη σχεδίαση-μέτρα εναέριας κυκλοφορίας και θαλάσσιας κίνησης κ.λ.π.

β. Το **Υπουργείο Εθνικής Αμυνας** θα πρέπει να **ανασυγκροτήσει** την Υπηρεσία Πληροφοριών των Ενόπλων Δυνάμεων και να προβεί στη **διεύρυνση** του παραδοσιακού της ρόλου, που θα πρέπει να συνεργάζεται στενά με την ΕΥΠ και την ΕΛ.ΑΣ Ιδιαίτερα τα 2^α Επιτελικά Γραφεία και οι Στρατιωτικοί Ακόλουθοι στις Πρεσβείες του Εξωτερικού, πέραν της παραδοσιακής στρατιωτικής κατασκοπείας (δομή και μετακινήσεις στρατευμάτων, εξοπλιστικά προγράμματα), θα πρέπει να επεκτείνουν τη δραστηριότητά τους **και σε τομείς** που συνδέονται με θέματα διεθνούς τρομοκρατίας, ασύμμετρων απειλών και οργανωμένου διεθνούς εγκλήματος.

γ. Η αναβαθμισμένη ήδη ΕΥΠ (υπήχθη στο ΥΔΤ) θα έχει τον **κεντρικό ρόλο** στη συλλογή και την επεξεργασία των πληροφοριών, αναφορικά με τις παραπάνω εγκληματικές δραστηριότητες και η οποία θα πρέπει να **συνεργάζεται στενά** υπό τον όρο της αμοιβαιότητας με τις αντίστοιχες υπηρεσίες της Δύσης και των άλλων χωρών της ευρύτερης περιοχής, και του Βαλκανικού της περιγύρου ακόμη.

δ. Η μεταξύ κρατών διεθνής συνεργασία θα πρέπει να περιλαμβάνει, τις μεταξύ **ομόρων κρατών τοπικές διμερείς και πολυμερείς συμφωνίες αστυνομικής συνεργασίας και συμφωνίες επανεισδοχής** λαθρομεταναστών, όπως επίσης και τις τοπικές συμφωνίες καταπολέμησης του **διασυνοριακού οργανωμένου εγκλήματος**, η οποία επιπλέον (διεθνής συνεργασία), θα πρέπει να επεκτείνεται και σε **περιφερειακό επίπεδο**.

Από πλευράς Ευρωπαϊκής Ένωσης

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση η καταπολέμηση αυτού του φαινομένου αποτελεί θέμα μείζονος σπουδαιότητας. Προς τούτο επισημαίνονται :

α. Η συγκρότηση και λειτουργία με απόφαση των αρμοδίων για τη μετανάστευση Υπουργών κρατών μελών της ΕΕ από το 1992 του **Κέντρου Πληροφόρησης, Μελέτης και Ανταλλαγών στον τομέα της διέλευσης των συνόρων και της Μετανάστευσης**. Στα πλαίσια αυτού του οργάνου τα Κ-Μ συγκεντρώνουν και ανταλλάσσουν πληροφορίες και στατιστικά στοιχεία για την οργανωμένη λαθρομετανάστευση, με βάση τυποποιημένης μορφής έντυπα, καθώς και ενιαίους ορισμούς και κατηγορίες στατιστικών δεδομένων. Η ανταλλαγή πληροφοριών στα πλαίσια της EUROPOL εξασφαλίζεται, μέσω των Αξιωματικών συνδέσμων των Κ-Μ της ΕΕ οι οποίοι είναι εγκατεστημένοι στη Χάγη, αλλά και μέσω των εθνικών μονάδων EUROPOL, που λειτουργούν σε κάθε Κ-Μ.

β. Το **πρόγραμμα Χάγης** το οποίο εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο κατά τη σύνοδό του την 5-11-2004. Στο κείμενο του εν λόγω προγράμματος, αφ' ενός τονίζεται η πρόοδος που έχει συντελεστεί για την ικανοποίηση των ήδη υφισταμένων στόχων και αφ' ετέρου χαράσσεται νέα στρατηγική ως προς τον τομέα δικαιοσύνης και εσωτερικών υποθέσεων για τα επόμενα 5 έτη, (μεταξύ άλλων περιλαμβάνεται η ρύθμιση των μεταναστευτικών ροών, η συνεργασία για τον έλεγχο των συνόρων, η ενσωμάτωση νομίμων μεταναστών, η διαμόρφωση ενιαίου Ευρωπαϊκού συστήματος ασύλου, η καταπολέμηση του διασυνοριακού εγκλήματος κ.λ.π.).

γ. Η **Ευρωπαϊκή Υπηρεσία διαχείρισης της επιχειρησιακής συνεργασίας στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ**. Ιδρύθηκε με βάση τον κανονισμό 2007/2004 των Ε.Κ. και τα κύρια καθήκοντα του εν λόγω οργανισμού είναι ο συντονισμός της επιχειρησιακής συνεργασίας μεταξύ των Κ-Μ, η εκπαίδευση των Εθνικών Συνοριοφυλάκων, η πραγματοποίηση μελέτης ανάλυσης κινδύνου, παροχή αναγκαίας συνδρομής για την οργάνωση των κοινών επιχειρήσεων επαναπατρισμού και η επικουρία σε Κ-Μ σε περιπτώσεις που απαιτείται αυξημένη τεχνική και επιχειρησιακή συνδρομή στα εξωτερικά σύνορα.

Ο οργανισμός ο οποίος άρχισε να λειτουργεί την 1-5-2005, είναι αρμόδιος για την επίβλεψη και τον συντονισμό των επιχειρησιακών δράσεων των ήδη υφισταμένων κέντρων για τα χερσαία, θαλάσσια και εναέρια σύνορα.

Συμπεράσματα

Η κατά τα τελευταία χρόνια ανάπτυξη της Ελλάδος και η γεωπολιτική της θέση, συνετέλεσαν στο να μετατραπεί αυτή πλέον από χώρα διέλευσης μεταναστών-λαθρομεταναστών και σε χώρα «υποδοχής» και μόνιμης εγκατάστασης αυτών, σε σημείο μάλιστα υπέρβασης των ορίων της ανεκτής απορροφητικότητας της χώρας

από πλευράς αγοράς εργασίας και κοινωνικής αφομοίωσης. Το γεγονός αυτό, φυσικό επακόλουθο, έχει τον επηρεασμό της εθνικής ασφάλειας της χώρας και κατ'επέκταση της Δημόσιας Τάξης και Ασφάλειας αυτής, δεδομένου ότι έχουμε δυναμική εισβολή του οργανωμένου διεθνούς εγκλήματος, το οποίο επιβαρύνει ανησυχητικά τον δείκτη της εγκληματικότητας της χώρας ως απόρροια του όλου φαινομένου. Κατά συνέπεια το μεταναστευτικό ένεκα της σοβαρότητας αυτής θα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως εθνικό θέμα.

Η αποτροπή της παράνομης μετανάστευσης και κυρίως η καταπολέμηση των κυκλωμάτων διακίνησης λαθρομεταναστών και της εγκληματικής δραστηριότητας των αλλοδαπών, προϋποθέτουν βαθιά γνώση του θέματος σχετικά με την «ανάλυση κινδύνου», την κατάρτιση του προσωπικού, επιτελικού και επιχειρησιακού σε θέματα εθνικής και διεθνούς νομοθεσίας, σύγχρονων μεθόδων επιχειρησιακής δράσης και διερεύνησης του οργανωμένου και διασυνοριακού εγκλήματος, της δομής των εγκληματικών οργανώσεων, καθώς και της διενέργειας αποτελεσματικών ελέγχων και επιτήρησης των συνόρων.

Λόγω του επικινδύνου της προσωπικότητας των συμμετεχόντων κακοποιών και των τεραστίων αθέμιτων κερδών που προσπορίζει το εγχείρημα, είναι σαφές ότι είναι δυσχερέστατη, αν όχι αδύνατη η καταπολέμηση των καλά οργανωμένων κυκλωμάτων σε τοπικό επίπεδο. Απαιτείται η συνεργασία τόσο μεταξύ των συναρμοδίων Υπηρεσιών του Κράτους, αλλά και η συνεργασία μεταξύ των Αρχών των χωρών προέλευσης, διέλευσης και προορισμού, σε στρατηγικό και επιχειρησιακό επίπεδο στους τομείς ανάληψης κοινών πρωτοβουλιών και ανταλλαγής πληροφοριών, εμπειριών και πρακτικών. Για να είναι αποτελεσματική η εν λόγω συνεργασία θα πρέπει να έχει τα στοιχεία της επιμονής, διάρκειας, συνέχειας και προ πάντων της **ειλικρίνειας**.

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Επιβάλλεται κατά συνέπεια να ληφθούν άμεσα δραστικά μέτρα, προληπτικά και κατασταλτικά π.χ. αραιώσεις αλλοδαπών προς αποφυγήν «γκετοποίησης» αυτών, επαναπροωθήσεις-απελάσεις εντατικής μορφής, απαγόρευση μαζικών εγκαταστάσεων στα μεγάλα αστικά κέντρα ή σε ευαίσθητες παραμεθόριες περιοχές μας κ.λ.π.

Να γίνει πλήρης εφαρμογή στην πράξη, των εμπειριών που αποκτήθηκαν από την ασφαλή τέλεση των Ο.Α. 2004 από ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό και τις διωκτικές Αρχές, ειδικότερα όσον αφορά την πρόληψη του εγκλήματος και της τρομοκρατίας και της κτηθείσης τεχνογνωσίας από την χρήση των πολυδάπανων και πλέον συγχρόνων συστημάτων ασφαλείας και λοιπού τεχνολογικού εξοπλισμού.

Να εντατικοποιηθούν οι έλεγχοι στην χώρα για την ανακάλυψη και κατάσχεση του κυκλοφορούντος παρανόμου οπλισμού των Αλβανών και των λοιπών αλλοδαπών εν γένει. Επίσης το ίδιο και στα σύνορα προς αποτροπήν εισόδου

λαθρομεταναστών και ανεπιθύμητων ατόμων και λαθραίας εισαγωγής όπλων, ναρκωτικών, εκρηκτικών και λοιπών προϊόντων εγκλήματος π.χ. πλαστών χαρτονομισμάτων κ.λ.π.

Να τροποποιηθεί επί το αυστηρότερον η ισχύουσα νομοθεσία που αφορά το οργανωμένο έγκλημα γύρω από τα σχετικά επί μέρους θέματα της εγκληματικότητας των αλλοδαπών με στόχο την επιτάχυνση εφαρμογής του δικαίου και απονομής της δικαιοσύνης και την θέσπιση αυστηροτέρων ποινικών κυρώσεων, παρεπομένων ποινών και λοιπών διοικητικών κυρώσεων.

Να θεσπιστεί μηχανισμός παρακολούθησεως και ελέγχου των πράξεων, των προξενείων εξωτερικού και των ιδρυομένων γραφείων ευρέσεως εργασίας για την αποτροπή των «αμαρτημάτων» του παρελθόντος, σχετικά με τις θεωρήσεις εισόδου Αλβανών και λοιπών αλλοδαπών στην ελληνική επικράτεια (παραποιήσεις εγγράφων, πλαστά διαβατήρια, χρηματισμοί υπαλλήλων κ.λ.π.).

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Εξ αιτίας των απειλών που εκτενώς περιεγράφησαν, τον μέλλον της ανθρωπότητας, αλλά και της χώρας μας, διαγράφεται ζοφερό. Το πληροφοριακό και εν γένει ενδιαφέρον της Ελλάδας, σύμφωνα με δημοσιοποιημένες θέσεις της Ελληνικής Αστυνομίας, εστιάζεται στην τρομοκρατία, στο οργανωμένο έγκλημα, στη δράση των διεθνών ομάδων ακτιβισμού κατά της παγκοσμιοποίησης ή άλλων οργανωμένων μορφών κινητοποιήσεων, στην αντιμετώπιση της διασυνοριακής εγκληματικότητας, διακίνησης ναρκωτικών, όπλων, εμπορίας ανθρώπων, της σεξουαλικής εκμετάλλευσης γυναικών και ανηλίκων και στην κατά τόπους έξαρση της λαθρομετανάστευσης.

Το παρήγορο και ενθαρρυντικό στην περίπτωση είναι, ότι η διεθνής κοινότητα αντέδρασε θετικά μπροστά στις «Ασύμμετρες Απειλές» που περιλαμβάνουν και τα ανωτέρω εγκλήματα στην πλειονότητά τους. Για την αντιμετώπισή τους οι μηχανισμοί έγιναν πιο ισχυροί και κατά τρόπο συλλογικό εκδηλούμενοι, δεδομένου ότι ευαισθητοποιήθηκαν και συστρατεύθηκαν κράτη, ενισχύθηκαν τα συστήματα πρόληψης και αποτροπής και αναπτύχθηκαν διεθνείς συνεργασίες που αποτελούν ισχυρό σύμμαχο για την Παγκόσμια Ασφάλεια. Η επιτευχθείσα διεθνής συνεργασία και η σύγκλιση των λαών και των κυβερνήσεων, πέρα και πάνω από αντιθέσεις και ανταγωνισμούς, θα αποτελέσει μια ισχυρότατη ασπίδα ασφαλείας για την παγκόσμια κοινότητα και για την Ελλάδα ειδικότερα.

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ
«ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ»
12-14 Φεβρουαρίου 2007

ΚΛΕΙΣΙΜΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟΥ

Υπό Συντονιστού
Αντιστρατήγου ε.α. Γ. ΚΟΡΑΚΗ

Το μεταναστευτικό φαινόμενο είναι σύνθετο. Τούτο δεν απαλλάσσει τους κυβερνώντες από την υποχρέωση υιοθέτησης αποτελεσματικών πολιτικών, από τη δημιουργία υποδομών που να θωρακίζουν την ελληνική κοινωνία.

Η Ευρώπη μαθαίνει να ζει με τους μετανάστες. Η άφιξη χιλιάδων λαθρομεταναστών με βάρκες στις Νότιες Ακτές της Ευρώπης υπενθύμισε στις Ευρωπαϊκές χώρες ότι είναι αδύνατον να αποφύγουν την εισροή νέων μεταναστών. Το κύμα αυτό δεν είναι το πρώτο. Ύστερα από την μετανάστευση εργατικών χειρών τη δεκαετία του '60, η πτώση του τείχους του Βερολίνου το 1989 που χώριζε την Ευρώπη στα δύο και κατόπιν ο πόλεμος στα Βαλκάνια, πυροδότησαν νέες μαζικές μετακινήσεις πληθυσμού στον Ευρωπαϊκό χώρο οι οποίες μάλιστα άνοιξαν διόδους πρόσβασης σε μετανάστες από πιο μακρινά μέρη όπως η Μέση Ανατολή και η Ασία.

Οι εντάσεις που προκλήθηκαν και τα προβλήματα που δημιουργήθηκαν σε όλες τις χώρες συμπεριλαμβανομένης και της πατρίδος μας, ώθησαν τα κράτη μέλη της ΕΕ να αναζητήσουν κοινές απαντήσεις. Ήταν μια μακρά διαδικασία που άρχισε με τις συμφωνίες Σέγκεν. Τα τελευταία χρόνια η δημόσια συζήτηση για το μεταναστευτικό έχει αλλάξει. Το ανησυχητικό δημογραφικό πρόβλημα για όλα τα Ευρωπαϊκά κράτη ήταν ο λόγος που τα έκανε να συνειδητοποιήσουν ότι κανένα κράτος δεν έχει συμφέρον να κλείσει τελείως τα σύνορά του. Έρχονται στη συνέχεια οι επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου στις ΗΠΑ που για πολλούς ανέδειξαν τις σοβαρές επιπτώσεις τις ελλειπών ενσωμάτωσης. Αυτά οδήγησαν όλες σχεδόν τις χώρες στο να διατυπώσουν νέες απαιτήσεις για την «επιλεγμένη μετανάστευση» και τις πολιτικές ενσωμάτωσης.

Η Ιταλία και η Ισπανία είναι κυρίως χώρες υποδοχής λαθρομεταναστών.

Στην Ιταλία, τα πέντε τελευταία χρόνια, ο επίσημος αριθμός των μεταναστών διπλασιάστηκε ξεπερνώντας τα 3.500.000 μέχρι το τέλος του 2005.

Στην Ισπανία, από 1.000.000 που ήταν οι μετανάστες το 2000 σήμερα προσεγγίζουν τα 4.000.000.

Και οι δύο αυτές χώρες αναθεώρησαν την πολιτική τους επί το αυστηρότερο αφού οι μαζικές νομιμοποιήσεις δεν είχαν τα αναμενόμενα αποτελέσματα.

Η Αγγλία έπαυσε να είναι το ανοικτό νησί για όσους επιθυμούν καταφύγιο. Έχει διατυπωθεί μια πολιτική που περιορίζει την μετανάστευση στο πλαίσιο νομοθεσίας που θα τεθεί σε ισχύ από το 2008.

Η μεταναστευτική πολιτική της Γερμανίας αποβλέπει στην καλύτερη ενσωμάτωση. Με την ακολουθούμενη πολιτική οι «καλύτερα ενσωματωμένοι» μπορούν να αποκτήσουν γερμανική υπηκοότητα σε 6 αντί 8 χρόνια παραμονής αφού από διαδικασίες αξιολόγησης διαπιστωθεί ότι ενστερνίζονται τις γερμανικές αξίες και την κουλτούρα τους.

Η Ολλανδία επεδίωκε την ενσωμάτωση με ταυτόχρονη διατήρηση της ταυτότητάς τους. Η πολιτική αυτή που μεταφράστηκε σε ίδρυση ισλαμικών σχολείων, ανέγερση τζαμιών και διδασκαλία αραβικής και τουρκικής γλώσσας, δεν κατέληξε σε ενσωμάτωση, προκάλεσε αδιαφορία και διατήρησε τον διαχωρισμό στην εκπαίδευση, στις γειτονιές και στην αγορά εργασίας. Σήμερα οι σχέσεις ανάμεσα στους καθαρόαιμους Ολλανδούς και στους νέους Ολλανδούς γίνονται όλο και πιο τεταμένες.

Η Δανία ακολουθεί μια πολιτική σκλήρυνσης της νομοθεσίας για τους ξένους.

Η Ελβετία ύψωσε ένα τείχος. Θα κλείνει στο εξής τις πόρτες στα θύματα των πολέμων και των πολιτικών διώξεων εάν δεν είναι σε θέση να προσκομίσουν εντός 48 ωρών έγκυρα δικαιολογητικά

Σε ότι αφορά την ΕΕ η κοινή πολιτική ασύλου και μετανάστευσης παραμένει αποσπασματική. Τα κράτη μέλη δυσκολεύονται να καταργήσουν τις εθνικές νομοθεσίες. Η ΕΕ επιδιώκει να μειώσει τις αποκλίσεις.

Το 1999 στην Φιλανδία εγκαινιάστηκε το πρόγραμμα του Τάμπερε που απέβλεπε στον καλύτερο συντονισμό των κρατών μελών για θέματα μεταναστευτικής πολιτικής.

Το 2004 υιοθετήθηκε το πρόγραμμα της Χάγης. Όλα τα μέτρα θα προχωρήσουν με γρηγορότερους ρυθμούς όταν ισχύσει ο κανόνας της ειδικής πλειοψηφίας.

Το 2005 εξεδόθη η Πράσινη Βίβλος για μια κοινοτική προσέγγιση του χειρισμού των οικονομικών μεταναστών.

Σε ότι αφορά τη χώρα μας. Η μετανάστευση έγινε με συνθήκες αντιδημοκρατικής αδιαφάνειας με την έννοια ότι δεν έγινε δημόσιος διάλογος για το πόσους μετανάστες χρειαζόμαστε. Μέσα σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα εισήλθαν στη χώρα μας 1.000.000 λαθρομετανάστες, κυρίως Αλβανοί. Ο αριθμός των μεταναστών είναι συγκριτικά με τον πληθυσμό της πολύ μεγαλύτερος από ότι σε οποιαδήποτε Ευρωπαϊκή χώρα και ο αριθμός αυτός επετεύχθη σε πολύ μικρότερο χρονικό διάστημα.

Η μετανάστευση προς την Ελλάδα είναι κατά το μεγαλύτερο μέρος παράνομη ενώ προς την Ευρώπη κατά το μεγαλύτερο μέρος νόμιμη.

Έχουμε προβλήματα ασφάλειας, συνοχής και δημόσιας υγείας, όπως αυτά διαπιστώνονται από τη σύγκριση των θετικών οικονομικών στοιχείων με τα ελλείμματα ασφάλειας και συνοχής.

Το ότι το ΓΕΕΘΑ ανέθεσε στην ΕΛ.Ε.Σ.ΜΕ να διοργανώσει το σεμινάριο αυτό εμείς το ερμηνεύουμε ότι το θέμα έχει ενδιαφέρον για το ΓΕΕΘΑ και τα συμπεράσματα θα είναι πολύ χρήσιμα.

Και επειδή μπορεί να περάσει από το μυαλό κάποιου, η σκέψη ότι, μολονότι σήμερα αναδείξαμε το μεταναστευτικό φαινόμενο αλλά ποιος τα ακούει, απαντώ με την φράση του Καζαντζάκη : «Καθήκον του πνευματικού ανθρώπου είναι να φωνάζει στην έρημο. Ίσως κάποιος ακούσει».